

Giới thiệu [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend

Tên: Châu Song Ngự

Tuổi: 17

Nơi ở: Thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam

Tên: Mistani Sessle William Capricorn (Ma Kết)

Tuổi: 302

Nơi ở: Quinngua Valley, Greenland

Tên: Santi William Scorpius (Thiên Yết)

Tuổi: 504

Nơi ở: Great Bear Rainforest, British Columbia, Canada

Tên: Anis Shatow De Vance Leo (Sư Tử)

Tuổi: 216

Nơi ở: Forest of Tronçais, France

Tên: Virgo (Xử Nữ)

Tuổi: 26

Nơi ở: Quirngua Valley, Greenland

Tên: Santi Clare Andrea Aries

Tuổi: 176

Nơi ở: Great Bear Rainforest, British Columbia, Canada

Tên: Santi Clare Mistle Cancer (Cự Giải)

Tuổi: 475

Nơi ở: Great Bear Rainforest, British Columbia, Canada

Tên: Mistami Sessle Vincent Gemini (Song Tử)

Tuổi: ?

Nơi ở: ?

Tên: Mistami Sessle William Taurus (Kim Ngưu)

Tuổi: 784

Nơi ở: Quingua Valley, Greenland

Tên: Minches Willow Andrei Aquarius (Bảo Bình)

Tuổi: 302

Nơi ở: Tokyo, Japan

Tên: Minlery Queen Bissly Libra (Thiên Bình)

Tuổi: 1375

Nơi ở: Sydney, Australia

Tên: Sagittarius (Nhân Mã)

Tuổi: ?

Nơi ở: ?

Tên: Song Hoàng

Tuổi: 1356

Nơi ở: New York, USA

Tên: Santi Clare Edward Orion (Lạp Hộ)

Tuổi: 128

Nơi ở: Great Bear Rainforest, British Columbia, Canada

Tên: Ara (Đàn Tế)

Tuổi: ?

Nơi ở: Không cố định

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Phần 1: Dawn

Định nghĩa: Xảy ra trước khi Mặt Trời mọc. Nó được ghi nhận với sự hiện diện của các tia sáng yếu ớt từ Mặt Trời, trong khi Mặt Trời vẫn còn nằm dưới đường chân

trời.

Khi bóng tối còn bao phủ khắp mọi nơi, các tia sáng yếu ớt sẽ liên kết lại tại đường chân trời, từ từ hé lộ những gì bị bóng tối che đậy, mang đến ánh sáng cho sự thật.

Người cuối cùng - Song Ngư

Nếu biết trước mọi việc sẽ thế này, tôi thà rằng sẽ không biết gì mà tiếp tục làm một đứa trẻ mồ côi. Ai cũng lừa dối tôi nhưng tại sao ngay cả anh cũng vậy?

Châu Song Ngư - Pisces

Năm 25xx

Vào thế kỉ thứ 26, con người chính thức bước vào thời đại mới. Không có cỗ máy thời gian, không có những loại máy móc phức tạp thay thế con người mà là những hiểu biết và nhận thức mới được đặt ra. Các chương trình học được các nước trên toàn thế giới thống nhất với những môn học quan trọng và cách giảng dạy bài bản theo tài liệu cho dự án "Đào tạo tương lai" đã được nghiên cứu hơn 10 năm với hàng trăm, hàng nghìn trẻ em trên thế giới. Trong số các môn học bắt buộc đặc biệt, có một môn học gọi là "Các chủng loài khác con người".

Việt Nam

"Chạy thật nhanh!"- Trong đầu cô lúc này chỉ có vậy. Chỉ vì sợ cái thứ đang đuổi theo mình mà cô đã chạy rất lâu rồi. Cô thầm cảm phục sự bền bỉ của kẻ đuổi theo, cô bản thân đã là tuyển thủ chạy marathon của trường rồi mà "nó" vẫn có thể đuổi theo sát nút như thế này. Thật sự không thể tin nổi!

Cô lúc này vừa quẹo vào một con đường tối, thầm mong bóng tối sẽ giúp cô che chắn mình lại nhưng này giờ, tiếng chân bước ở phía sau vẫn cứ vang lên, chưa ngừng lại. Mà này giờ cô cũng chạy hoài, chạy hoài, tại sao vẫn chưa ra khỏi con đường này? Rõ ràng con đường quen thuộc này tuy tối nhưng khá ngắn mà! Hơn nữa, trên con đường dài và tăm tối, chỉ có cô và "nó" mà thôi! Chẳng lẽ cô không thoát khỏi đây được sao? Chẳng lẽ cô sẽ bị "nó" bắt sao? Liệu "nó" có ăn thịt người không? Từng câu hỏi hiện ra trong đầu cô, đôi mắt long lanh bắt đầu có điểm hồng. Nhưng cô không dừng lại mà vẫn cố gắng chạy tiếp, thầm mong mình có thể thoát khỏi con đường này, mong có thể nhanh chóng thoát khỏi đây. Nhưng, có vẻ như lần này ông trời không theo ý cô.

- Quá trễ rồi! Con mồi của ta!- Một giọng nói ngạo mạn cất lên xuyên suốt cùng với những trận cười khùng khục nhẹ nhàng.

Chàng thanh niên này giờ đuổi theo cô từ lúc nào đã ở trước mắt. Song Ngư không còn cách nào khác là phải dừng lại.

Người này nói tiếng anh rất lưu loát, có vẻ như là người nước ngoài. Song Ngư sợ hãi nhìn anh ta, trong đầu là một mớ hỗn độn không biết phải nói gì mà chỉ có thể chăm chăm nhìn thân hình trong bóng tối ấy.

Cô nhìn anh ta. Con người phía trước đã được bóng tối rù xuống làn váy sẫm màu che đi khuôn mặt bí ẩn nhưng theo Song Ngư nghĩ anh có một khuôn mặt rất đẹp vì cô có thể thấy được dáng vẻ cao ráo mà săn chắc cùng với chân và tay thon, dài và trông rất khoẻ mạnh, săn chắc nhưng cảm giác bị áp bức và sợ hãi lại không biết từ đâu chui ra, như một con sâu đen ngòm ngoe nguẩy những cái chân nhỏ xíu bao quanh tim cô, nhắm nháp từng chút một.

Hoàng sợ! Trong đầu cô bây giờ thật sự rất rối rắm, không thể suy nghĩ được gì. Tại sao người này lại nhanh đến như vậy? Thầm nghĩ cách thoát thân, nhưng sự hoảng sợ đã khiến cô rơi vào trạng thái vô vọng. Hắn có thể vượt lên nhanh như vậy thì khả năng cô thoát được sẽ bằng 0. Cô phải làm sao đây?

Song Ngư cảm thấy hoang mang và bối rối, đôi chân cô run rẩy lên từng đợt và không tài nào di chuyển được, cô có cảm giác cô sẽ té xuống bất kì lúc nào với những con chân động nhỏ do hai chân cô tạo ra. Đôi mắt đen xinh đẹp chực khóc.

- Sao thế? Tại sao không nói gì?- Anh ta cười như không nhưng giọng nói chứa đầy sự thích thú, chăm chăm nhìn cô gái đang ở trước mặt mình.

Tò mò, anh bước ra đứng ngay phía dưới của chiếc đèn đường, để ánh sáng lấp lờ màu vàng nhạt hắt thẳng xuống khuôn mặt của anh. Khuôn mặt cao ngạo mà hoàn mĩ với chiếc cằm luôn được hát lên. Đường nét khuôn mặt không quá mềm mại như con gái mà cũng không quá thô, cứng. Anh như một tác phẩm hoàn mĩ bước ra từ những bức tranh của Michelangelo. Mái tóc vàng nâu hơi dài của người phương Tây đã bị gió làm cho rối lên nhưng vẫn vừa đủ để che đi sự sắc sảo cũng như sự gian manh của mình khiến cho Song Ngư mặc dù đang hoảng loạn vẫn có thể dành cho anh một suy nghĩ : "Anh ta thật hoàn mĩ!"

Khẽ bước tới gần, Cancer nhìn Song Ngư đang chết đứng mà đôi mắt mở ra với sự lém lỉnh, chứ không giống cái giọng lạnh lùng vài phút trước:

- He he!- Khẽ cười vài tiếng, anh chàng vui vẻ cầm lên lọn tóc đen bóng mượt của Song Ngư- Xem ra, ta đã tìm ra đồ chơi mới rồi!

Chưa kịp để Song Ngư định thần lại...

"Bốp"

Cancer đánh mạnh vào gáy cô khiến đôi mắt đẹp hoảng loạn bắt đầu chùng xuống. Cả thân người nhỏ nhắn của Song Ngư bắt đầu đổ dồn về phía trước và nằm gọn trong vòng tay của Cancer. Và lần nữa, anh nở nụ cười.

Cancer dùng hai tay bế cô lên một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Anh gồng người lại, đôi mắt nhắm chặt, bờ vai run lên. Xung quanh anh, từng trận gió nổi lên dữ dội, khiến cho cây cối ở gần đó đều bị rết run, những tán lá từ xanh uơm đến vàng khô đều bị đánh bại, rời khỏi những cành cây to lớn bay lượn trên bầu trời.

Những cơn gió dần dần trở nên mạnh hơn, mà trung tâm của những trận gió lốc này chính là Cancer. Tuy nhiên, anh vẫn mặc kệ những cơn lốc, tập trung nhắm chặt hai mắt mình lại.

Dần dần, những cơn gió lốc bắt đầu quay cuồng quanh anh, tập trung tại hai lưng. Những cơn gió như bị đồng cứng lại, rồi lại kết tụ lại thành những sợi lông vũ đen tuyền như mái tóc suông dài như gỗ mun của cô gái trước ngực mình. Những sợi lông vũ được tạo ra từ những cơn gió dần dần trở thành một đôi cánh lớn bao phủ cả tấm lưng

anh.

Đến khi những sợi lông vũ cuối cùng được gắn vào đôi cánh, con gió lốc mời dừng lại và đôi mắt nhắm chặt của Cancer mới mở ra. Anh nhìn đôi cánh mà mỉm cười, thầm nghĩ sau này phải tập luyện phép triệu hồi này tốt hơn một chút.

Phe phẩy đôi cánh vài lần, anh bắt đầu đập cánh thật mạnh. Những trận gió lớn do đôi cánh anh gây ra cũng gây thiệt hại tương tự như trận gió lốc vừa rồi, các tán cây phát ra âm thanh xào xạc nhiều hơn, mạnh hơn trước làm ta có cảm giác như chúng đang kêu gào anh dừng lại để bảo vệ những chiếc lá vừa sinh nhỏ xíu mà xanh um nhưng Cancer không hề quan tâm, anh đập cánh càng ngày càng mạnh như để thử nghiệm đôi cánh của mình rồi mới bắt đầu vỗ cánh bay lên.

Đến khi con đường tối om được thay thế bằng những ngôi nhà nhỏ như đồ chơi trong mắt anh, Cancer mới bắt đầu cười, với nụ cười thoải mái và vui vẻ nhất có thể:

- He he, trò vui vừa bắt đầu thôi! Nô lệ của ta!

Đêm đó, trong không gian yên tĩnh của đêm bao la, tiếng cười của Cancer như vẫn còn vang vọng trong màn đêm rộng lớn... Như một cơn ác mộng nhanh đến sớm đi, nhưng lại cuốn đi trái tim của người khác...

Vùng ngoại ô Canada, lâu đài Santi Clare, trực thuộc gia tộc Santi Clare.

Cancer khi đã thấy được cánh cổng xám lớn của lâu đài thì từ từ vỗ cánh đáp xuống. Và Song Ngư đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy, còn đang thiêm thiếp trong vòng tay anh. Anh nhìn cô, không biết tại sao lại cảm thấy tò mò và muốn bảo vệ cô khỏi những âm thanh lạnh lẽo đang vây quanh họ, những tiếng rít gào của cơn trùng trong đêm và những tiếng tru dài của loài sói trong khu rừng.

Anh dùng ép chặt cô vào ngực mình, dùng tay che đi một tai còn lại của cô, chậm rãi đi về phía cánh cửa bằng gỗ cũ kĩ mà rộng lớn được bao phủ bởi một màu đen âm u.

- Ta là Bá tước của gia tộc Santi Clare, mau mở cửa!- Lớn giọng nói, Cancer thu đôi cánh đen lại và bước lên phía trước cánh cổng.

Lâu đài này được các pháp sư tài ba ếm bùa để ai đi qua cũng chỉ thấy cánh cửa đen kịt to sừng sững. Cho dù có bước qua cánh cổng thì tất cả những gì thấy được chỉ là khu rừng thông cao to và hiu quạnh không có một bóng người. Chỉ trừ khi bên trong mở cửa, không một ai có thể bước vào lâu đài.

"Két....."- Cánh cửa được mở ra. Đằng sau cánh cửa là một cô gái rất xinh đẹp với mái tóc màu nâu màu hạt dẻ. Cô có một vẻ đẹp rất cuốn hút, hấp dẫn và động lòng người-Scorpius.

- Chào mừng bá tước quay lại!- Cúi đầu, cô kính cẩn nói nhưng khi ngẩng mặt lên thì- Cô gái đó là....

Thật hiếm thấy, không ngờ bá tước lại mang con người trở về, sau gần 500 năm ăn chay, cuối cùng hắn ta cũng bắt đầu bị quyến rũ bởi máu người rồi sao? Scorpius khẽ hít hà hương thơm trong không khí, mùi hương của hương đêm se lạnh và mùi hương của cô gái kia, một thứ mùi hương làm cho cô cảm giác giác ám áp đến tận cùng cuồng phôi.

- Không cần quan tâm!- Cắt ngang lời nói của Scorpius, Cancer cười nói- Khi nào Aquarius tới thì bảo hắn ta mai ta sẽ gặp. Ta về phòng trước.

Scorpius ngạc nhiên nhìn Cancer, tên này lại mời hắn ta đến nữa sao?

Không nói hai lời, Cancer xoay người về phía hành lang và sai bước đi. Sự thật thì anh không muốn giải thích nhiều về cô gái này với Scorpius nên tốt nhất là cứ lảng đi. Từ từ rồi cô ta cũng sẽ biết thôi!

Nhìn theo vị công tước trẻ, Scorpius mỉm cười:

- Có vẻ như, ngài sắp gặp rắc rối rồi đây!

Đến bây giờ, cô đã hơn 500 tuổi rồi! Cancer làm sao qua mắt được cô chứ?

~oOo~

- Libra!- Một giọng nói hết sức bức tức vang lên trong căn phòng xa hoa mỹ lệ dành cho vua chúa trong lâu đài Santi Clare. Nhưng chẳng có gì xảy ra- Libra! Anh ra đây ngay! Tôi biết anh đang ở đây!- Cô lần này hét lớn hơn, đôi mắt thể hiện rõ sự tức giận.

Sự không hài lòng và cuồng nộ xâm chiếm lấy tâm trí Aries khiến cho cô đẹp đi một phần sợ hãi trong tim mà kêu gào thẳng tên anh.

- Aries à, tốt nhất em nên cẩn thận với lời nói của mình thì hơn!- Một chàng trai da trắng hiện ra trên chiếc ghế nâu nạm ngọc được đặt kế chiếc giường. Anh ta có mái tóc nâu nhạt và đôi đồng tử màu đen thuần khiết như hai viên pha lê.

Thót tim! Câu nói chứa đầy sự đe dọa và cảnh cáo của Libra đã khiến Aries đông cứng và sợ hãi. Nó nhắc cô nhớ đến một sự việc rất đau khổ, đau khổ đến nỗi cô chỉ mong là có thể mãi mãi quên nó đi.

Aries có mái tóc vàng óng à-Đặc trưng của gia tộc Santi Clare và làn da trắng nõn với đôi chân thon dài. Dĩ nhiên, cô là một Vampire nhưng cô cũng đồng thời là một vampire may mắn và đặc biệt khi sở hữu trong mình sức mạnh đáng sợ và được săn đón nhất trong thế giới vampire - Khả năng chúc phúc. Cô có thể cầu chúc mọi thứ cho mọi người nếu như cô muốn và biến điều ước đó trở thành sự thật, nếu như cô nói ra. Tuy nhiên, do sự ép buộc mà các vampire có khả năng chúc phúc khác đều đã bị lợi dụng hoặc dùng cả sinh mạng của mình để chúc phúc cho người khác.

Đúng vậy. Cái giá để lời cầu chúc của một người trở thành sự thật là gì? Chính là sinh mạng! Tuy vampire có sinh mạng bất tử nhưng nếu thực hiện những lời cầu chúc có giá trị lịch sử hay ảnh hưởng đến sinh mạng người khác thì họ sẽ dễ dàng mất mạng ngay tức thì. Sau khi con người lần nữa biết đến sự tồn tại của vampire thì những vampire có khả năng chúc phúc nếu bị bắt sẽ bị lợi dụng cho chiến tranh, đó là lí do tại sao có những đất nước luôn luôn lâm lè chiếm các nước khác mà không chút sợ hãi, không phải vì họ là những nước mạnh nhất mà là do thành công của họ đều do khai thác từ các vampire chúc phúc này đây! Tuy nhiên, nếu thực hiện một lời cầu chúc và bảo vệ sinh lực của mình trong 100 lần trăng tròn thì có thể tiếp tục chúc phúc mà không sợ bị mất đi sinh mạng bất tử nhưng do thời gian chờ đợi quá dài và

không phải ai cũng biết việc này nên chính phủ luôn luôn có sở thích tra tấn và ép buộc các vampire mang trên mình sức mạnh này phải cầu chúc cho đến khi chết. Do các vampire mang trên mình sức mạnh đặc biệt này luôn phải trả một cái giá rất đắt song song với sức mạnh to lớn này nên việc giam giữ và quản lý họ dễ dàng hơn so với các vampire bình thường. Cái giá đó có khi là sức mạnh hoặc tốc độ hoặc một thứ gì đó quan trọng của loài vampire.

Aries là vampire chúc phúc nhưng cô lại may mắn hơn vì sinh ra đã là thành viên trong gia đình quý tộc, một trong tứ đại gia tộc luôn đi phò tá cho hoàng gia - Santi Clare. Sức mạnh của cô được phát hiện từ khi cô còn nhỏ và cô luôn được dạy cách kiểm chế sức mạnh của mình và không dùng nó vào những việc không nên và nhờ là người của Santi Clare nên cô luôn rất thoải mái và chưa từng sử dụng khả năng của mình nhưng dù vậy thì cô vẫn được Cancer phong làm thần quan chúc phúc của gia tộc, một chức danh để bảo vệ cô khỏi những vampire tham lam và gian xảo đang ẩn nấp ở khắp mọi nơi.

- Tại sao tôi lại kết hôn với anh?- Cô bức tức hỏi. Mặc kệ hôm nay có bị gì thì cô cũng phải hỏi cho bằng được. Tối qua vừa đây, chủ nhân đã báo cho cô nghe chuyện kinh thiên động địa này. Tại sao chứ?

- Gia tộc Santi Clare cần quân đội hùng mạnh của gia tộc tôi. Còn gia tộc tôi thì cần quyền lực tại thế giới con người ở gia tộc này. Một cuộc trao đổi không tồi chứ?- Libra cười cười giải thích mà không để ý rằng khuôn mặt thanh tú của Aries đang tối sầm lại.

"Bộp"- Chiếc bình sứ được đặt trên chiếc bàn kê bên Aries đã được cô sử dụng để quăng thẳng vào mặt của anh chàng đang ung dung tự tại ngồi trên giường cô. Nhưng anh chàng chụp lại chiếc bình một cách dễ dàng.

- Anh thích thì đi cưới cái bình ấy đi!- Aries hét lớn rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

Cô sợ nếu ở lại nữa thì mình sẽ khóc thét lên mất! Tại sao? Tại sao chứ? Đã 47 năm rồi mà anh vẫn còn muốn hãm hạ cô hay sao? Tại sao anh không cho cô một con đường sống chứ? 47 năm trôi qua không là gì đối với anh sao? Cô cay đắng mỉm cười- Nụ cười chua xót cho số phận bấp bênh của mình.

Còn người vừa mới bị bỏ lại chỉ lặng yên nhìn chiếc bình trên tay rồi lại cười, nhưng, nó khiến người ta lạnh gáy và hoảng loạn hơn là vui vẻ. Khẽ lắc bảm vài câu, anh nở một nụ cười, nụ cười của ác ma:

- Dám quăng đồ tôi tặng, chuẩn bị chết đi là vừa!

Thoáng chốc, anh cũng biến mất!

"Aries à, ngoài ta ra, chẳng ai hiểu em đâu!"- Suy nghĩ này là do Libra dùng sống niệm truyền đến tai Aries khiến cô sồn tóc gáy.

Aries hiện đang ở trên ban công lầu một. Cô không tìm thấy Scorpius nên đành lên đây ngồi cho bình tĩnh lại. Quả thật, nơi này giúp cô tỉnh táo rất nhiều. Nhưng Libra đã tìm được cô rồi. Thật là bức quá!

Lau sạch nước mắt, cô bước tới chiếc cột xám bên phải và đi xuyên qua nó.

Bên trong là một căn phòng rộng với rất nhiều đồ đạc và được trang trí theo phong cách chín chu nhưng có chút cô đơn. Điều đặc biệt là, tất cả đều được làm bằng bạc. Theo truyền thuyết, bạc là vũ khí mà vampire sợ nhất nhưng thật ra bạc chính là nguồn năng lượng lớn nhất của chúng. Cũng như lâu đài này, bên ngoài là gỗ nhưng bên lõi bên trong lại được làm bằng bạc.

Ngã người trên chiếc giường lớn, bây giờ Aries chỉ muốn đi ngủ thôi!

- Sao lại ngủ sớm thế?- Một giọng nói hơi trầm vang lên bên tai cô với đầy ý trêu chọc khiến Aries giật mình tung chăn lên.

Libra đã nằm ở đó từ lúc nào. Cô sợ hãi nhảy xuống giường và chạy thật nhanh về phía cửa. Nhưng, Libra không ngăn cô lại. Điều này khiến một tia nghi vấn vụt qua đầu cô nhưng lập tức được bỏ qua. Bây giờ, quan trọng nhất là thoát khỏi đây! Nhưng, khi cô chạy đến phía chiếc cột xám thông với thế giới bên ngoài thì...

"Xoẹt"

Hoàn toàn không thể ra khỏi. Bây giờ, căn phòng này như một không gian đóng kín tách biệt với bên ngoài.

- Aries, đừng hòng trốn khỏi tay ta!- Libra cười nhẹ, gồng tay lại. Lập tức, cơ thể mảnh mai của cô gái được ném trả về phía chiếc giường, lọt thỏm vào lòng anh.

- Bỏ ra!- Aries bắt đầu giãy dụa.

- Em nghĩ mình có thể thoát khỏi tay ta sao?

Libra hừ nhẹ, tay vòng lên cổ cô, thoát đi 2 chiếc cúc áo đầu tiên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Cô mãi mãi sẽ không bao giờ thắng được anh. Đơn giản là vì anh là một trong số những vampire tài giỏi nhất trong hoàng tộc. Không thể nào có chuyện một cô gái có thể thắng anh chỉ bằng vài lời đe dọa.

"Phập"- Hai chiếc răng nanh sắc nhọn cắm thẳng vào cổ cô, nhưng, không hề hút một giọt máu nào.

Cô rên rỉ kêu lên, lúc nào cũng vậy! Đầu tiên là làm cho cơ thể cô nhức nhối và choáng váng vì cái đau từ hai cái răng nanh của anh khiến cô không thể chống cự rồi mới hút máu. Lần nào cũng thế! Anh luôn làm những gì mình thích: Hành hạ cô! Làm cho cô khổ sở!

- Tôi... không phải... thức ăn của anh!- Nói được vài chữ, Aries lịm đi, không hay biết gì nữa.

Thấy người trong lòng mình đã ngất, Libra mới hài lòng rút hai chiếc răng nanh ra, nói:

- Đây, đều do em tự chuốc lấy!

Bàn tay thô to, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt dịu dàng nhìn chăm chăm vào cô gái đang trong lòng mình. Libra khẽ thở dài, khi nào thì cô mới chịu buông bỏ lớp vỏ tự vệ này đây?

Nhẹ nhàng vuốt ve hai vết đỏ đỏ trên cổ cô, Libra không khỏi cảm thán, anh chưa bao giờ hút máu cô khi cô không muốn cả, nhưng mà có phải cô gái này quá ngu ngốc rồi không khi vẫn không chịu thừa nhận anh đây?

Hôn ước là do anh đề xuất, chỉ vì muốn cô hoàn toàn thuộc về anh, nhưng tại sao, cô không chịu hiểu?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Canada

Trên bầu trời xanh thẳm không gợn chút mây, có một đôi cánh màu xám bạc đang lượn lờ trên không trung, hướng về phía cánh cửa gỗ đen gần khu rừng - Cánh cổng của gia tộc Santi Clare.

Ngay khi thấy nó, đôi cánh lập tức sà xuống ngay trước cánh cổng lớn không chút do dự, những cơn gió lạnh buốt làm cho đôi cánh run run, mà chủ nhân của đôi cánh ấy lại cười rất tươi mà tiếp tục vỗ cánh nhẹ đáp xuống.

"Bộp" - Đôi chân nhỏ được bao quanh bởi chiếc ủng cao màu nâu nhạt nhẹ nhàng chạm đất, đôi chân thon dài và hoàn hảo nhẹ nhàng bước tới ngay phía trước cánh cửa, để cho ánh nắng chiều tà khéo léo soi rọi khuôn mặt thanh tú và mái tóc dài.

Cô gái khẽ ho một tiếng rồi nói:

- Ta là người kế thừa của gia tộc Anis Shatow-De Vance Leo, mau mở cửa.

Giọng của cô cao nhưng thanh, ấm và rất lớn. Đôi mắt màu lam ánh lên vẻ vui sướng nhìn vào chiếc cửa đang phát ra những âm thanh kéo kẹt và từ từ mở ra. Đằng sau cánh cửa, Scorpius đang đứng đó, nhìn cô và mỉm cười. Nụ cười vui vẻ và nhớ nhung dành cho người bạn cũ lâu ngày không gặp:

-Xin chào! Cậu vào đi!

Vẫn là nụ cười dịu dàng ấy, Scorpius đưa bàn tay trắng thon nhỏ chìa về phía cô:

-Lâu ngày không gặp, Leo.

-Lâu này không gặp, Scorpius!- Leo cũng cười.

Lâu lắm rồi cô mới chủ động tìm Scorpius, mặc dù đây là lệnh từ "ngài ấy" nhưng nhờ mệnh lệnh này cô mới thu đủ dũng cảm để gặp Scorpius như thế này, nhưng nghĩ lại thì thật đáng xấu hổ khi lúc đó mang danh bạn thân của cô mà lại nghi ngờ cô, cho dù Scorpius nói không để bụng nhưng cô biết Scorpius cũng đã tổn thương rất nhiều.

Đôi bàn tay được đeo găng trắng nhỏ nhắn của Leo khẽ đặt vào lòng bàn tay của Scorpius. Theo người bạn mình bước vào lâu đài, cô và Scorpius bỏ lại phía sau cánh cửa đang chậm chậm đóng lại.

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ. Hai người nói về những việc mà họ làm, lâu lâu lại nói về những kỉ niệm nhỏ nhỏ khi cả hai còn đi chơi nhiều với nhau. Thật ra, cả hai đều hiểu rằng họ vẫn có thể đối xử với nhau như từ trước, nhưng đôi khi, không phải cái gì mình muốn cũng có thể thực hiện được. Bây giờ, bức tường ngăn cách đã quá lớn, có thể làm bạn thế này, đã tốt rồi. Leo thật sự rất mong trở lại bình thường và mặc dù Scorpius cũng thế nhưng cô lại tự áp đặt mình, hoàn toàn không ai ép cô phải như thế, chỉ có bản thân cô mà thôi! Nhưng bây giờ, cả hai đã vui vẻ nói chuyện với nhau, có cười đùa, ôm ấp, chắc là, mọi chuyện cũng sẽ tốt hơn thôi!

- À đúng rồi! Hôm nay tới đây làm gì thế?

Scorpius chợt hỏi khi cô và Leo dừng lại trước phòng trà. Và cô ngay lập tức nhận được cái nhún mày của Leo:

- Cái gì? Chẳng phải cậu từng nói là không thích tới đây sao? Thế cậu tới đây làm gì?

-Thì tớ định nhờ Cancer giúp tớ. Tớ muốn tới New York một thời gian. Prince vừa giao việc cho tớ và có khả năng lần này sẽ khó mà về được. Chẳng phải New York là trung tâm căn cứ của Hunter Vam sao? Bởi vậy nên tớ định nhờ Cancer sắp xếp chỗ ở với công việc cho tớ!- Leo thở hắt ra rồi nói.

Cô thật sự không hiểu được suy nghĩ của ngài nữa rồi, tại sao lại yêu cầu cô tới đây gặp Cancer? Chẳng phải ngài đã quyết định hợp tác với Minlery Queen và chỉ gia tộc Minlery Queen thôi sao? Vì lí do gì mà ngài lại yêu cầu cô tới đây và hợp tác với hắn ta? Thật sự cô cũng không muốn đi tí nào!

Ngồi xuống chiếc bàn gỗ được chạm khắc những hoa văn hoa tao nhã, cô nói:

_ Cho tớ 1 li Green Tea.

- Ủ, nhưng bộ Anis Shatow không có khả năng làm mấy cái đó đâu mà nhờ ngài ấy làm gì?- Scorpius càng nhún mày chặt hơn khi nghe tới Prince. Cô bưng ra hai tách trà thơm lừng đặt trước bàn.

Scorpius thừa biết gia tộc mình có tài chính ở ngoài tốt hơn gia tộc Anis nhưng đâu phải Anis không có khả năng xử lí những việc lẻ tẻ thế này?

- Thì tớ muốn qua đó làm thử! Cái tên ngu ngốc tự phụ ấy đâu rồi?

Làm sao cô dám nói là đó là lệnh của Prince cơ chứ? Tự nhiên bắt cô phải giữ kín bí mật, đúng là điên khùng! Nhấp một ngụm, nhớ quá, vị trà hơi đắng của Scorpius!

- Việc này... - Scorpius đảo tròn đôi con ngươi xanh thẳm, gờ bàn tay trắng chỉ phía sau cô.

Leo bỗng nhiên cảm thấy rợn người trước hành động đó của Scorpius, bàn tay cô run run buông tách trà xuống, cảm giác lạnh lẽo càng ngày càng rõ rệt ngay sau khi cô nghe thấy giọng nói trầm trầm phía sau lưng:

- Cái tên ngu ngốc tự phụ ấy đang ở ngay sau lưng cô đây! - Cancer lừ mắt nhìn Leo khiến cho cô mím chặt môi lại - Đi theo tôi! Scorpius, pha cho tôi hai tách trà Darjeeling's second flush và bánh soufflé đông lạnh với chanh dùng cho bữa chiều, Bảo Bình không tới rồi.

- Tôi biết rồi. - Scorpius gặt đầu, miệng không khỏi nở nụ cười.

Cancer nhú mày nhìn cô, nhưng môi cũng vẽ lên nụ cười, do những việc xảy ra vào đêm hôm qua nên anh mới hủy hẹn với Bảo Bình nhưng qua bao nhiêu đó thời gian thì có lẽ cũng sẽ tới lúc hẳn ta tự đến tìm Scorpius mà thôi, chỉ là không biết lúc đó là lúc nào.

- Bá tước, không phải là ngài nên dẫn đường sao? - Leo nhìn Cancer và Scorpius trao đổi ánh mắt với nhau khiến cho cô cảm thấy bức bối muốn phá bỏ không khí xung quanh hai người họ.

Hôm nay ngoài gặp Scorpius, nói chuyện với Cancer cô còn phải làm một nhiệm vụ nữa, một nhiệm vụ do tên ấy nhờ vả cô: Quan sát Scorpius, chỉ cần Scorpius có chút khó chịu hay gặp những chuyện uất ức thì lập tức tìm cách đưa cô ấy trở về nhưng nhìn đi! Scorpius chủ động yêu cầu trở thành quản gia của Santi Clare, lại còn tình tình tứ tứ với Cancer như thế kia. Cô thật sự không hiểu nổi liệu Scorpius có còn thích người đó nữa không nhưng với tư cách là người giới thiệu và cũng là với tư cách của một người bạn, cô vẫn cảm thấy Scorpius đi với người đó là thích hợp nhất! Thế nên, khi nhìn thấy hình ảnh này, Leo có cảm giác mình nên phá rối họ thật nhiều để Scorpius không ngu ngốc thích tên này.

- A, ta đến đây. - Cancer thấy được cảm nhận của Leo liền bật cười, vai run run xoay người ra ngoài.

Leo hừ nhẹ đi theo anh ta, không quên quay lại vẫy tay với Scorpius một cái.

Trên hành lang dài được thắp sáng bằng những chùm đèn pha lê trắng lộng lẫy, bóng hai con người đổ dài trên mặt đất, không gian âm u lúc bình thường được thay thế bằng cuộc bàn luận nhỏ nhỏ.

- Người định giữ Scorpius trong bao lâu nữa? - Leo đi theo Cancer, đợi đến khi cách phòng bếp đủ xa để Scorpius không thể nghe thấy tiếng mình mới nói - Người biết rõ chị ấy không thuộc về nơi này.

- Tại sao không? - Cancer không quay đầu, anh chỉ để tiếng cười nhẹ nhàng của mình xuyên suốt trong lời nói của hai người, để cho Leo biết anh vẫn đang nghe - Mẹ cô ấy là cô của tôi, thành viên của gia tộc Santi Clare, cô ấy là chị họ của chủ nhân đương nhiệm gia tộc Santi Clare tôi đây, hoàn toàn có đủ điều kiện để bước vào lâu đài. Ta chỉ thực hiện nhiệm vụ bảo vệ chị ấy theo ý nguyện của đời trước và của bản thân ta mà thôi!

Cancer không muốn giải thích nhiều với cô, dẫu sao cô cũng là người hầu thân cận của kẻ ấy. Nói không chừng, hôm nay cô ta tới đây là để điều tra về "kế hoạch" đó mà thôi!

- Cho dù như thế nhưng cô ấy cũng là ch...

- Nếu cô muốn nói về việc này nữa, nhân danh gia chủ Santi Clare, ta sẽ trục xuất cô khỏi lâu đài. - Không để Leo nói hết câu, Cancer quay đầu lại trừng mắt nhìn cô.

Anh hiện tại hiểu rất rõ việc mình đang làm gây thù chuốc oán với rất nhiều người nhưng nếu đó là việc có thể bảo vệ được thành viên của gia tộc Santi Clare, anh chắc chắn sẽ làm.

Đối diện với con người dám nói dám làm như Cancer, Leo biết mình nếu không muốn vì lo việc bao đồng mà không hoàn thành nhiệm vụ do ngài ấy giao phó thì chắc chắn sẽ bị trách tội. Leo đành phải vì chức vụ quan trọng của mình mà im lặng, tiếp tục theo Cancer đến sảnh tiếp khách.

- Được rồi, lần này tên đó nhờ cô mang đến thứ gì? - Cancer không đợi Scorpius mang trà và bánh lên mà vào thẳng vấn đề ngay khi vừa ngồi xuống.

- Là thứ này. - Leo đưa cho anh một lá thư - Ngài ấy muốn ngài đưa tôi tới New York.

Cancer trầm mặc đọc lá thư, đôi mắt nhú chặt lại, trông mắt bắt đầu đảo lên xuống giữa Leo và bức thư.

Việc này thật sự là nằm ngoài dự kiến của anh, chẳng phải họ đang muốn tìm cách cho anh một bài học sao? Sao lại tự nhiên đưa ra yêu cầu này?

- Tôi mang trà và bánh tới rồi đây! - Scorpius gõ nhẹ vào cửa, đẩy chiếc xe kéo sang trọng bước vào - Đây là trà Darjeeling's second flush ăn kèm với Petit four.

- Soufflé của ta đâu? - Cancer bắt mắt nói.

- Tôi không đủ thời gian để làm lạnh. - Scorpius không quan tâm đến lời nói của anh, tiếp tục bày các món lên bàn, xong, cô nói tiếp - Tôi xin phép.

- Đúng là ngài không bao giờ có thể quản nổi cô ấy nhỉ? - Leo cười nhạo Cancer ngay sau khi Scorpius đi ra, trên môi lúc này hiện lên nụ cười thoả mãn - Món này thật ngon quá!

- Cô ấy là chị ta, sao ta dám quản? - Cancer đối diện với khuôn mặt nhạo báng của Leo lại rất bình thản - Nói với chủ nhân của cô, ta đồng ý.

- Thật sao?

- Ừ, cô sẽ tới làm ở công ti Satimi, người đứng đầu ở đó sẽ không làm khó cô nếu cô đưa thứ này cho hẳn ta. - Anh đưa một mảnh giấy nhỏ được gấp lại cẩn thận cho Leo - Ta chờ tin của cô.

- Được! - Leo gật đầu, ăn nốt miếng bánh cuối cùng - Nếu vậy, tôi xin phép đi trước.

- Sao lại về sớm thế? Lâu đài ta luôn chào đón cô ở lại một đêm mà.

- Xin cảm ơn lòng tốt đáng ngạc nhiên của ngài nhưng tôi vẫn chưa muốn đang ngủ mà bị đẩy ra ngoài trời lạnh đâu!

Cô còn lạ gì trò đùa của hân ta chứ? Ai ngu mới ở lại làm khách tại lâu đài này.

Cancer mỉm cười trước dáng vẻ của Leo. Nếu không phải muốn gặp lại Scorpius và yêu cầu của hân ta, Leo sẽ không bước chân vào đây đâu.

- Cancer, ngài đang tính toán cái gì?- Scorpius nhủ mảy nhìn anh chàng vẫn đang từ từ cười khi đi vào nhà bếp.

Cô quá hiểu hân ta rồi! Có bao giờ cho không ai cái gì đâu. Tất cả đều là trao đổi mới đúng là phong cách của hân ta, kì này chắc chắn hân đang âm mưu gì đó!

- Chẳng có gì hết! Chi là ta đang có chuyện vui thôi!- Cancer lém lỉnh cười- Ta muốn ăn bánh scone cacao. Dặn nhà bếp đem lên cho ta vài cái nhé?

Thay vì không thể ăn được thức ăn bình thường, không có ảnh trong gương, sợ tối, không thể đi lại dưới ánh nắng mặt trời, tất cả đều là bịa đặt do con người tưởng tượng và áp đặt cho các loài vampire cao quý. Và sự thật này ngoài vampire ra, chỉ có các hunter vam mới biết sự thật này. Còn bọn con người thì cứ ngu muội tin vào những thứ hư cấu ấy mà chẳng biết chút ít gì.

- Đã hiểu, lát sẽ có bánh cho cậu.- Tuy thắc mắc nhưng cô hiểu là cứ để tên này làm những gì mình muốn thì tốt hơn.

Mỉm cười hài lòng,Cancer trở về phòng.

Thật sự hôm nay tâm trạng của anh rất tốt. Tất cả là nhờ cô gái anh vừa mới bắt được, hương thơm của cô ta thật đặc biệt. Không biết cô ta tên gì nhỉ? Khi nào mới tỉnh đây? Máu của cô ta có vị gì nhỉ?...

"Cạch"-Mở cửa căn phòng,Cancer bước vào.

"Âm"-Thanh âm trong lòng Cancer vang lên khi đi về phía cuối phòng.

Tại đó, một cô gái dễ thương với chiếc váy quần năng động cùng áo thun kiểu đang ngồi đó, đôi mắt to long lanh ánh lên sự chán nản và nhịch ngòm. Và, cô gái đang... trò-chuyện với thú-cung-của-anh!

Đây là mẫu đối thoại Cancer đã nghe được:

Song Ngư: Ê quạ,mày biết tao đang ở đâu không?

Quạ:Quác!

Song Ngư:Ê quạ,mày đói không?

Quạ:Quác Quác

Song Ngư:Hay tao làm thịt mày nha!

Quạ:Quác Quác Quác

Trong đầu Cancer bây giờ là hàng loạt về cô gái đang ngồi nói chuyện với con quạ anh chợt nghĩ:Liệu mình có sai lầm hay không khi bắt cô ta về?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Ha...-Cancer khẽ buột miệng.

Nhưng, nhờ giọng nói nhẹ này, Song Ngư đã nhanh chóng nhận ra có người vào phòng, cô vội quay ra sau thì đập vào đôi mắt màu đen chính là khuôn mặt cuối cùng mà cô nhìn thấy trước khi ngất đi. Nhất thời, cả người cô đều cứng lại, không nói nổi lời nào.

Hình ảnh về khuôn mặt tươi cười của kẻ đáng sợ trước mặt khiến cô cảm thấy run rẩy, cô cố gắng giữ cho bản thân mình tỉnh táo, nhìn thẳng vào mắt người đối diện nhưng hề nghĩ tới đôi mắt đó từng nhìn mình ra sao, cô lại cảm thấy sợ hãi.

Thấy cô gái đang hóa đá trước mặt mình, Cancer phì cười. Hóa ra, cô đã nhất thời quên việc đã xảy ra,giờ thấy anh mới sực nhớ ra mọi chuyện. Chắc, đúng là ngày càng thú vị nha! Chẳng mấy chốc, anh lần nữa lại cảm thấy hứng khởi về cuộc chơi vừa sắp đặt của mình.

-Sao thế?- Đút tay vào túi quần, anh thong dong bước về phía cô gái khuôn mặt đang tái đi.

Cô không nói nổi câu nào, chỉ có thể mở to đôi mắt đẹp trần trối nhìn anh. Tuy nhiên, Song Ngư đã lấy lại được ý thức phần nào và rất nhanh, cô đã quay người toan bỏ chạy, thậm chí còn mong là hân sẽ đứng hình vài giây để cho cô chạy thoát.

Nhưng, cô đã tính sai một bước, đó là: Cancer không phải là con người! Hơn nữa, các ý định của cô, anh đã sớm đoán ra được.

Rất nhanh, thân thể cô đã dán chặt vào người anh. Hơi thở lạnh của Cancer phả vào chiếc cổ trắng nõn của cô nhưng hiện tại, cô vẫn chưa định thần được chuyện gì.

- Trò vui vẫn còn đó, sao lại bỏ chạy nhanh thế? - Giọng nói ma mị đầy ghê rợn khiến toàn thân Song Ngu nổi lên một trận run rẩy. Lúc này, cô cũng có thể hiểu được vài thứ giúp cô biết được là đang có chuyện gì xảy ra.

Vội tránh xa con người nguy hiểm này, Song Ngu nhìn anh ta với ánh mắt hoài nghi, lo sợ và đề phòng:

- Anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây?

Phỉ cười trước câu hỏi ngu ngơ của Song Ngu, Cancer nói:

- Ta là chủ nhân của cô! Cô đang ở lâu đài Santi Clare của gia tộc Santi Clare.

Bây giờ thì Song Ngu ngơ ngời, một lúc sau, cô hét toáng lên

- Anh bị điên à?

- Cô nghĩ ta bị điên? - Cancer cười cười hỏi lại cô nhưng đôi lông mày nhíu chặt cho thấy rõ sự tức giận của Cancer vừa được Song Ngu uơm mầm

Anh bực bội rút ra một quả cầu thủy tinh màu tím than bên ngoài và, bên trong quả cầu óng ánh là một viên đá màu đỏ sáng lấp lánh được chạm trổ rất cẩn thận và đẹp mắt.

Cancer lầm nhảm đọc một câu thần chú, cả thân thể Song Ngu bỗng bay lên không trung, lơ lửng nhưng cô không hề la lên tiếng nào nữa từ khi cơ thể được nhắc lên. Một sự im lặng đáng sợ đến rợn người.

Không! Đúng hơn là cô không thể nói được. Từng làn khói đen ngòm, mờ đục đang kết nối với nhau, đan xen lại, tạo nên một sợi dây thừng chắc chắn quấn chặt lấy chiếc cổ của Song Ngu khiến cô không thể nào nói gì. Những đoạn dây dài oằn trườn từ từ xuống eo cô, siết chặt tạo nên những vết hằn đỏ khó thấy nhờ đồng khói đen ngòm.

Đáng đời! Cancer thăm rùa cô gái đang bị treo lơ lửng trên không trung. Nếu có ai đó nghĩ rằng anh sẽ dịu dàng với một cô gái anh bắt về thì đã nhầm to! Đừng bao giờ mong anh đối tốt với ai ngoại trừ người thân của mình. Và dĩ nhiên, cô gái này cũng không phải ngoại lệ. Thậm chí anh còn chưa biết tên cô ta, bắt cô ta về chỉ vì anh đã ngửi được mùi hương của cô và thích nó và cũng là theo ý của con bé Capricorn chết tiệt mà thôi! Anh là người làm việc thật sự rất tùy hứng. Ai cũng biết! Chính vì vậy, đừng nên nghĩ sẽ có một lý do cho việc chọn một nô lệ.

Song Ngu lúc này đang rất khó thở, hai tay cô bấu chặt vào làn khói đen với chút hi vọng có thể nói lòng nó ra một chút nhưng vô vọng. Từng ngụm khí ít ỏi đang dần biến mất khỏi cuống họng, cổ họng cô đau rát.

Khẽ hừ mạnh một tiếng, Cancer rút tay về và gần như lập tức, các sợi dây leo thu về phía quả cầu, trả tự do cho Song Ngu khiến cô ngã mạnh xuống nền đất lạnh lẽo.

"Crắc" - Nhói đau, từng đợt đau đớn đến tê dại truyền thẳng đến cổ chân trái của Song Ngu khiến cô ứa nước mắt.

Liếc nhìn cổ chân hơi đỏ lên, cô cố gắng gượng đứng dậy nhưng các cơn đau đớn bắt đầu nhiều hơn, công kích vào cổ chân cô. Cơn đau như rút cạn sức lực của Song Ngu khiến cô không tài nào nhấc chân lên nổi.

Trên người cô có nhiều vết xước, đặc biệt là ở cổ chân, có lẽ là do cô quẫy đạp quá nhiều, từng giọt máu đỏ sẫm, ấm nóng bắt đầu chảy xuống, tạo nên sự ghê rợn, đau buốt.

Bỗng, cả thân thể Song Ngu được thả lên chiếc giường lớn một cách nhẹ nhàng khiến cả đầu cô cứ ong lên, không hiểu gì cả.

"Phập" - Cancer cắm hai chiếc răng nanh nhọn hoắt của mình vào phần cổ chân của Song Ngu. Tuy biết rõ là đây không phải là chỗ có nhiều máu nhưng, lần đầu tiên có loại máu khiến anh kích động đến vậy, đến mức anh không thể nào kìm chế bản thân mình được.

Thoát đi đôi răng nanh nhọn hoắt, Cancer nhìn cô, thấy cơ thể cô đang mềm nhũn xuống, không có chút sức lực. Bây giờ, cô đã tin rồi! Chính mắt cô đã thấy đôi mắt vui vẻ đỏ biến thành màu đỏ tươi của máu, chính cô đã cảm nhận nỗi đau khi bị hút máu và khi bị cắm hai chiếc răng nanh ấy vào chân mình. Làm sao cô có thể nghĩ rằng mình nằm mơ đây?

Hắn ta là một vampire!

Những tưởng đã kết thúc nhưng Cancer vẫn không thỏa mãn mà ghé đầu về phía cổ cô, hơi thở trầm đục nhiễm mùi máu tươi phả phanh cổ cô, kéo theo một giọng nói chưa được thỏa mãn:

- Nhớ cho kỹ, tên ta là Cancer.

"Phập" - Một lần nữa, Cancer lấy đi một lượng máu khá lớn của cô. Khiến đầu cô bắt đầu ong lên, hai mắt bắt đầu hoa đi, không còn tí sức lực. Mắt cô bắt đầu mờ rồi tối dần đi, đến lúc nào cô ngất đi cô cũng không biết, nhưng cô cảm nhận được, dòng máu đỏ tươi ấm nóng trong cơ thể cô đã bị mất đi khá nhiều.

May mắn cho cô, Cancer có vẻ vẫn còn chút lý trí, không mất tự chủ đến mức hút cạn máu của Song Ngu mà vẫn giữ lại một lượng đủ để duy trì mạng sống cho cô gái nhỏ. Tuy sống sót nhưng Song Ngu đã sớm lịm đi vì mất quá nhiều máu, khiến cho cả cơ thể cô đỏ đôn về phía Cancer và được anh ôm trọn vào lòng mà không biết...

Cancer bế cô lên, đôi môi anh vẽ nên nụ cười hài lòng, bàn tay vô thức xoa nhẹ mái tóc dài đen nhánh của Song Ngu. Cancer không hề nhận ra rằng từ khi anh nhận được những giọt máu của Song Ngu, cảm giác của anh về cô đã thay đổi, sự thay đổi nhẹ nhàng, mềm mại như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng phất qua trái tim anh...

~o0o~

Trên bầu trời rộng lớn hơi hùng tới, từng đợt gió lạnh buốt se lại vây hãm thân thể nhỏ bé của một cô gái. Cô mặc chiếc đầm liền màu trắng với vài bông hoa nhưng màu vàng nhạt dính trên đầm - Leo.

Do quá nóng vội, vừa ra khỏi Santi Clare, cô lập tức rời khỏi Canada và bay đến New York mà không chuẩn bị bất cứ thứ gì. Tuy nhiên, đôi cánh xám của gia tộc cô không có được sức mạnh và tốc độ như của gia tộc Santi Clare.

Cô phải bay từ nửa ngày mới gần tới được New York. Mà giờ ở đây, trời đã là đêm đen, di chuyển rất bất lợi đối với cô nàng. Vậy mà, từng cơn gió buốt buổi đêm không ngừng bao vây cô khiến cả thân thể chao đảo vì lạnh nhưng vẫn không dám hạ cánh ở độ cao này mà chỉ từ từ sà xuống, tìm chỗ thích hợp để đáp. Nhưng như là bị ếm bùa, các cơn gió liên tục ngăn cản kế hoạch của cô, cứ thuận đà kéo cô lên cao, một chút cũng không nhích xuống được. Chúng cứ quẩn quanh cô như những con vật khát máu rút đi từng từng từng chút một sức lực của cô. Không hồi hã, mà chỉ từ từ, như là chực chờ cô kiệt sức để mà hiển dương cho biển cả bao la.

Nhưng dầu gì Leo cũng là một vampire đặc biệt thuần chủng, có sức mạnh hoàng tộc, làm sao mà vì vài cơn gió có thể dễ dàng bị biển cả nuốt chửng chứ?

Có điều, cô đã sử dụng toàn bộ sức lực của mình vào việc bay tới đây và bây giờ, cô lại gặp rắc rối.

Trời đã bắt đầu hùng dần, cô lại bắt đầu kiệt sức. Cô nhìn xuống phía dưới thì cũng dư sức tự hiểu được, nếu rơi ở độ cao này, cho dù là vampire S cũng sẽ tan xương nát thịt. Bây giờ cô còn một cách nhưng trong lòng cô tự hỏi với tốc độ này liệu, có kịp hay không?

"Vụt" - Đôi cánh của cô đã khép lại, bao vây cơ thể chủ nhân của nó như là nguyện vọng cuối cùng của mình. Nó mất sức rồi! Và cả cơ thể cô cũng vậy. Cũng đúng, đã bay lâu lắm rồi.

Bây giờ, có lẽ chỉ có cách này cứu được cô thôi!

Những ngón tay thon dài xinh đẹp bám chặt vào lòng bàn tay đã tê buốt vì lạnh, cảm giác đau đớn từng đợt từng đợt truyền đến não bộ khiến cô không khỏi nhúm mày nhưng vẫn hết sức bám chặt vào lòng bàn tay khiến nó bật máu chữ tuyệt nhiên, không làm gì nữa để cứu mạng của mình.

Nhưng, thứ chất lỏng lấp lánh, ấm nóng, dòng máu thơm ngào ngạt ấy chính là máu của Vampire thuần chủng hoàng tộc. Bất kì vampire nào cũng mong được thưởng thức nó - Loại máu đặc trưng không bao giờ khô có thể cứu được bách bệnh, giải được mọi loại độc, tăng năng lực cho các vampire khác. Loại máu đặc biệt không phải ai cũng có đặc ân được người thấy một lần.

"Phịch"

- Xin chào! Tôi tự hỏi sao lại có người để dòng máu quý giá của mình rơi lãng phí vậy chứ?- Một chàng trai bịt kín mặt đã đỡ được cô rơi.

Kì thật anh là người được mùi máu đặc trưng này nên mới tới đây và tình cờ thấy chủ nhân của nó - Tức Leo đang rơi xuống - Nên mới ra tay giúp đỡ, dĩ nhiên là cũng với mong muốn được thưởng thức dòng máu này.

Hóa ra là cô sử dụng loại máu quý của mình để dụ dỗ một vampire nào đó tới đây giúp đỡ cô. Thật là một cô gái thông minh đến đáng sợ. Anh thì cũng không phải xấu xa gì nên giúp cô thôi! Có điều, lát nữa anh phải xin lại một chút ân huệ chứ?

- Nếu anh đưa tôi tới địa chỉ này, tôi sẽ cho anh máu của tôi!- Leo dùng hết sức gồng tay lại, lập tức máu ngừng chảy. Cô nói với anh ta nhưng lập tức sửa lại - Dĩ nhiên là chỉ một ít.

Ha! Anh thăm cảm thán cô gái này rồi! Nếu không phải hôm nay theo lệnh tên ấy đi tuần tra, chắc sẽ không có cơ may gặp được người của dòng dõi hoàng tộc thế này. Mặc dù không phải hoàn toàn của hoàng tộc, nhưng chắc chắn có khả năng như vậy. Anh thăm tự hỏi cha mẹ cô là ai, và chắc chắn một trong hai người đó chính là dòng dõi hoàng gia chính thống. Thật đáng tò mò! Nhưng địa chỉ cô gái này đưa, chẳng phải là...

- Cô là người của gia tộc Anis Shatow? Con gái của công chúa hoàng thất Nguyên Mị Từ và chủ nhân gia tộc Anis Shatow Deline Ren?- Anh khẽ hỏi.

"Thịch"

~o0o~

- Scorpius à!

- Cậu có gì muốn nói? - Scorpius hiện ra, trước mặt Cancer mà không hề báo trước, nhưng cậu tuyệt nhiên không chút giật mình.

- Tại sao cô không tới? - Cancer nhúm mày chất vấn cô.

Nếu nói cậu không biết lí do, là nói dối! Cậu biết rất rõ nhưng cậu vẫn muốn Scorpius nói cho cậu nghe, suy cho cùng, chính cậu là người chấp nhận cho cô vào đây mà không màng tới sinh mạng của mình mà! Ít nhất phải có một chút ảnh hưởng chứ!

Tên đó mặc dù cậu đã hủy hẹn nhưng vẫn cứ tìm đến, vậy mà Scorpius lại không hề xuất hiện.

- Cậu nhất thiết phải hỏi? Chẳng phải cậu là người hiểu rõ nhất sao?- Scorpius không nhìn thẳng vào mắt Cancer mà lại nhìn về phía khác, như đang trốn tránh đôi mắt của một người trẻ tuổi nhưng rất thông minh.

Hừ! Cô đã tới tận đây mà hần vẫn còn tìm. Không bao giờ có chuyện cô sẽ xuất hiện trước mắt hần lần thứ hai, không bao giờ có chuyện đó! Bởi, chính hần, chính hần ta đã ruồng bỏ cô, đã đuổi cô đi cơ mà! Xin lỗi Cancer, tôi biết cậu muốn giúp tôi, nhưng e là đã quá muộn. Ngày đó, Aquarius mà tôi biết, đã chết!

~o0o~

Tại lâu đài King Nostle

- Uhm...- Cô gái với mái tóc dài đen tuyền đang nằm trên giường khẽ nhăn mặt, âm thanh tuy nhỏ mà lập tức đánh thức cô gái đang ngồi trên ghế nệm kế bên giường.

- Virgo à, cậu tỉnh rồi?- Lập tức đến bên cô gái tên Virgo, cô nàng tóc nâu lập tức hỏi.

- U, Capricorn à...- Virgo cố gắng mở mắt ra, thâm tâm không khỏi trĩu nặng.

Vừa mở mắt ra, thấy được cảnh vật xung quan, bụng cô không nhịn được mà quặn thắt. Ôi, tại sao cô không chết đi chứ? Tỉnh lại làm gì để cho hấn ta lần nữa giết cô? Mãi mãi cũng vậy, cô chỉ là món đồ chơi của hấn ta mà thôi! Không là gì cả, ngoài món đồ chơi.

Khẽ tự cười nhạo mình, Virgo nhìn Capricorn. Cô biết rõ Capricorn cũng rất cô đơn, như cô vậy, nên mới cứu cô, nhưng sao Capricorn không để cô chết đi? Sống như thế này, chỉ bằng chết, cô cũng cảm thấy tốt hơn.

- Taurus thật quá đáng! Tại sao lại làm cậu ra nông nổi này chứ? Cậu có thấy đau ở đâu không? - Capricorn lo lắng lau đi mồ hôi trên trán Virgo.

Virgo vốn là người anh thương yêu nhất mà? Tại sao lần này anh lại hại cô đến mức này chứ?

- Capricorn, tớ muốn ngủ.- Virgo dịu giọng, giọng nói tuy thể hiện rõ sự biết ơn nhưng cũng là áy náy.

Thật ra, nếu cô trở thành vampire, chắc chắn có thể thoát khỏi hấn ta, nhưng cô không muốn mất đi dòng máu này, dòng máu, của một con người. Cô rất biết ơn khi Capricorn tuy là vampire nhưng vẫn coi một con người yếu đuối như cô làm bạn nhưng cô không thể nào trở thành giống Capricorn được. Vì đâu phải vampire nào cũng giống cô nàng Capricorn đáng yêu, tốt bụng mà cô quen biết. Phải may mắn lắm, cô mới có thể gặp được Capricorn, đời đời, cô tự nhủ, sẽ chẳng bao giờ quên.

Nghe Virgo nói thế, Capricorn đáp chần lại cho cô, cười nhẹ:

- Cậu ngủ đi!

Virgo đối với lời nói của Capricorn cũng chỉ cười nhẹ, không biết là tin được mấy phần.

Nói thế chứ cô cũng không chắc biết được hết những gì anh mình suy nghĩ nhưng cho dù thế nào cũng phải giữ cô lại, vì loài vampire, cũng như là vì cô ấy. Cô là công chúa của vampire, là thần quan tương lai, có thể nhìn thấy được mọi chuyện. Và từ cô gái này, chắc chắn sẽ là thay đổi lớn cho thế giới vampire. Nhưng vẫn còn vài người nữa, vài người nữa là chưa xuất hiện, đến khi nào họ mới xuất hiện đây? Virgo đã bị dày vò hơn 4 năm rồi! Không biết khi nào việc này mới kết thúc? Khi nào Virgo mới tha thứ cho anh cô - Mistami Sessle William Taurus

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

"Cả đời này, mãi mãi, em là của anh."- Ấm áp quá, ai vậy? Ai vậy?

"Á..."- Hà?

"Cô chết đi!"

"Thịch"

Giật mình! Scorpius tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa ngó nghiêng xung quanh. Đây... Đây là... Là lâu đài Santi Clare, là địa phận của Cancer, không phải hoàng cung. Đã... Đã kết thúc rồi! Mọi chuyện, đã kết thúc rồi! Mãi mãi cô không mang danh phận đó nữa! Cô, là quân gia của gia tộc Santi Clare- Santi William Scorpius.

~oOo~

- Tại sao anh biết?- Leo đề phòng hỏi, chú ý quan sát anh chàng.

- Hi, tới nơi rồi!- Lảng tránh câu hỏi của cô, anh chàng thả cô xuống trước cổng biệt thự.

Vừa bước xuống, Leo lập tức nắm chặt lấy tay anh ta, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như sao trời, nhẹ giọng hỏi:

- Anh - Là - Ai?

Khẽ cười, anh chàng nhòm người tới, đặt một nụ hôn nhẹ lên chiếc má phấn hồng của Leo rồi lập tức bay lên không trung, nói vọng xuống:

- Lần sau, tôi sẽ đòi phần thưởng của mình đấy!

Bây giờ để cô phát hiện ra vẫn còn quá sớm. Không nên để trò vui biến mất chứ! Cô ta chính là cháu gái cưng của hoàng đế của toàn bộ vampire, sắp có một trò chơi đội anh ở trước mắt rồi!

Con người bí ẩn gieo mình trong màn đêm, trong đầu là các hình ảnh về ý tưởng mới mẻ của mình mà không hề biết người con gái bị bỏ lại đang tức điên lên và muốn xé xác anh ra.

Anh ta tưởng cô là cái gì? Đồ chơi sao? Được, kì sau nếu gặp lại anh ta, chắc chắn cô sẽ cho anh ta chết mất xác. Không ai được phép đụng vào cô cả! Chờ đi!

~oOo~

Lâu đài Santi Clare

- Ta là nhị công chúa hoàng tộc vampire Nguyên Mị Capricorn! Mau mở cửa!- Capricorn dùng hết sức nói to.

Nhanh chóng, cánh cửa được mở ra. Nhưng thay vì Scorpius - Người đáng nhẽ ra phải ở đằng sau cánh cổng- Thì Cancer lại xuất hiện, nhe răng cười với cô khiến cô không khỏi bật cười.

- Hôm nay qua chỗ ta có gì không hà công chúa?- Cancer vui vẻ dẫn Capricorn vào, anh lần la cười hỏi.

Cancer cười nhạt khi nhận ra ánh nhìn dò xét của Capricorn, chắc cô nghĩ Scorpius sẽ ra mở cửa nhưng rất tiếc, anh đã hứa với Scorpius là sẽ giúp cô rồi nên cho dù thế nào cũng không có việc anh sẽ gây khó khăn cho Scorpius đâu.

- Hừ! Cậu gọi tôi tới đây đây này! Do cậu mà tôi đã để Virgo ở lâu đài một mình với cái ông anh muốn giết người đó đấy!- Capricorn nhăn mặt nhìn Cancer- Vào vấn đề đi!

Tự nhiên Cancer cho người mang thư tới lâu đài bảo cô tới đây, đã tìm được một trong số những người được chọn. Làm cô vội vã tới gặp anh.

- Ủ ừ, đi gặp cô ta thôi! Nhưng tôi cũng không chắc chắn lắm nha!- Cancer như nhớ ra gì đó, vội đổi hướng dẫn cô tới thư phòng, nơi Song Ngư đang nằm thiếp ngủ.

- Đây, người đó đâu?- Capricorn ngó quanh, hỏi Cancer.

- Đây này.

Trong đôi mắt màu tím than của Capricorn, đó là một cô gái dễ thương đáng yêu với mái tóc khá dài được buộc rất hờ hững. Khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, hàng mi cong, dài. Cơ thể nhỏ nhắn đang ngủ ngon lành trên ghế sofa, ngoài ra khi để ý kĩ hơn, trên chân cô và cổ cô có vết cắn. Điều này khiến Capricorn chột nghĩ, tên Cancer này vừa mới xử lí cô bé hay sao?

Nhưng nhanh chóng rũ bỏ những ý nghĩ khác ra khỏi đầu, cô bước lại gần Song Ngư. Đôi mắt tím ánh lên vẻ trêu mến, cô khẽ đưa bàn tay trắng mịn của mình đặt lên trán Song Ngư, rồi nhắm mắt lại.

" Tại sao phải phục tùng?"

" Hẳn ta có sao không?"

" Bạn là ai?"

" Đây, làm gì thế?"

" Tôi không phải đồ chơi!"

" Các người có chắc không?"

" Tôi không làm! Tôi thật sự không làm!"

" Virgo! Cứu anh ấy! Làm ơn!"

Các hình ảnh của tương lai như một cuốn phim chiếu lướt trước đôi mắt đang khép chặt của cô khiến cho đầu cô ong lên, thứ tự hình như không giống nhau, giọng nói trong trẻo lúc mềm mại lúc gào thét của người con gái trước mặt quây quần quanh tai cô khiến cô run sợ.

Bình tĩnh! Capricorn lập tức mở mắt ra, khuôn mặt ngạc nhiên pha chút sững sờ. Chính là cô gái này. Cô gái này biết Virgo! Cô tìm được rồi! Cuối cùng cũng tìm được rồi! Nhưng là, làm sao cô gái này lại...

Nhắm mắt lại, Capricorn cố gắng nhớ lại những gì mình đã thấy. Thấy rồi! Cô thấy những người đó rồi! Cô biết mình cần tìm ai rồi! Nhưng là, tại sao chứ?

- Cancer.- Capricorn quay về phía Cancer, đôi mắt chứa sự âu lo rất rõ ràng không chút che giấu.

- Há?

- Cô gái này có thể thay đổi toàn bộ mọi thứ của loài vampire, hãy bảo vệ cô ấy thật kĩ.- Capricorn cẩn thận dặn dò. Những gì cô thấy, thật đặc biệt, nó là điềm báo tương lai rất quan trọng, mà cô không thể nào thấy được nếu không có cô gái này- Một tháng nữa, khi nào tới báo, hãy đưa cô ấy tới lâu đài hoàng thất được không? Tất nhiên, cậu có thể đi cùng.

- Nhưng là ông anh cậu, hẳn ta mà gặp tớ chắc giết tớ quá!- Cancer nhăn mặt.

Chính cậu hại hẳn cùng anh hẳn toi bởi hoa lá, còn lấy đi thứ rất quan trọng của hẳn ta, chắc giờ mà bước vào địa bàn của hẳn, cậu sẽ không toàn thây quá!

- Tớ sẽ đứng ra giúp cậu, đừng lo. Mà nếu vậy, sao cậu không mang chị ấy tới trả cho Taurus và Aquarius?

- Nhiều chuyện quá!- Cancer nhăn mặt, nói.

- Ủ, mà tớ nghĩ với sức mạnh của cậu, cũng đâu thể bị giết được, đúng không? Pháp sư?- Capricorn cố tình nhấn mạnh hai chữ pháp sư là để làm gì, chắc Cancer biết rõ.

- Rồi rồi! Về đi, không cô ta tới thì cô cũng chết!

- Ấy dà!- Khẽ thờ dài, Capricorn nháy mắt tinh nghịch- Khỏi đuổi, ta đi ngay đây!- Nói rồi, cô biến mất.

Ai thèm ở lại cho hấn đuổi chứ? Không thèm, cô về trước luôn! Cancer nhớ đó! Ta không tha cho nguoi đâu!

~o0o~

Lâu đài King Nostle, phòng công chúa

Trên chiếc giường lớn phòng của Capricorn, Virgo đang nằm thiêm thiếp ngủ, hoàn toàn không biết gì về thế giới xung quanh mà trong khi đó, có một chàng trai đang đứng lặng người trước giường, chăm chú nhìn cô gái đang nằm ngủ và tay chân chi chít băng trắng của cô. Lòng cảm thấy có một cổ chua xót. Người đó là người đã gây cho Virgo tất cả đau khổ này, một trong ba chủ nhân của lâu đài hoàng gia, người đứng đầu hoàng thất- Nguyễn Mị Taurus.

Hắn thật sự không muốn đánh cô, nhưng là cô ép hắn.

Đau lòng nhìn cô, anh đưa tay ra muốn vuốt nhẹ khuôn mặt trắng hồng đang thiêm thiếp ngủ nhưng bàn tay lại chợt khựng lại trong không khí, anh nhanh chóng nhận định được vị trí của mình. Thu bàn tay lại, anh chua xót nhìn cô.

Cô gái ngốc! Điều là tại em! Nếu em đồng ý, tôi đã không làm thế này rồi! Tất cả là do đứa nhỏ bướng bỉnh như em! Nhưng, dù thế nào, em cũng sẽ trở thành một vampire, dù sớm hay muộn, tôi cũng sẽ biến em thành vampire, bởi, cả cuộc đời của em, đều do tôi định đoạt.

"Vụt" - Chàng trai biến mất khỏi căn phòng, không để lại một vết tích, trả lại cho căn phòng sự im lặng bí ẩn, mà cũng có chút âm đạm.

Virgo chậm rãi mở mắt ra, để một dòng nước ấm nóng từ khóe mắt đi ra, cô lẩm bầm miệng:

- Xin lỗi anh, Taurus...

~o0o~

- Thừa chủ tịch, hồ sơ của giám đốc chi nhánh Zed ngài ấy giới thiệu đây ạ. Ngoài ra, ngài Cancer đã đem một hồ sơ khác yêu cầu tôi gửi cho ngài.- Một cô thư kí với bộ trang phục nhã nhặn, bước vào.

- Được, cô cứ để đó, ra ngoài đi.- Anh chàng lạnh nhạt nói, mắt vẫn không rời khỏi bầu trời không gợn chút mây.

Cancer, tôi tò mò cậu mang cái gì đến cho tôi đây!

Cầm xấp hồ sơ của người gọi là ngài Cancer, anh chàng mỉm cười lật lật vài tờ giấy, bạc môi khẽ nhếch, thầm đánh giá cô gái trong bức ảnh này, và cái đề cậu chú ý nhất, chính là bức thư Cancer gửi cho hắn. Ái chà, thư kí à? Được thôi! Thuận theo cậu mong muốn, đầu sao, tôi cũng chán đến chân tay rã rồi rồi! Để tôi coi thử cô gái này có bao nhiêu tài giỏi!

Nghĩ thầm, anh ném tập hồ sơ của ngài Cancer- tức Cancer qua một bên, gọi cho cô thư kí của mình, nói một câu rất đơn giản:

- Mai không cần cô tới nữa.

Trên mặt hồ sơ, là hình của một cô gái da trắng, tóc đen xinh đẹp tuyệt trần. Dưới bức ảnh, còn có một cái tên." Anis Shatow De Vance Leo."

Nhưng khi anh vừa bước ra khỏi phòng, một cơn gió xào xạc thổi qua do anh bất cẩn chưa đóng cửa sổ lại, làm cho những tờ giấy bị hất lên trên không trung, lộ ra hình ảnh một chàng trai điển trai với đôi mắt có chút âm áp nhưng lại có chút lạnh lùng, kẻ bên đó, dòng chữ nhỏ nhấn được đề đầy đủ." Sanjo Sagittarius".

~o0o~

Cancer đang ở trong thư phòng đọc sách, thì Libra hiện ra, mắt có chút khó chịu nhưng liếc nhìn người có dáng vẻ như cậu nhóc đang ngồi đó nhưng mắt lại nhanh chóng được phóng tới cô gái đang gò đầu lên đùi cậu ta, đôi mắt đen biểu hiện sự ngạc nhiên không thể tả nhưng rồi lại nhanh chóng được thay thế bằng sự bức bối.

- Vết thương trên lưng Aries là ai làm?- Anh nhìn vào Cancer, âm u hỏi.

- Lúc đi làm việc, nhưng đừng lo, tôi đã xé xác hắn ra rồi! Ai đụng vào người của Santi Clare, coi như đụng tới tôi!

- Ừm...- Lúc này, Libra mới nguôi giận nhưng nhìn đến thứ đang thiêm thiếp ngủ trên đùi Cancer, anh trở mắt nhìn chăm chăm- Cancer, từ khi nào mà...

- Không phải việc của anh!- Cancer nhanh chóng ngắt lời anh- Biến đi không là hôn ước của anh và Aries hủy bỏ.

- Ấy...- Libra mỉm cười giả lả- Bình tĩnh... Tôi đi đây!

- Đi lạ đi!

- Ồ... Hẹn gặp cậu tại chỗ đó nhé!- Trước khi đi, Libra còn không quên bồi thêm một câu.

Nghe tới câu nói của Libra, Cancer chỉ im lặng, sau đó, anh lẩm bầm:

- Đến rồi à...

Chương 5

Virgo đang ngồi trên bậu cửa sổ. Cô tựa đầu vào chiếc cửa kính, ngắm nhìn mưa đang tí tách rơi.

Mưa- Như những sinh linh nhỏ bé nhưng đẹp đẽ, thích sống đoàn kết, tạo thành đám mây lênh bênh trôi giữa không trung. Các cuộc xung kích với nhau khiến cho mưa gần dừ, đau khổ tách ra, trở thành những giọt nước nhưng rồi lại kiên cường, mạnh mẽ để tiếp tục bay lên trời cao. Mưa dịu dàng, nhưng đôi lúc lại dữ dội, như niềm đam mê cháy bỏng trong tim mỗi con người, như sự khao khát, mong chờ. Dịu dàng mà dịu hoặc, mềm mại nhưng bí ẩn. Là tập hợp những thứ xinh đẹp, nhưng cũng là sự gào rú của khát khao.

Như khát khao tự do của cô vậy, cháy bỏng, nhưng có vẻ như, đã bị mưa dập đi rồi. Cô tự cười nhạo bản thân mình. Đúng, một con người như cô, sao có thể đầu lại họ? Tuy nói muốn đi những Virgo biết trong tâm cô không muốn đi, cô chỉ muốn lấy mình ra để đánh cược, một ván cược mà cô không được thua.

- Virgo.- Giọng nói ôn hòa, trầm thấp đánh thức cô khỏi suy nghĩ của mình.

Nhú mảy nhìn người đó, Virgo dè chừng thu người lại, ánh mắt hiện rõ sự ngạc nhiên cùng hoang mang tột độ. Sao hắn ta có thể vào đây? Rõ ràng Capricorn đã... Chẳng nhẽ cậu ấy lại đi đâu sao?

- Capricorn đi ra ngoài xử lí vài chuyện rồi.- Như đọc được suy nghĩ của cô, Taurus trả lời- Ăn tối thôi.

- Không.- Cô không thích ăn cá, nó rất khó ăn, hơn nữa rất nhiều xương. Và lại, bây giờ cô rất mệt, chỉ muốn ngủ thôi.

- Vậy ăn cháo.- Taurus cố dè nén mình lại, nói.

Taurus nhẹ nhàng kéo Virgo lại phía giường, nhẹ nhàng bưng tô cháo nóng cho cô, cẩn thận khuấy đều để chắc chắn rằng nó không quá nóng. Taurus cẩn thận quan tâm chăm sóc cô từng chút một với quyết tâm bù đắp lại cho cô, không làm cho cô buồn khổ nữa nhưng Taurus cũng khẽ cười khinh quyết tâm của mình. Một người đã khiến cô ấy đau đớn từ thể xác tới tâm hồn như anh thì làm gì còn tư cách nói là không được làm cô ấy đau buồn? Chẳng qua chỉ là anh muốn giữ lại món đồ chơi của mình mà thôi. Đúng vậy, chỉ thế thôi...

Virgo nhanh chóng ăn xong nhưng vẫn cảnh giác nhìn anh, không ngừng phòng bị nhưng trái ngược với suy nghĩ của cô, Taurus chỉ cầm lấy bát cháo bước ra khỏi phòng, không hề nói câu nào, cũng hoàn toàn không đặt cô vào mắt. Chỉ là làm một việc mà anh phải làm mà thôi! Nghĩ tới điều này, một cảm giác kì lạ bò lên tim cô gái nhỏ, khiến cho cô không khỏi khó chịu.

~oOo~

Hầu như không ai sống ở New York là không biết tới Sandra. Đó là một cô gái xinh đẹp, thông minh và quyết đoán. Tuy chỉ mới 26 tuổi nhưng đã rất thành công trong nhiều lĩnh vực khác nhau, hiện đang là một nhà tư nhân. Ngoài ra, cô gái Sandra này tự nhận là học trò của người mẫu xinh đẹp, tài năng Jie. Nhưng họ không ai biết, Jie và Sandra chỉ là một. Hơn nữa, người đó đã hơn cả trăm tuổi rồi. Thực sự, Sandra, Jie,... Đều là danh xưng của Capricorn ở thế giới loài người này.

Trong cuốn sách cổ của một trong những vampire lớn tuổi, ông đã viết: Thế giới đầy rẫy những mùi máu tanh nồng vì bị pha lẫn với lòng tham lam, sự đố kỵ tạo nên một hỗn tạp linh khùng nhưng xen lẫn trong thế giới đầy rẫy những tội ác đó, lại có vài linh hồn mang trong mình sự thuần khiết sáng rõ, thu hút những loài vampire đặc biệt bởi loại máu thơm ngon được nuôi nấng bởi sự tốt bụng, lòng khoan dung và không hề vấy bẩn bởi những tính xấu xa. Tuy những người như thế rất ít và rất khó để phát hiện, nhưng vẫn có. Những người như vậy nếu được vampire phát hiện, họ sẽ trở thành nô lệ cho vampire và, trở thành nguồn cung cấp máu cho chủ nhân của họ bằng lượng máu thơm ngon quyến rũ. Những nô lệ thuần khiết, xinh đẹp từ về bề ngoài, cho tới tâm hồn thánh thiện bên trong.

Virgo, chính là một trong số những con người thuần khiết hiếm có đó. Và người tìm được cô ấy chính là Aquarius. Để có được cô, Taurus đã phải tặng cho Aquarius một trong những loại rượu máu thơm ngon nhất nhưng anh cũng chưa bao giờ tiếc cả.

Capricorn nhớ lại những điều đó rồi khẽ cười. Nhớ khi cô hỏi anh có tiếc không, anh đã thẳng thừng nói với cô rằng mình sẽ không bao giờ tiếc. Có lẽ là thế thật. Chắc, cô sắp phải trả Virgo cho Taurus rồi, chắc cô cũng cần tìm một nô lệ nữa? Nếu không cô sẽ trở thành vị công chúa duy nhất không có nô lệ mất thôi. Nhưng... Khẽ nhìn bầu trời đêm New York, một nô lệ mà cô ưng ý sẽ ở đâu đây?

Cười khổ với ý nghĩ vừa xuất hiện này, Capricorn đứng dậy cầm theo áo khoác rời khỏi căn phòng xa hoa của mình. Bỗng dưng, cô muốn đi dạo.

New York về đêm là không phải hoàn toàn được bao bọc trong những ánh đèn lung linh huyền ảo nhưng luôn được trang hoàng và nhộn nhịp như ban ngày với những tấm quảng cáo bằng đèn neon sáng lấp lánh, tiếng rú của còi xe, tiếng nhạc xập xình khắp nơi nhưng trái ngược với những âm thanh đó cũng có những công viên chỉ được thấp ánh bằng vài ba cái đèn đường cùng với sự im lặng tĩnh mịch vốn có của ban đêm.

Capricorn đút hai bàn tay trắng nõn của mình vào túi chiếc áo khoác len ấm áp. A... Hơi lạnh nhưng thật thoải mái. Cô chậm chậm nhắm mắt lại, cảm nhận những luồng gió mát lạnh quạt vào thân xác nhỏ bé của mình.

Gió - Tự do, phiêu bạt. Gió - Không bao giờ bị ngăn cản. Gió - Mãi mãi tự do. Người ta nói, gió là linh hồn tự do nhưng cũng bị cầm tù. Nó được bay đến nhiều nơi khác nhau, muốn đi đâu cũng không gì cản được. Nhưng, đôi khi gió lại bị giữ lại, để chứng kiến, để giúp đỡ những thứ xấu xa, độc ác. Người ta lợi dụng gió, nhưng gió không nói gì. Người ta làm đau gió, gió cắn răng buông xuôi. Capricorn cô, cũng như gió vậy, tự do tự tại, nhưng, cũng là bị cầm tù. Nó nhẹ nhàng nhưng lại đầy nguy hiểm, là thứ bí ẩn phiêu du, mang đến cho con người ta một cảm giác vừa an toàn nhưng cũng vừa sợ hãi.

Ai, Capricorn thầm than, vươn người rồi lại ngược lên nhìn bầu trời đêm. Hôm nay không có sao, chỉ có ánh trăng soi sáng khắp một vùng. Cô nhìn ánh trăng, bỗng nghĩ

về Virgo, không biết cô thế nào rồi nhỉ?

Hơi có lỗi khi bỏ cô lại mà không nói tiếng nào những dấu sao thì Taurus đã nói chắc chắn sẽ không để Virgo bị thương thì cô cũng yên tâm.

"Bịch"

- A!

Do bất cẩn không để ý mà Capricorn vấp phải thứ gì đó khiến cô ngã nhào xuống đất. Đầu óc cô bắt đầu ong lên. Cô thầm oán thán bản thân bởi sự bất cẩn của chính mình, cố gắng nhắc chân đứng lên nhưng vừa đứng dậy, cô ngạc nhiên khi phát hiện thứ mình vừa vấp ngã, là một con người. Hôn nữa, lại rất... Thom?!

Cô đứng dậy, mới phát hiện ra, người này đang ngất xỉu. Lật ngược chàng trai lên, cô chợt nhận ra, cậu ta rất đẹp, đẹp một cách ma mị nhưng cũng có phần hoàn mĩ. Mùi hương của máu của cậu ta thật sự rất thơm, khiến bản năng của cô bùng nổ nổi dậy nhưng nhanh chóng được cô kìm hãm lại.

Capricorn, bình tĩnh lại nào. Capricorn cố gắng ngăn bản thân mình lại. Cô biết con người này rất yếu, nếu cô hút máu anh ta, anh ta nhất định sẽ chết! Nhưng cô có bao giờ lấy nhiều máu quá đâu? Chắc không chết đâu. Nhưng nhờ có chuyện gì thì sao đây? Từng câu hỏi liên tục hiện lên trong đầu cô khiến cô bắt đầu rối lên, không biết làm thế nào cho phải nữa. Capricorn cảm thấy lưỡng lự, chưa bao giờ cô bị sự đói khát làm mờ mắt như thế này. Tại sao lại như thế?

Cuối cùng, cô quyết định, đưa cậu ta về chữa trị cái đã, để ngoài trời thế này cũng không phải tốt. Nghĩ rồi, cô lập tức nắm lấy tay cậu ta, cẩn thận quan sát xung quanh xem có ai hay không rồi mới dùng đến một trong ba khả năng được ban tặng của cô - phép dịch chuyển - đưa cậu ta và cô về căn nhà xinh đẹp, trả lại cho đường phố sự im ắng lạ thường...

~o0o~

Trước cánh cổng công ty nổi tiếng của New York, một cô gái trẻ với bộ đồ công sở bình thường cùng với mái tóc được quấn lại xuất hiện. Cô gái có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt lạnh lị nhưng cũng chứa đầy mưu toan, không ai có thể biết cô đang nghĩ gì. Họ cũng không có thời gian để nhìn cô quá lâu, chỉ là vô tình lướt mắt quan sát nhưng sau đó cũng quay trở về công việc của mình, nhập cuộc với thành phố nhộn nhịp, bận bịu để lo kẻ sinh nhai cho bản thân, gia đình, không ai rảnh rỗi cả.

Leo ngược lên nhìn cái công ty cao ngất ngưỡng này mà không khỏi cảm thán. Bản thân cô hiểu rõ cái tên Cancer đó mê tiền, muốn kiếm nhiều tiền nhưng để có cái công ty đồ sộ này, chả biết hần đã bỏ ra bao nhiêu tiền. Thôi, cô chỉ cần một chỗ làm, tò mò chỉ cho một óc.

Bước chân vào công ty, cô khẽ nở nụ cười, lòng thầm mong là những ngày tiếp theo trong đây, tại nơi này, sẽ không quá nhàm chán?

~o0o~

- Bà tới đây làm gì?- Taurus lạnh giọng hỏi người phụ nữ trước mặt.

- Ta chỉ muốn tới gặp...- Lời nói còn chưa dứt, Taurus đã lạnh lùng nhìn bà ta.

- Ta đã tha chết cho bà thì bà đừng bao giờ quay lại nữa, bà không đáng mang danh mẹ nó. Chính bà đã bỏ nó cơ mà? Tiếc rồi à?- Taurus nói rồi cười lạnh, không để cho người phụ nữ chút cơ hội phản bác.

Ha, lúc trước thì ruộng bỏ con mình đi theo người tình, giờ thấy con mình có thể có được mọi vinh hoa trên đời, lại quay về đây nhận mặt con. Người mẹ thế này, không xứng. Làm sao có chuyện anh để nó gặp con người xảo trá này được? Cho nó khóc à? Cho nó càng thu người lại à? Không thể! Anh đã hứa với người đó là sẽ chăm sóc nó cẩn thận rồi. Không bao giờ có chuyện sẽ để nó bị vấy vào vòng nguy hiểm. Không bao giờ anh để người phụ nữ gian xảo này bước lại gần con bé cả.

- Biến đi, trước khi tôi thiêu bà thành tro.- Buông lời đe dọa, Taurus quay phắt người lại, không nhìn tới người phụ nữ kia một lần nào nữa.

Người phụ nữ đó thất thần, không nói nổi câu nào, chỉ có thể thần thờ, rồi từ từ lùi lại, và biến mất. Nhưng đôi mắt bà lúc đó không hề thoát ra khỏi đôi mắt nhanh nhạy và u tối của Taurus. Đôi mắt bà ta mang đầy thù hận, sự độc ác, đó kỳ hiện rõ trong đó, không hề né tránh.

Taurus nhắm chặt đôi mắt mình lại, không muốn nhìn gì cả, như muốn đem kí ức về người phụ nữ đó quăng đi, không bao giờ gặp nữa nhưng, nếu cậu làm vậy, ai bảo vệ họ? Anh phải nhớ những thứ đáng tội tệ đó, để che chở, bảo vệ cho họ, bằng mọi giá...

- Không cần phải cố gắng quá mức.- Một chàng trai trùm chiếc áo choàng đen xuất hiện, khẽ đặt tay lên bờ vai rộng của Taurus như an ủi.

- Đúng đấy, bình tĩnh đi.- Một người khác xuất hiện. Anh ta cũng che kín mặt với chiếc áo choàng màu xám.

Taurus nhận ra những người anh cần đã tới, anh mở mắt ra. Nhưng trong đôi mắt sâu, u tối ấy lại bùng lên sự thù hận mãnh liệt, không có chút sợ hãi, lo lắng nào, chỉ có ý chí quyết tâm cùng với sự cương nghị cùng thù hận, không còn gì khác. Anh bây giờ đã trở lại là một Taurus lạnh lùng và sắc sảo, không chút lo lắng, không có điểm yếu, chỉ có trái tim chai lì và không gì đốn ngã được. Anh đã trở lại là Nguyên Mị Taurus.

- Libra, Aquarius, chúng ta bắt đầu đi!- Anh ta nhìn hai chàng trai, nói.

- Ok!- Hai người họ cười ra tiếng, rồi đồng thanh.

"Bịch"- Những chiếc áo choàng được kéo ra, thả xuống đất, chuẩn bị cho nghi lễ đặc biệt...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

- Scorpius à...

- Hừm?- Scorpius ngẩng đầu lên, mang chút ý cười nhìn con người trước mặt.

- Tớ đói!...- Aries nói như mèo.

Trông cô nàng thật tiều tụy, tuy có vẻ mệt nhưng đầu đó vẫn sót lại chút tinh ranh, nghịch ngợm. Nhìn là đủ thấy là Aries vừa gặp Libra rồi, chỉ khi nào gặp Libra cô mới bị tên đó hành xác tới mức tiều tụy như vậy, nhìn Aries, Scorpius không khỏi lắc đầu và cũng phần nào tội lỗi, vì Aries và Libra xảy ra chuyện như vậy cũng là do cô.

- Thích ăn món gì thì kêu nhà bếp làm đi!- Scorpius mỉm cười nói, mắt không rời khỏi cuốn sách.

- Nhưng Aries thích ăn món cậu nấu!...- Aries cô bẩm sinh đã có tài những nhẽo nhưng ít ai biết, cô cũng chỉ những nhẽo với Scorpius và vài người nữa mà thôi!

- Haiz!...- Scorpius khẽ thờ dài, không đối phó nổi với con người này, dễ thương mà cũng thật gian xảo- Ăn gì?

- Hi hi!- Aries khoái trá cười- Tớ muốn ăn bánh Mousse dâu tây!

- Ngồi đó đi! Tớ đi làm- Scorpius cẩn thận đánh dấu trang sách, cất vào hộp bàn rồi mới đứng dậy xoay người bỏ đi.

Scorpius và Aries trước giờ vốn là bạn thân, nhưng vẫn có nhiều người nhìn vào, lại nghĩ Scorpius là người hầu thân cận của Aries bởi bất cứ thứ gì cô thân quan nhỏ muốn, Scorpius đều chiều theo vô điều kiện, không chút khó chịu nên khiến rất nhiều người hiểu lầm nhưng thật sự đối với hai cô gái này thì chả sao cả. Họ vốn là bạn thân, giống như có thân giao cách cảm, đôi khi có thể hiểu được đối phương đang nghĩ gì, không cần phải nói. Hơn nữa, hai người này khi phối hợp, có thể trở thành một trong những cặp vampire nguy hiểm nhất nên việc Cancer đưa Scorpius tới Santi Clare, không phải là không có chút lợi lộc gì. Tuy biết rõ nhưng hai cô vẫn để yên, coi như là trả công cho hần ta đi, có chết ai đâu?

Aries xắn cái tay áo dài của mình lên tới khuỷu tay, cô mở cái tủ Scorpius vừa đóng. Cô vốn có tính tò mò, hơn nữa Scorpius suốt ngày cứ ôm cuốn sách này thần thần bí bí khiến cô không né khỏi sự tò mò vốn đã ăn sâu vào trong máu của mình. Mở cuốn sách ra, tựa đề đập vào mắt khiến cô trơ người ra ngay tức khắc!

Tại sao... Lại là... Scorpius... Chẳng lẽ... Cậu muốn...

~o0o~

- Xin lỗi, ta tới trễ.- Mở toang cánh cửa to, Cancer với chiếc áo choàng màu trắng muốt bước vào với nụ cười vui vẻ thường trực trên môi.

- Hừ! Quá trễ.- Taurus bực mình nói- Bắt đầu thôi.

Cancer chỉ biết cười cười. Ai nha, có phải tại cậu đầu chứ, tại cái tên Libra kia kìa, đi chỉ để lại vài câu ẩn ý khiến cậu suy nghĩ mai mới hiểu ý hần ta. Tuy một phần cũng do cái tính đàng trí hay quên của cậu nhưng là, hần ta nhất thiết phải hại người đến thế đi? Chưa kể cậu và tên Taurus này còn rất ghét nhau, nếu không phải vì chuyện đó, tên đó cũng chả thèm gọi cậu làm gì. Lần sau, cậu chắc chắn sẽ cấm cửa hần ta với Aries, hần ta coi chừng đấy Nghĩ vậy thôi nhưng Cancer cũng không có ý định làm vậy, hiện giờ, anh phải hoàn thành việc này đã.

Bước về phía chính giữa căn phòng, nhờ vào ánh trăng nhàn nhạt, anh có thể nhìn thấy được các kí tự ngoằn ngoèo, khó hiểu dưới mặt đất.

Những kí tự cổ với những màu sắc đen đậm được vẽ lên chia mặt đất thành năm phần rồi lại được liên kết với nhau nhờ những dải chữ tượng hình khó hiểu nhưng Cancer biết các chữ tượng hình đó là gì. Đó là từ được các vampire cổ xưa sử dụng. Cậu đi về phía một góc căn phòng, đứng vào trong vòng tròn được vẽ bằng như những chiếc lá phong to được ghép lại với nhau. Tương ự như cậu, những người còn lại cũng bước vào các vòng tròn trong bốn góc phòng. Taurus bước vào vòng tròn thứ năm

- Ta là Santi Clare Mistle Cancer, đại diện cho gia tộc Santi Clare, trấn giữ phương Bắc.

- Ta là Anis Shatow Deline Ren, đại diện cho gia tộc Anis Shatow, trấn giữ phương Nam.

- Ta là Minlery Queen Bissly Libra, đại diện cho gia tộc Minlery Queen, trấn giữ phương Tây.

- Ta là Minches Willow Andrei Aquarius, đại diện cho gia tộc Minches Willow, trấn giữ phương Đông.

- Ta là Mistami Sessle William Taurus, đại diện cho hậu duệ hoàng gia, chủ nhân của tứ phương. Nhân danh quốc vương đầu tiên của đẳng vampire tối cao, ta yêu cầu phong ấn, hãy hiện ra một lần nữa!

-"Tất cả mọi thứ..."

-"Sẽ được quay lại..."

-"Như lúc ban đầu..."

-"Hãy hiện ra đi..."

-"Phong ấn huyết!"

"Bùm"- Trận nổ nhỏ, không có khả năng tổn hại đến bất cứ ai nhưng vẫn để lại cho căn phòng một chút tác hại.

Làn khói đục mờ màu xám đỏ lơ mờ bay, khiến cho căn phòng âm u nay càng thêm phần bí ẩn và lạnh giá. Tuy nhiên vẫn chẳng thể khiến cho những con người dũng cảm

kia chùn bước mà chạy mất, ngược lại, họ ung dung dựa lưng vào bức tường nào đó, chăm chú nhìn những làn khói mờ đang dần tích tụ lại thành một đám mây đục ngầu màu huyết được trộn lẫn với màu tím than của địa ngục.

Dần dần, nó bắt đầu biến hóa tiếp, từ đám mây đen lại trở thành một cánh cửa nhỏ cùng màu với đám mây, kéo kẹt mở ra...

Bên trong, là một cô gái nhỏ như búp bê, trông rất đáng yêu. Cô gái nhỏ nhưng lại có đôi mắt long lanh màu pha lê tím cương nghị nhưng cũng có đôi phần hơi hột và lạnh lùng, chiếc mũi cao, nhỏ và thanh tú, đôi môi mím nhẹ nhưng chiếc cằm luôn hơi hơi hất lên, tỏ rõ sự cao ngạo của mình. Cô gái búp bê đó chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn chăm chăm vào Taurus, hất hàm hỏi:

- Các người đánh thức ta làm gì?

- Ta muốn biết về vết nứt của Phong ấn hoàng huyết.- Taurus chau mày nhìn cô gái búp bê, lạnh lùng nói.

Cô gái không nói gì, đôi mắt lạnh lẽo chuyển tầm nhìn sang phía Cancer, đáy mắt có chút đề phòng...

- Chưa bị nứt hoàn toàn.- Cô nhấp máy đôi môi nói nhỏ nhưng âm lượng đủ cho mọi người trong phòng đều nghe thấy.

- Còn bao lâu phong ấn sẽ bị vỡ hoàn toàn?- Aquarius không kiên nhẫn hỏi.

Thời gian chắc chắn không còn nhiều, và lại, Capricorn và Cancer nói là sắp tìm được người đó, nhưng vẫn thần bí, mỉm cười cho qua chuyện, thật sự không hiểu được. Cứ như... Họ muốn che giấu gì đó vậy. Khẽ nhìn về phía Taurus, Aquarius biết chắc ngài ấy cũng chẳng muốn để em gái mình- Công chúa Capricorn cùng Cancer làm việc nhưng chỉ có hai người họ mới có khả năng tìm được người đó, nên ngài ấy mới đồng ý nhắm mắt cho qua, không làm khó dễ Cancer. Tuy anh là bạn thân của cả hai, nhưng vẫn là khó mà đồng ý với cách làm việc ụp ụp mớ mớ và cách nở nụ cười trước những hoàn cảnh mệt mỏi thế này.

Con búp bê nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt bỗng chốc dịu xuống nhưng, lại lập tức chuyển sang màu đỏ đen âm trầm...

- A...- Aquarius chẳng biết từ khi nào đã bị nhấc bổng lên cao, không cách nào quay về mặt đất được.

- Dám nói chuyện với ta- God Doll- Như thế thì mi chết đi.

God Doll, không phải búp bê của đức chúa, mà là đức chúa búp bê. Một danh xưng dành cho những vampire tu luyện ngàn năm, được chọn để trở thành người bảo vệ Phong ấn hoàng huyết từ hàng ngàn năm trước đây và cách 1 triệu năm, lại tiến hành chọn một lần. Đây là God Doll đời đầu tiên và được tiên đoán là God Doll mạnh nhất trong số các God Doll.

Họ là những vampire thuần chủng mang huyết thống hoàng gia nhưng không được thừa kế, có nhiều sức mạnh đặc biệt, và khi trở thành God Doll, họ hoàn toàn không uống máu. Họ sống, bằng cách ăn lòng thù hận của con người, nuôi chúng thật lớn, xoáy sâu vào trong tim, rồi nuốt chửng nó. Không hề giết người, nhưng lại được coi là loại có thức ăn đáng sợ nhất...

"Phịch"- Aquarius được thả ra.

- Lão bà bà, nếu đụng vào cậu ta, bước qua xác ta trước nhé!- Cancer thông thả dứt tay vào túi quần, ngạo nghễ nhìn God Doll đang tức giận.

Nhưng khi nghe câu nói của Cancer, thay vì nổi giận lên giống như đã làm với Aquarius, đôi mắt cô gái bé nhỏ lập tức trở lại thành màu tím than, nhưng chất chứa đầy sự tức giận.

- Tên ta là Grus!

Tên tiểu tử thối này mỗi lần gặp mỗi lần mạnh. Grus thăm rủa Cancer. Mới gặp hán 3 lần, nhưng lần nào hán ta cũng dễ dàng hủy đi các thuật biến hóa của cô, khiến cô rất tức giận, nhưng cũng dễ dàng nhận ra, mình không phải đối thủ của hán và có thể, Thái tử cũng nhận ra việc mình cũng không đánh nổi hán ta, nên mới nhiều lần nhắm mắt làm ngơ để hán ta đi quấy phá như vậy. Hôn nữa, cô còn sợ suýt để hán biết cô đã hơn tám mươi ngàn tuổi, khiến hán mỗi lần gặp lại lấy cái đó để chọc cô. Tuy không chấp nhận nhưng cô cũng là con gái, bị gọi là bà già, thật sự hận không thể giết chết tên nói vậy.

- Vậy...- Cancer nghiêng đầu qua phải ba mươi độ, đôi môi nở nụ cười thiên sứ, ngọt ngào hỏi- Grus tỷ tỷ, khi nào thì phong ấn sẽ nứt ra hoàn toàn?

- Hừ...- Trùng mắt nhìn khuôn mặt thánh thiện vô tội, Grus hừ nhẹ- khoảng 200 ngày nữa.

~o0o~

- Cô là người ngài Cancer giới thiệu?- Cô gái giữ thang máy nhìn từ đầu tới chân Leo, ngữ điệu khinh thường- Xin hỏi cô có gì chứng minh?

Leo khẽ nhếch miệng, nở nụ cười trào phúng, hai bàn tay mảnh khảnh khoanh lại, lưng khẽ dựa vào bức tường đằng sau lưng.

- Thế hỏi cô có cái quyền gì ngăn tôi? Nên nhớ, chỉ cần một câu nói, tôi có thể khiến cô nghỉ việc.- Leo mỉm cười ma mị, chăm chú nhìn khuôn mặt đang dần biến sắc của cô gái mặt đầy mụn.

Cô quả thật không đùa. Trước khi đi, Cancer có nói qua giám đốc công ty này đã được liên lạc, nếu cô muốn đuổi ai, hoàn toàn có thể, cũng có thể tùy ý chọn một công việc cho mình, hoàn toàn không bị ép buộc gì, chỉ cần hôm đó đưa tờ giấy cậu đưa cho tên giám đốc, thế thôi. Nhưng thấy có người ở đây nói chuyện với cô như vậy khiến cho Leo càng thêm hứng thú, đứng đây đây dựa vào những đứa con gái loài người này không biết phải trái, được nước lên mặt, khiến cô không khỏi buồn bực, muốn nhanh chóng gặp giám đốc thử, không ngờ cô thư kí này lại dám nói chuyện với cô như vậy, thế thì cô cũng phải trả thù một chút, vì Leo cô đây không phải là hạng người dễ bị xem thường.

Cô gái kia càng ngày càng lúng túng, có vẻ, cô ta đã bắt đầu nhận ra sự thừa tự tin của Leo, lòng không khỏi hoang mang. Được thế, Leo vui vẻ bảo:

- Hãy lên mạng, đi tìm cái tên Anis Shatow De Vance Leo, xem xem, Leo tôi đây là ai đi!

Vừa nghe đến tên cô, nhất thời cả căn phòng đều chìm vào im lặng, không ai dám hó hé gì...

Anis Shatow, tuy không phải là thương hiệu nổi tiếng nhất nhưng cũng nằm trong số những thương hiệu nước hoa khá nổi tiếng tại Châu Mỹ và Châu Âu, hơn nữa, thương hiệu này lại có hợp đồng với công ty mẹ của công ty Satimi, nếu khiến cô gái này phật lòng, công việc của bọn họ có thể sẽ mất đi? Không tốt tí nào!

Thấy không khí nhất thời chìm vào im lặng thì Leo định là được đẳng chân sang đẳng đầu, tính bụng vài câu đe dọa ra thì đã có một giọng nói khác, đánh tinh tắt cả mọi người...

Last edited: 12 Tháng mười một 2015

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lâu đài Santi Clare

Trong căn phòng được bao trùm với màu gỗ nâu sậm nhưng ám áp với vài món trang trí bình dị, đơn giản, thứ nổi bật nhất, là một khung ảnh nhỏ được đặt gần giường ngủ, trong bức hình, là hình của một chàng trai đáng yêu, đôi mắt lạnh lợi đang nắm tay một cô bé với mái tóc đen nhánh và đôi mắt to đáng yêu...

- Ưm...- Cô gái xinh đẹp trên chiếc giường lớn khẽ cựa quậy, phát ra vài âm thanh nho nhỏ, đánh động hai con người đang đi ngoài cửa...

- Này Scorpius, có phải tớ mới nghe tiếng con gái trong phòng hắt ta không?- Aries hiểu kì hỏi Scorpius, đôi mắt như sáng lên.

Không thể nào! Lần đầu tiên Cancer mang con gái về. Cô thật sự muốn biết người trong phòng là ai mà lại có thể bước vào căn phòng đó được? Vốn khẩu vị của Cancer rất kì lạ và phiền phức nên hầu như chưa có ai đủ tiêu chuẩn cả.

- Chắc là cô gái tồi qua.- Scorpius thờ ơ đáp.

Cô không biết Cancer thế nào nhưng tối hôm qua chỉ ở gần cô gái đó thôi mà Scorpius cũng không thể nào cưỡng lại được mùi hương đó, đây thật sự là trần bảo hiểm có, không ngờ Cancer lại có thể bắt được một người như vậy.

- Vào coi thử đi!- Aries mở cửa ra, chạy vào khiến cho Scorpius bất ngờ nhưng cũng chạy theo.

Vào phòng Cancer, họ thấy mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, chín chu một cách quen thuộc nhưng điều khiến hai cô gái chú ý nhất, là cô gái nhỏ nhắn đang nằm trên giường.

Khuôn mặt nhỏ tuy không được sắc xảo như Aries, cũng không có được sự hoàn hảo góc cạnh như Scorpius, nhưng cô lại sở hữu một gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, làn da trắng hồng như búp bê. Lông mi cô gái không cong vút lên như mặt trăng lưỡi liềm, nhưng lại rất dài và đẹp. Đôi môi mọng nước đáng yêu hơi hé mở cùng với hơi thở từng nhịp đều đều đều...

- Tên Cancer này cũng biết chọn nhì?- Aries đến gần chiếc giường, gật gù cảm thán Cancer- Đúng là một tiểu mỹ nhân, nhì Scorpius?

- Đúng là đáng yêu thật...- Scorpius gật gù- Và... Còn rất thơm nữa!

- Bình tĩnh đi, nếu tên keo kiệt đó biết cậu dùng đồ của hắt ta, sẽ mệt đấy!- Aries phá ra cười trước cái liếm môi nhẹ của cô nàng.

Tuy cô không biết vì sao Scorpius lại nói dối, cũng không biết vì sao cô ấy không nói cho cô nghe, nhưng, tốt nhất cứ coi như mình chẳng biết gì, khi Cancer quay về, cô nên nói với hắt, để tên láu cá đó xử lí. Cô thật sự không muốn cô bạn thân của mình làm điều đại dột tí nào, nên đành phải làm vậy thôi...

- Ưm...

Do cái tiếng cười "vô tình" của Aries đã khiến cho nàng công chúa đang ngủ say tỉnh giấc. Điều này khiến Aries giật mình còn Scorpius chỉ là hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh, chăm chú nhìn cô gái đang khẽ lay động thân mình, dụi dụi đôi mắt và từ từ ngồi dậy...

Trước đôi mắt mở to của hai cô gái vampire, Song Ngu tái mặt không biết phải làm thế nào.

~o0o~

Song Ngu đang mơ...

Song Ngu đang ở trong một thế giới đầy hoa và sắc màu, một không gian thơ mộng, rung động lòng người với những bông hoa muôn màu muôn vẻ đang uốn lượn, khoe sắc, thì đua nhau để trở thành bông hoa đẹp nhất trong khu vườn này nhưng, khi cô gái nhỏ nhẹ nhàng bước tới, mái tóc dài đen nhánh xoa ngang vai, cô khiến cho các bông hoa đang cô vờn mình thể hiện phải khựng lại, thu cơ thể lại. Cô gái đứng giữa một rừng hoa, đôi mắt lạnh lợi giờ chứa đầy sự thích thú cùng ngạc nhiên, nhưng chưa được bao lâu, một con lửa lớn như con chó sói vô mồi, lao tới khu rừng xinh đẹp, thiêu cháy tất cả, không sót gì, nhưng, cô gái ấy vẫn bình an.

Cô gái ấy lấy tay che chắn khuôn mặt mình lại nhưng khi phát hiện mình không hề bị lửa ảnh hưởng, cô gái lại đưa mắt quét một lượt xung quanh...

Xung quanh Song Ngu không còn là một cánh rừng hoa xinh đẹp như lúc nãy nữa, mà là một cảnh tượng khác... Đó là hình ảnh một người phụ nữ... Bà ấy cầm trong tay hai chiếc nôi chứa hai đứa trẻ, cả người đầm máu, cơ thể xiêu xiêu vẹo vẹo, tưởng chừng như sắp gục ngã nhưng bà lại gượng dậy, tiếp tục bước đi, đôi mắt mờ cổ gắng

nhìn về phía trước...

- A!

Song Ngư hoảng hốt tỉnh dậy, trong căn phòng Cancer đưa cô tới lúc đầu, bên cạnh, là Aries và Scorpius đang ngạc nhiên nhìn cô nhưng ngược lại, cô lại lơ mơ dụi mắt như không có chuyện gì...

- Ô... Giờ, cô mới nhìn thấy hai cô gái kia- Hai người là ai thế?

- Bọn tôi?- Aries ngạc nhiên chỉ vào bản thân để hỏi lại và nhanh chóng nhận được cái gật đầu ngây ngô từ cô gái khiến cô không khỏi muốn trêu chọc cô bé này một chút...- Bọn tôi...- Aries khẽ liếm đôi môi, ra vẻ đáng sợ cùng ma mị, khẽ đưa đôi tay thon dài chạm vào chiếc cổ của Song Ngư- Là Vampire...

Câu nói của Aries khiến Song Ngư tỉnh hẳn. Các chuỗi kí ức dài dai dẳng trong hai ngày qua như một bộ phim chiếu lại nhanh chóng trong não Song Ngư khiến cô từ ngạc nhiên cùng hoảng sợ, nhưng không ngờ ngay sau đó, Aries lại khẽ đôi môi mỏng lại gần chiếc cổ nõn nà của mình khiến cô càng hoảng loạn hơn, tay chân luống cuống không biết làm gì, trong đầu hàng loạt suy nghĩ di chuyển trong đầu cô nhanh đến nỗi cô không biết nghĩ đa nghĩ gì, nhưng giờ, cô thật sự hi vọng, sẽ có ai đó đến cứu mình...

A... Cô phải làm sao đây?

Trong lúc hoảng sợ, hình ảnh của chàng trai mang tên Cancer bỗng nhiên xuất hiện trong tâm trí cô...

~o0o~

- Xin lỗi cô vì sự hiểu lầm không đáng có này, mong cô thứ lỗi- Giọng nói hơi trầm pha chút ái ngại vang lên phía sau lưng Leo, tập trung sự chú ý của cô vào đó.

Con người này... Cả cơ thể đều toát ra không khí dịu dàng mà tốt đẹp. Hiếm có ai có thể có khuôn mặt đẹp đến vậy có dáng vẻ hiền lành thế này. Khuôn mặt góc cạnh không quá thô tục cũng không quá mềm mại, lông mày không dày không mỏng, tạo thành một tán liễu mềm mại nhu hòa ở phía trên đôi mắt nâu. Ánh mắt nghiêm túc, chính trực lại hiền lành, chân thật. Leo gật đầu, con người này quả thật hiếm có.

- Giám đốc!- Các nhân viên ngạc nhiên thốt lên rồi lập tức cúi đầu chào anh, khuôn mặt tái đi vì sợ hãi.

Giám đốc của họ thật sự rất đáng sợ, không hề hiền lành như bề ngoài thư sinh của mình. Có lần, vì sản phẩm có lỗi nên bị gửi trả lại, giám đốc đã trừ hết 30% lương của tất cả nhân viên chịu trách nhiệm các lô hàng đó, đem số tiền đó tổ chức tiệc thịt nướng cuối hè tại nhà hàng buffet nướng với số tiền khổng lồ mà bản thân chả tốn một xu nào cả. Điều đó khiến cho những công nhân cùng các nhân viên làm việc hải hùng với sự gian xảo của giám đốc và họ càng ngày càng cẩn thận, không dám một phút lơ là nhưng hôm nay, giám đốc cáo giả của bọn họ lại cúi đầu xin lỗi thư kí vừa được tuyển vào? Tuy cô gái này là con gái chủ tịch Anis nhưng lí nào giám đốc lại chịu cúi mình trước một cô nhóc trẻ tuổi(Thật sự là hơn 1000 tuổi rồi) mà không có chút toan tính trả thù nào chứ? Kì này, họ đoán, cô gái này sẽ bị trả thù, rất rất rất tội nghiệp...

- Anh là giám đốc?- Leo hást cảm cao ngạo nhìn anh chàng.

- Đúng, tôi là Song Hoàng. Rất vui được gặp cô.- Nở một nụ cười dịu dàng, Song Hoàng nói- Tôi rất xin lỗi vì sự cố này, mời cô đi lỗi này.

Song Hoàng mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt kín đáo mà thâm sâu bắt đầu quan sát cô. Ra đây chính là Anis Shatow De Vance Leo, thật là một cô gái kiêu ngạo nhưng khuôn mặt không tồi, da dẻ hồng hào cũng không quá gầy gò. Anh ghét những cô người mẫu da bọc xương mà chỉ thích dạng như cô gái này, da trắng hồng, không quá mập, không quá béo, thân hình có thịt có mỡ. Nhìn khuôn mặt của cô, không hiểu sao Song Hoàng lại nghĩ tới việc nếu béo má cô sẽ thế nào.

Song Hoàng cảm thấy thật hài lòng về Leo, nụ cười nhạt dần được rõ ràng hơn bên đôi môi mỏng.

Thấy được sự lịch sự của Song Hoàng, Leo hài lòng mỉm cười, không quên đưa con mắt kiêu ngạo của mình quét quanh căn phòng và hài lòng khi thấy vẻ sợ hãi của họ mà không biết lí do thực sự của vẻ mặt ấy...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chàng trai tóc đen cựa quậy, đôi mắt nhắm chặt lại ngay sau khi vừa mới hé ra chút chút vì không chịu được ánh sáng chói chang trong căn phòng buổi sớm. Sau khi đôi mắt bắt đầu quen thuộc với nắng mặt trời, anh chàng khẽ lay mình, ngồi dậy nhìn xung quanh.

- Anh tỉnh rồi à?- Không biết tự lúc nào, Capricorn đã xuất hiện trong phòng, mỉm cười với anh.

- Vâng...- Anh khẽ định thần lại.

Cô gái này quả thực rất xinh đẹp. Lòng anh chàng tự nhủ. Khuôn mặt hơi ồm ồm được mái tóc nâu xuống dài ôm lấy, đôi mắt xinh đẹp long lanh nhìn anh với cách dịu dàng nhất.

- Anh tên gì?- Capricorn lại cười, dịu dàng hỏi anh.

- Tôi tên...- Anh định nói nhưng rồi lại khựng lại, đôi mắt ánh lên sự hoang mang cùng bối rối- Tôi... Tôi không nhớ...

- Há?- Cô ngạc nhiên hỏi lại.

- Cô là ai?- Như sự nhớ điều gì đó, anh hỏi lại.

- Tôi là Capricorn.- Cô nhẹ cười, lòng tự nhủ xem ra mình vừa mang một người mất trí nhớ về nhà- Anh có nhớ chút gì về mình không?

Khẽ suy nghĩ, anh chàng lắc đầu. Anh ta cúi gằm mặt xuống, nhưng đôi mắt buồn thiếu não nhanh chóng sáng lên, rút chiếc vòng bạc đang đeo ra đưa cho Capricorn xem

- Nó có ghi là Sagittarius, vậy tên tôi là Sagittarius đúng không?

- Tôi không biết.- Capricorn mỉm cười nhưng rồi nhanh chóng nhận ra sự thất vọng của anh chàng, nhanh miệng nói- Nhưng cứ coi là vậy đi! Vậy tôi gọi anh là Sagittarius nhé!

Thật sự thì đáng ra cô phải gọi anh là cháu, vì cô đã được cả trăm tuổi rồi. Nhưng vì bên ngoài, cô chỉ chưa tới 20 tuổi, trong khi "cậu nhóc" thoát nhìn cũng cỡ 21, 22 thì làm sao cô gọi cậu nhóc là cháu được? Nhưng cũng tội thẳng nhỏ, mất trí nhớ rồi, chả biết mình là ai, nhà cửa ở đâu. Thật tội nghiệp... Hay là cứ cho cậu nhóc ở nhờ nhỉ? Minh đầu sao cũng là Vampire, sao mà sợ thẳng nhóc chưa được 50 này?

- Ừm... Capricorn nhỉ?- Sagittarius hỏi khiến cô hơi giật mình- Tôi... Có thể ở đây một thời gian không?

A... Ngập ngừng một hồi cũng là vấn đề này, đoán trước luôn rồi nhóc con ạ! Capricorn che giấu đáng về tức cười và vui vẻ của mình, nhất mực duy trì hình ảnh hiền dịu trong lòng của người khách ngơ ngác.

- Ừm... Cũng được!- Capricorn vui vẻ đồng ý- Nhưng anh phải giúp tôi làm việc nhà nhé!

Đầu thế nào để anh ở không công được, coi như cô không phải kêu người tới dọn dẹp nữa rồi.

- Vâng.- Sagittarius hớn hờ như bắt được vàng.

Gương mặt dễ thương của anh sáng bừng lên khiến Capricorn không khỏi nhủ thầm rằng vẻ dễ thương của anh thật sự sẽ khiến khối cô mê đấy, nhưng không phải với cô. Vì ông anh trai Taurus của cô đẹp hơn nhóc này nhiều...

Tuy nhiên, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh, Capricorn không hiểu sao lòng lại cảm thấy ảm áp...

~o0o~

- Tên Cancer nhờ tôi đưa thứ này cho anh.- Leo đưa tờ giấy Cancer dán cho Song Hoàng sau khi giới thiệu chỗ làm mới của cô.

Làm thư kí cho tên Song Hoàng này xem chừng cũng không tệ đâu, ngoài ra, ở đây còn có thể ngắm cảnh rất đẹp.

Không biết hẳn ta có phải vampire không nhưng thật sự mùi máu của hắn rất thơm, khiến cô thật muốn một ngụm uống sạch máu anh chàng... Nhưng không biết có nên gọi là "anh chàng" hay không. Nhưng cô thích việc mình trẻ trung hơn người khác nên cứ gọi là anh đi!

- Ồ... Ra cô cũng là vampire à...- Anh ta khẽ đọc những gì Cancer ghi trong tờ giấy, vờ ngạc nhiên hỏi lại cô.

- Cái gì?- Leo đờ người... Anh ta mới nói "cũng", không lẽ...

- Xin giới thiệu với cô, tôi là Song Hoàng, vampire đi theo Cancer được hơn 100 năm, bây giờ, tôi đã 1356 tuổi. Mong cô giúp đỡ.- Một mạch, Song Hoàng mỉm cười nói với Leo khiến cô đờ người.

Ôi trời, cô chưa được 500 tuổi, vậy mà hắn ta... Có lẽ cô nên suy xét việc gọi anh ta là ông... Nhưng... Cô thuộc giới quý tộc, lại có dòng dõi hoàng gia, tại sao phải sợ hắn chứ? Hắn chỉ là người hầu của tên Cancer thôi mà!

- Tại sao những người dày dặn kinh nghiệm luôn thích phục cho hắn thế?- Cô lăm bằm.

- Ý cô là sao?- Song Hoàng mỉm cười hỏi.

- Hắn ta chưa tới 500 tuổi, thế mà anh hạ mình hầu hạ hắn ta à?- Đôi mắt sắc bén của cô nhìn thẳng vào đôi mắt mang ý đùa cợt của anh chàng.

Ái chà! Cô gái này thật sự rất thông minh. Đúng là những vampire có tuổi thọ càng lâu sẽ càng kiêu ngạo, ít ai sẽ chịu cúi đầu hầu hạ những kẻ nhỏ tuổi hơn mình. Để ý đến cả việc này, đúng là một cô gái sắc xảo. Xem ra, anh phải cẩn thận hơn rồi. Nhưng cô nói từ "những người", chứng tỏ, ngoài anh ra, còn có ai khác à? Ai mà ngu thế nhỉ?

~o0o~

- Hắt xì!

- Cậu có sao không?- Aries đưa khăn giấy cho Scorpius.

- Không sao đâu, chắc có người đang nói xấu mình thôi!- Scorpius mỉm cười rồi quay qua Song Ngư- Vậy là em bị tên đó bắt về đây à?

May là sau khi Song Ngư tỉnh lại, cô rất bình tĩnh nên việc ngồi xuống nói chuyện tương chừng là không thể của hai cô gái lại được thực hiện rất dễ dàng. Qua lời Song Ngư kể, họ cũng phần nào hiểu cách Cancer bắt cô nâng tới đây và cũng có cảm tình với cô. Bởi vì hai người này vốn thích những cô gái dễ thương như Song Ngư vậy, không cần quá đẹp. Chỉ cần đáng yêu một chút là tốt nhưng nãy giờ cô bé này cứ một dạ hai thưa ba ạ khiến cô cảm thấy mình già đi không ít.

Trong lâu đài Santi Clare này chỉ có hai cô là con gái nên khi có thêm con gái nữa thì cũng tốt, ít nhất sẽ có thêm bạn bè để trò chuyện.

- À... Ừm... Cho hỏi... Người... Mấy tuổi rồi ạ?- Song Nưg ấp a ấp ứng một hồi cũng hỏi ra câu này.

Thật sự là cô có nghe về sự bất tử của vampire trong vài câu chuyện kể, nhưng vẫn rất tò mò về việc này.

À... Hóa ra lí do nãy giờ cô bé lễ phép hóa như vậy là do nghĩ rằng mình nhỏ tuổi quá so với hai cô gái này.

- Hi hi, Scorpius chưa tới một vạn tuổi đâu, yên tâm đi!- Aries vui vẻ chọc Song Nưg khiến cô giật mình - Giỡn thôi, Song Nưg cứ coi chị và Scorpius là bạn như bình thường là được rồi. Không cần phải quan trọng hóa vấn đề tuổi tác đâu! Bạn bè mà!

Nói vậy thôi chứ Aries cũng thầm cảm phục Cancer, chọn một con mồi quá ngon. Nãy giờ, cô ngồi gần cũng có thể cảm nhận được mùi thơm và sự mê hoặc của dòng nước đỏ ấm nóng đang chảy dọc trong cơ thể cô bé Song Nưg này. Cô bé này có dòng máu thơm ngát và ngọt ngào khiến cô khó lắm mới kiềm chế bản thân mình lại. Vì đây là đồ của Cancer, không thể tùy tiện động vào được, nếu động vào, sợ là cô sẽ bị tên đó ngửi ma phanh thây, đến lúc đó... Chậc!

- Các người làm gì vậy?- Giọng nói của Cancer vang lên khiến ba cô gái giật mình. Song Nưg cả người ngay lập tức cứng đờ.

Trong căn phòng xa hoa và cổ kính, chàng trai trẻ đứng cạnh cửa, đưa ánh mắt không hài lòng về phía ba cô gái đang ngồi nói chuyện ở bàn khách, đôi lông mi nhú chặt lại tỏ rõ sự bức bối.

- Chúng tôi chỉ chào hỏi cô bé thôi mà!- Aries bức bối cầu nhau - Chúng tôi đâu ăn thịt cô bé.

Thật sự cô dám nói như vậy bởi vì cô thần quan chúc phúc duy nhất của gia tộc Santi Clare còn sót lại, ngoài ra, cô còn là người đại diện của gia tộc đính hôn cùng gia tộc khác, giúp cho gia tộc Santi Clare ngày càng lớn mạnh. Chính vì vậy nên cô biết chắc, Cancer sẽ không vì chút tức giận mà giết cô đâu! Cô là con người đáo dơ như thế đấy! Bởi vậy, đừng nghĩ tới việc chọc tới cô nhé!

- Hừ!- Đúng như Aries đoán, Cancer chỉ hừ nhẹ, không làm gì cô- Hai người mau đi ra ngoài.

- Vâng.

- Riêng cô...- Bỗng, Cancer xách cái áo rộng mà Song Nưg đang mặc, kéo giật cô lại, không cho ra khỏi phòng.

Thì ra Song Nưg đã nhanh trí chạy theo Aries và Scorpius định trốn ra ngoài. Đáng tiếc cho cô là Cancer lại tinh mắt phát hiện ra kéo giật cô lại. Anh đâu ngu ngốc đến nỗi bị cô lừa chứ!

Song Nưg bị kéo giật lại lấm lét nhìn Cancer, nở nụ cười yếu ớt:

- Ha ha... Chào anh..

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] *The Vampire#39s Legend* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Hơ hơ... Chào cô...- Cancer cười híp mắt, tay vẫn nắm chặt lấy cái áo của cô.

Song Nưg cảm nhận được sự thích thú của người đối diện, mắt to không khỏi hoảng sợ ra mặt nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô không được sợ hãi! Phải giấu nó vào lòng..

- Cô biết ta là ai chứ?- Cancer bỏ tay ra khỏi người Song Nưg, thích thú nhìn đôi mắt cương nghị kia của cô...

- Cancer.- Song Nưg khẽ nói.

Đến lúc này, giọng nói ma mị của Cancer vẫn như đang nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

- Đúng vậy!- Cancer mỉm cười thật tươi như một đứa trẻ- Ta là Cancer, chủ nhân của tòa lâu đài này- Công tước Santi Clare Mistle Cancer, nhưng cô có thể gọi ta là Cancer.

Đáp lại nụ cười của Cancer, Song Nưg vẫn im lặng nhìn anh, nỗi sợ hãi đều được giấu kĩ đến nỗi không thể nhận ra...

- Cô có muốn hỏi gì không?- Cancer lại mỉm cười.

- Tại sao lại đưa tôi tới đây?- Song Nưg như chỉ chờ có vậy, lập tức hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

- Tại...- Cancer không có vẻ gì là ngạc nhiên với câu hỏi đó, anh tiến lại gần Song Nưg khiến cô bất giác lùi lại, nhưng tiếc cho cô, Cancer đã nhanh chóng ép cô vào sát vách tường- Tôi thích máu của cô!

Thật ra, anh còn một vài lí do khác, nhưng đúng là lí do chính yếu ban đầu của anh chính là vì máu của cô gái này. Nó thật sự rất thơm! Khiến anh không khỏi bị mê hoặc. Tuy muốn một lần hút cạn máu cô nàng này nhưng, cái gì ngon phải để ăn từ từ chứ nhỉ? Hơn nữa khi nhìn kĩ khuôn mặt của cô càng khiến Cancer quyết định giữ cô bên người.

- ...- Song Ngu vẫn im lặng nhìn Cancer nhưng nếu để ý kỹ, đôi mắt của cô bây giờ đã rất hoảng sợ- Tôi muốn về với cha mẹ mình.

- Tôi biết cô là cô nhi, Châu Song Ngu.- Cancer mỉm cười nhìn Song Ngu, lật tẩy cô với ánh mắt lạ lùng khiến cho cô gái không thể nào đoán được hần ta đang nghĩ gì- Cô đừng lo, tôi không có ý định giết cô đâu! Thật ra, tôi muốn có một cuộc trao đổi.

- Trao đổi? - Song Ngu cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhủ mày lại nhìn anh chàng khuôn mặt thoát nhìn rất trẻ nhưng cô phải ngược lên mới có thể đối mặt với anh được nhưng hiện tại thì cô muốn thoát ra khỏi vòng vây của Cancer hơn.

- Đúng vậy, trao đổi! - Nói rồi, Cancer, thả tay ra, như ý nguyện cho cô thoát ra ngoài - Cái cô nhi viện, tiền bạc, sự sống của cô với máu của cô.

- Há?

- Tôi sẽ giúp cô cứu cái cô nhi viện sắp đóng cửa đó, trả nợ cho nó và sẽ quyên góp hàng tháng, thêm nữa, tôi sẽ cho cô mọi thứ vật chất cô cần, đổi lấy máu của cô. - Cancer vẫn mỉm cười, nhưng khi cậu nói những lời cuối cùng, cậu đã đứng sau lưng Song Ngu, phả hơi vào chiếc cổ trắng nõn ấy - Và sự phục tùng của cô.

- Sao... - Song Ngu định hỏi rằng tại sao hần biết những chuyện đó nhưng rồi chợt nhận ra - Anh điều tra tôi!

- Ủ! Tôi có tiền, có quyền đủ để điều tra cô mà! - Cancer nhún nhún vai - Thế nào, cô có dám lập giao kèo với ác quỷ không?

Ồ... Phải nói Cancer thông minh thật! Anh sẵn sàng thỏa mãn tất cả những thứ Song Ngu cho là quan trọng, để lấy máu của cô. Thật ra, muốn lấy, cũng không ai ép được anh, chỉ là anh không có hứng thú hành hạ hay ép buộc người khác như tên Libra kia, anh thích họ tự nguyện hơn. Hơn nữa, anh vốn là doanh nhân, làm sao anh có thể làm những việc bất lợi cho mình chứ? Vậy, cái lí do chính xác của việc chấp nhận việc thối nào cũng phải đổ tiền vào một cái cô nhi viện này là thế nào đây? Cancer thật sự dễ khiến người khác tò mò...

- Cancer.- Bên ngoài, giọng nói nhẹ nhàng của Scorpius giải nguy cho Song Ngu, cũng như đánh thức cô nàng khỏi những suy nghĩ của mình.

- Có chuyện gì?

- Hần ta... Đến rồi!- Scorpius ngập ngừng nói, tuy ngập ngừng, nhưng lại rất vội vã- Tôi nên tránh mặt.

- Trời ạ!- Cancer lăm bằm, anh quay lại nói với Song Ngu- Tôi sẽ quay lại, được chứ? Đừng ra ngoài, nếu cô không muốn chết.

- Cancer!- Scorpius hét lên!

- Vào đây đi!- Cancer mở cửa ra, kéo Scorpius và Aries đang đứng đó vào- Ở yên trong này, cả ba cô!

Đối diện với khuôn mặt thay đổi nhanh chóng của Cancer, Song Ngu chỉ biết ngơ ngác nhìn. Đôi mắt to ngạc nhiên nhìn hình ảnh anh dẫn dò Aries và Scorpius rồi bỏ ra ngoài, hình như có chuyện gì đó rất quan trọng đang xảy ra.

Ngay khi cả ba người vào đã vào phòng an toàn, Cancer liền bước ra hành lang. Chết tiệt! Tại sao tên đó lại đến làm phiền lúc này cơ chứ? Ai...

Đang thờ dài thì một ngọn gió nổi lên, càng ngày càng mạnh khiến cho Cancer phải gồng người lại để giữ cơ thể cậu được đứng vững. Con gió mỗi lúc một mạnh hơn, như trận cuồng phong làm cả hành lang bị chấn động, những món đồ vật quý giá đều bị con gió làm cho tan tành, vỡ vụn. Nó vẫn không chịu dừng lại, vẫn tiếp tục làm cho cả hành lang của lâu đài Santi Clare bị nhiễu loạn nhưng đối mặt với nó, Cancer chỉ im lặng. Cậu chăm chăm nhìn cơn cuồng phong làm hư từng món đồ giá trị của cậu, đến khi không còn gì để phá nữa, cậu mới nói:

- Dừng lại được chưa? - Ngay khi cậu nói, cơn gió lập tức dừng lại - Há người điều khiển gió, người duy nhất có thể vào lâu đài mà không cần ai mở cửa- Minches Willow Andrei Aquarius?

Đối diện với khuôn mặt tươi cười của anh, một chàng trai hiện ra.

Anh ta chắc khoảng 19, 20 tuổi. Đôi mắt màu đen cùng mái tóc đen che khuất cái trán cao thông thái. Bạc môi anh khẽ gợn lên chút tươi cười, nhưng, chẳng khác gì nụ cười mỉa mai. Anh chính là chủ nhân của một trong bốn gia tộc mạnh nhất tại Châu Á có trụ sở chính đặt tại ngay biên giới Việt Nam và Trung Quốc - Minches Willow Andrei Aquarius.

- Hôm nay sao tự nhiên tôi lại được đón tiếp khách quý vậy nhỉ?- Cancer gợn lên chút tươi cười, ngoắc tay cho phép người hầu dọn dẹp bãi chiến trường Aquarius vừa bày ra.

- Người đưa đủ chưa?- Aquarius quắc mắt nhìn anh nói.

Anh có vẻ như rất muốn giết người. Bàn tay anh nắm chặt lại như đang kiểm chế một điều gì đó, đôi mắt như băng nhưng sâu thẳm trong nó lại là một cái gì đó nóng rực như lửa. Đôi mắt này hoàn toàn bị người đối diện nhìn thấu.

- Rồi...- Cancer làm điệu bộ chịu thua- Vậy cậu muốn gì?

- Cô ấy đâu?- Aquarius hỏi.

- Không biết!- Cancer nhún vai.

- Đừng gờn với tôi! - Aquarius quát lên, quắc mắt nhìn Cancer, theo sau cơn tức giận của anh là một cơn gió cực mạnh khiến những người đang muốn bước vào dọn dẹp phải rùng mình lùi lại.

- Cậu tới đây đã gần 100 năm rồi, bỏ cuộc đi!- Cancer vốn có phép thuật cao hơn tên này nhiều nên hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cậu chỉ phui tay yêu cầu người hầu lui ra, lắc đầu nói - Chính cậu bỏ rơi cô ấy trước mà!

- ... - Anh không còn gì để nói.

Đúng vậy, anh bỏ rơi cô ấy trước, chính anh làm cô ấy đau khổ và bỏ đi nhưng anh đã biết lỗi rồi, chẳng lẽ cô ấy không thể tha thứ cho anh được hay sao? Chẳng lẽ mọi chuyện đã quá muộn sao?

- Tôi hỏi cậu, cậu có còn đủ tư cách gặp cô ấy hay không? - Cancer thấy anh chàng không nói gì, mới thờ dãi nói tiếp - Nếu tiếc như vậy thì tại sao lúc đó cậu lại làm vậy với cô ấy? Không phải lúc nào người ta cũng nhận được cơ hội thứ hai đâu.

Cancer bước tới, vỗ vai anh chàng, tay kia đút vào túi quần, khẽ thờ dãi như chán nản nhưng cũng phần nào là đồng cảm. Đôi lông mày cậu không còn nhíu lại nữa mà lộ rõ ra biểu cảm xót thương đến đau khổ, như chính cậu là người đang chịu nỗi khổ của Aquarius và cô ấy vậy.

Cancer là vampire bị biến đổi, không phải loài thuần chủng nên cậu được ban tặng thêm một khả năng riêng ngoài những khả năng thường có, như một món quà, cậu có khả năng điều khiển cảm xúc của người khác, một khả năng tuyệt vời, nhưng, cậu lại không thể khống chế nó, khiến nó khống chế ngược lại mình. Trong lúc đó, cậu đã biết những điều không nên biết...

- Cậu về đi! - Cancer khẽ thờ dãi, ép bản thân mình quên đi những gì vừa suy nghĩ.

Aquarius ngược lên nhìn cậu, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng chậm rãi nhìn xoáy vào đôi mắt đặc biệt của Cancer như muốn tìm hiểu xem cậu ta muốn gì...

- Tôi sẽ còn quay lại.- Aquarius khẽ nói rồi đọc thần chú.

Ngay lập tức, cả cơ thể cậu như trở thành nhiều sợi chỉ mỏng đến không thể nhìn thấy được rồi biến mất. Cứ như lúc tới, anh rời đi như một cơn gió, không có ý định dừng lại chỗ nào quá lâu.

Cancer nhìn nơi anh vừa đứng, khẽ thờ dãi. Không biết, khi nào thì hai người này mới trở lại như cũ đây? Tuy nhiên, đó không phải việc của anh! Cancer tự nhủ với bản thân như vậy nhưng anh vẫn không khỏi thờ dãi lần nữa... Ai, từ khi nào mà anh lại biết lo lắng cho người khác nữa, đúng thật là! Anh nhìn vào một khoảng hư không, anh mở miệng:

- Scorpius, Aries, ra được rồi.- Anh chậm chậm nói.

Từ trong căn phòng cách vị trí Aquarius đứng chưa đầy 2 m, Scorpius và Aries bước ra, theo sau là Song Ngư. Cả ba đều có những khuôn mặt có biểu cảm khác nhau. Nhưng Scorpius lại là người mở miệng trước:

- Cancer...

- Đừng lo, - Cancer cắt lời cô - Ta là người quyết định việc đó, bây giờ, các cô đều là người của Santi Clare, là người của ta, ta sẽ bảo vệ các người.- Khuôn mặt của Cancer gần như không biểu cảm nhưng lại chứa đựng sự vững tâm đến lạ kì.

Nghe đến đó, cả Aries và Scorpius đều cuối gằm mặt xuống, không dám ngẩng mặt lên còn Song Ngư, cô lại nhìn Cancer với một ánh mắt khác. Cô không tin, đây là loài vampire máu lạnh. Người tên Cancer này tuy muốn máu của cô nhưng lại không trực tiếp ép buộc mà sẵn sàng giúp cô thực hiện hết các việc mà cô mong muốn được hoàn thành, vừa rồi tuy cô không hiểu lắm nhưng có thể thấy Cancer vừa mới bảo vệ Scorpius và Aries, cô cảm thấy đau đó trong thế giới vampire được cho là lạnh lùng tàn nhẫn này có một thứ gọi là “tình cảm”.

- Đưa cô ấy tới phòng Pisces mà ta đã dặn cô chuẩn bị đi.- Cancer liếc nhìn Song Ngư- Ta sẽ còn tìm cô ta sau.

- Vâng.- Aries và Scorpius khẽ cúi đầu.

Cancer cũng không nói gì nhiều, anh bỏ đi, không hề muốn quay đầu lại. Song Ngư nhìn theo bóng của của Cancer đồ dãi trên hành lang, nhìn sao cũng thấy... Rất cô độc... Cảm giác này là sao đây?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

- Em có chắc là mình không cần gì nữa không?- Taurus nhận lại bát cháo từ tay Virgo, khẽ hỏi cô.

Từ khi Capricorn rời khỏi lâu đài, Virgo vẫn chưa một lần nói chuyện với anh, ngoại trừ những lúc cần thiết. Đã một tuần rồi mà những câu nói của cô và anh vẫn như cái máy lập trình sẵn, không thừa một câu nào. Anh bỗng muốn nghe cô gọi tên mình, nhưng cô cảm xúc ấy đã nhanh chóng được dập tắt trước khi Virgo có thể phát hiện và anh có thể tự thừa nhận.

- Vâng.- Virgo trả lời như một cái máy, không nhanh không chậm mở miệng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt nhiên không ngược đầu lên.

Nhìn cô như vậy, Taurus cảm thấy tức giận, nhưng vẫn cố kìm chế cái cảm xúc muốn nắm chặt lấy bờ vai mảnh khảnh kia, ép cô nhìn vào mắt mình. Anh biết lần này là anh sai nhưng không đời nào anh lại chịu từ bỏ cái tôi của mình để hạ mình xin lỗi. Có điều, anh thật sự cũng không muốn cô cứ như thế này mãi. Không lẽ cô thật sự muốn như vậy sao, cô cứ muốn im lặng, chọc giận anh hết lần này đến lần khác sao?

- Được rồi...- Taurus bất lực ngồi xuống ghế nệm cạnh chiếc giường, đưa hai tay lên ôm đầu như để làm mình tỉnh táo- Em muốn như thế nào?

Đến lúc này, Virgo mới ngược đôi mắt phượng của mình lên nhìn anh. Ánh mắt ngập tràn nỗi đau thương, xót xa, hối hận và không đành lòng. Chỉ tiếc cho Taurus lúc ấy

lại tự nhắm mắt mình lại, nếu không, anh đã có thể nhìn thấy biểu cảm đau thương vừa rồi trên mắt Virgo. Virgo cố gắng che giấu vẻ mặt đó, nhìn vào anh, đôi môi nhỏ nở ra, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, như là thứ cô nói có thể thay đổi tất cả mọi thứ, cần suy nghĩ thật cẩn trọng. Đắn đo một lúc, cô khẽ mở miệng, làn hơi trắng đục từ trong miệng cô thoát ra vì hơi lạnh:

- Tôi muốn gặp bà ấy!

"RẦM!"

Lúc này, Taurus đã ngược mắt lên, đôi mắt tím đục ngầu vì tức giận, kết mạc trắng cũng bắt đầu chuyển thành xám đen... Dấu hiệu của thuận chủng! Taurus với đôi mắt tím dần hóa thành màu đỏ ngầu trợn lên, nhìn Virgo đang sợ hãi run lên nhưng vẫn quật cường đối diện với Taurus, hy vọng anh ta sẽ để cô làm theo ý mình. Tiếc cho cô là, cô đã đánh giá sai về Taurus rồi.

Taurus lúc này hoàn toàn quên đi những kiềm chế của mình, bàn tay lạnh ngắt bóp chặt cằm cô, ép cô hướng mắt về phía mình, đôi mắt giận dữ khó khăn làm lộ ra chút không ổn. Khẽ mở miệng, Taurus để cho thanh âm sắc lạnh, tàn nhẫn thoát ra từ dây thanh quản, phả về đôi tai người con gái đối diện mặc dù biết chắc cô sẽ giận mình:

- Nếu cô muốn gặp người đàn bà súc sinh đó thì chi bằng để ta biến cô thành loài súc sinh luôn đi!

Taurus khi nhìn thấy sự đau lòng ngập trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, ngay lập tức liền cảm thấy hối hận. Nhưng là, hối hận bây giờ thì được gì chứ, tất cả đều là vô ích sau câu nói vừa nãy mất rồi. Taurus buông tay ra, giải thoát cho chiếc cằm nhỏ nhắn và để mặc cơ thể ốm yếu rơi phịch xuống giường. Có điều, cho dù cả cơ thể Virgo như mất hết sức lực, nhưng đôi mắt vẫn đẹp và sống động đến lạ thường! Mặc dù đôi mắt đỏ đang ngập tràn nỗi đau, nhưng nó lại mỉa mai khiến cho người ta không khỏi ngưỡng mộ, khát khao. Các vòng xoáy màu xám và tím đang xoay trong mắt Virgo giúp Taurus biết, anh không nên ở đây. Tốt nhất, nên để cô một mình, và giúp cô không phải nhìn thấy anh.

- Hãy... Nghỉ ngơi đi.- Taurus không nói gì nữa, quay đầu bước đi.

Trong căn phòng lạnh lẽo mà chàng trai vừa bước ra, cô gái đang thẫn thờ trên giường cứ ngồi yên đó, ánh mắt nhìn vào vô định. Cô như người mất hồn, nhìn về phía nơi Taurus vừa đứng như đang nhìn anh mà không hề hay biết anh đã rời khỏi. Các vòng xoáy trong mắt vẫn xoay nhanh đến dữ dội và không hề có dấu hiệu dừng lại, tuy nhiên các gam màu trong mắt càng ngày càng tối và lạnh, như chính tâm hồn của chủ nhân nó vậy. Lạnh đến mức tê tái da thịt, không ai muốn đụng vào. Virgo hiểu, hiểu rất rõ tính cách của Taurus, và cô cũng biết, cô không thể làm gì nữa, nhưng cứ nghĩ đến cảm giác bất lực và đau nhói này cô không khỏi hối tiếc...

"Tóc!"

Giọt nước mắt trong suốt như pha lê của cô rơi xuống, trúng vào sợi dây chuyền bằng bạc. Cô không nói gì, chỉ đưa tay lên, chạm vào mắt. Bàn tay cảm nhận sự ướt át trên đầu ngón tay, cô đưa bàn tay ra trước mặt mình, khẽ lâm bầm:

- Thì ra, đau đớn thì sẽ khóc như thế này... Đã lâu lắm rồi mình mới khóc...

Cô ngã phịch xuống giường, lấy hai tay che mắt lại, tuy nhiên, cô không thể che đi những giọt nước mắt vẫn đang nhiều giọt trên khuôn mặt cô, không thể nào kết thúc...

~oOo~

- Leo, lấy tập hồ sơ vừa được gửi đến cho tôi!- Một tên nào đó nằm dài xuống bàn ra lệnh.

- Dạ!- Một người nào đó chạy đi thi hành mệnh lệnh.

- Leo, qua phòng kế toán lấy sổ sách cho tôi!- Một tên nào đó chơi game trên vi tính ưỡn oai nói.

- Dạ... vâng!- Một người nào đó mặt đen xì rời khỏi phòng.

- Leo, viết bài phát biểu tuần sau cho tôi!- Một tên nào đó ôm cuốn tiểu thuyết ngồi đọc.

- V... Và... Vâng!- Một người nào đó khóc môi run run trả lời.

- Leo, tôi khát!- Một tên nào đó bấm game điện thoại than vãn.

- Tự đi lấy nước mà uống!

Một người nào đó đã đạt đến cực hạn, rống to lên khiến cho tất cả nhân viên từ tầng trệt tới tầng cao nhất này đều giật mình sợ hãi. Có điều, ngay sau đó, họ chỉ lắc đầu tiếc thương cho cô gái đó! Họ đoán trước rồi mà, vào đây vĩnh viễn với tổng giám đốc thì vua cũng bị đùa chết, nói gì đến cô. Bây giờ thì chỉ đành chờ xem tính mạng của cô có còn giữ được cho tới hết giờ làm hay không hay là uất ức quá treo cổ tự tử mất rồi!

A... Đúng là điên mà! Không thể tin được rằng có ngày cô phải cúi người hạ mình làm theo ý người khác như vậy. Chẳng lẽ số cô nó tàn rồi hay sao? Leo rống giận trong đầu, rửa thắm tên Song Hoàng chết tiệt đang ung dung mỉm cười kia! Aiz, nếu cô không bị hấn nắm thóp thì đâu ra nông nỗi này! Cái tên chết tiệt! Chết bầm! Vô duyên! Độc ác!... Cô hận không thể nào lột da, róc xương hấn ra phơi nắng, đem thịt hấn cho chó gặm, đem nhân cầu hấn làm vật thí nghiệm, đem lục phủ ngũ tạng của hấn làm lục món ngũ vị đem cho cá ăn,... Còn rất nhiều thứ cô muốn làm nhưng bản thân cũng thừa hiểu là mình không có khả năng làm như vậy! Tên này ma lạnh y như chủ nhân của hấn, thoát một cái đã nắm được điểm yếu của cô, mà còn lợi dụng nó thành thực, tốt hơn tên Cancer nhiều! Hấn ta còn kinh khủng hơn thẳng nhóc quái đản đó, vậy rồi cuộc hấn ta mạnh bao nhiêu đây? Trời ạ! Thật sự là hận chết đi được mà! Nhưng cô đã tới giới hạn rồi! Không đời nào cô chịu đựng thêm một phút một giây nào để hấn ta đùa giỡn nữa! Thích giỡn đúng không, tìm con điên mà giỡn, thích hành hạ à, tìm người hầu mà hành hạ! Cô mặc kệ hấn ta!

Trái ngược với sự tức giận của Leo và ánh mắt long sòng sọc của cô, Song Hoàng mỉm cười, một nụ cười rất đều, theo Leo nghĩ. Anh ta nhướn một bên lông mày, ánh mắt dò xét lướt qua người Leo, như đang tìm kiếm cái gì đó, xuyên thủng mọi thứ và nhìn thấu vào bên trong. Song Hoàng nhìn từ dưới đôi chân dài của cô tới cơ thể xinh đẹp và quyến rũ, tiếp tới là khuôn mặt trẻ trung và hoàn mỹ với đôi mắt đẹp đang trừng lên nhìn anh như muốn giết anh bằng đôi mắt của mình nhưng trái ngược với các cảm xúc của cô, anh chỉ mỉm cười, đôi mắt lại ánh lên sự hài lòng thấy rõ như là đang đợi cái hành động này của cô vậy và cái ánh nhìn hài lòng đó khiến Leo không khỏi lo sợ nhưng đã lỡ rồi nên không được chùn bước! Vì vậy, đôi mắt xinh đẹp tiếp tục chiến đấu, trợn trừng lên nhìn hấn tới cùng!

Song Hoàng gần như phụt cười ra trước mặt cô gái này nhưng anh kìm lại được. May cho anh là Leo do mãi chiến đấu trùng mắt với anh nên không để ý đến hai vai của anh đang run lên vì nhin cười. Anh đứng dậy, bước lại phía cô, nụ cười vẫn thường trực trên môi nhưng nó lạ khiến Leo tối mắt và lùi ra sau, như tránh một âm hồn lẻo đẻo đuổi theo cô đòi mạng vậy. Cách so sánh này khiến Song Hoàng không khỏi khó chịu nhưng khi nhìn vào mắt cô anh không nghĩ ra được hình ảnh so sánh nào hơn thế. Cứ mỗi bước anh tới, cô lại lùi, mỗi bước anh đi tiếp, cô lại nhảy về. Anh càng vui vẻ, cô lại càng hoảng sợ. Và thật sự, anh thích cái vẻ mặt này của cô hơn là vẻ mặt muốn cắn giết anh khi này nên chân vẫn tiếp tục bước tới như muốn ép cô phải bộc lộ ra sự sợ hãi trước mặt anh, và sự tức giận cũng theo đó mà vui dần đi, thay thế cho sự hài lòng và tò mò của con người mưu mô.

"Cộp cộp"

A... Leo rủa thầm cái tên thiết kế nội thất, tại sao lại để sàn gỗ cứng bóng loáng mà không lót thảm chứ? Cái tiếng giày của anh ta cứ vang lên khiến cô không tự chủ được sồn da lên. Chỉ còn cách 1 mét nữa.

"Cộp cộp"

Song Hoàng phát hiện cô gái nhỏ đang trân trối nhìn về phía mình như cầu mong sự tha thứ, tiếc cho cô, anh đang có hứng chọc giận người khác rồi.

"Cộp cộp"

A... Đúng là con ngu mà! Căn phòng rộng vậy, lùi về phía cánh cửa không chịu, lại lùi về phía vách tường. Bây giờ đụng tường rồi, lùi đi đâu được nữa chứ! Lúc này, Leo mới cảm thấy hối hận, bết vậy lúc này cô làm theo lời hấn đi thì cứ việc đổ cả hộp thuốc xổ vào li cả phê cũng được nhưng giờ thì sao? Nhìn đi, nhìn đi, đến trốn còn không được! Cái gan thô của cô làm sao dám trừng mắt nhìn anh tiếp đây? Còn 0,8 mét...

"Cộp cộp"

Ồ... Song Hoàng gật gù... Biểu cảm của cô nhóc thú vị thật, hết đen tới xanh lá, lại tới đỏ, rồi tới trắng, tới xanh, cứ vài giây lạ thay đổi một màu, y như con tắc kè hoa ấy! Thật sự, có một giây, anh đã muốn giải phẫu cô ra, coi thử xem da mặt cô làm từ cái gì mà lại dễ chuyển màu như vậy? Có khi nào cô được cấy gen của tắc kè hoa không nh? Cái ánh mắt càng ngày càng sợ hãi khiến Song Hoàng không khỏi chút ham muốn được chọc cô thêm một chút nữa nha!

"Cộp cộp"

A... Cô và hấn ta chỉ cách nhau chưa đầy nửa mét... Cái tiếng giày nện xuống nền nhà thật nhẹ nhàng, ung dung, thoải mái. Nhưng tại sao đối với cô, nó lạ kinh khủng đến vậy! Tiếc cho Leo, chưa kịp để cô suy nghĩ hết, Song Hoàng đã tiến lại gần cô, cả hai người cách nhau không là bao khiến cho cái mùi nước hoa trên bộ vét xộc thẳng vào mũi cô. Ngay khi cô không đề phòng, Song Hoàng lập tức chống hai tay lên tường, dồn cô vào một không gian nhỏ, hẹp. Đôi lông mày đậm như sơn lên nhìn cô, đôi mắt không buồn che giấu ý cười đang hiện rõ cùng sự tỉnh ranh như một đứa trẻ nghịch ngợm, anh cúi người xuống, để đôi môi ngay dưới tai trái của cô, phả hơi lên chiếc cổ trắng nõn:

- Cô xác định muốn chống đối tôi? - Song Hoàng nhếch bực môi lên, hai cái răng nanh lộ nguyên hình đang nhẹ nhàng lướt đi trên cổ cô, như là hấn không thể cầm phập vào trích hút cái dòng máu ấm đỏ đang cuộn cuộn chảy, mặc kệ người đối diện đang vùng vẫy thế nào.

Leo rủa xả trong lòng, có hết sức dùng đôi tay của mình đẩy anh ta ra nhưng không thể, tại sao hấn ta lại mạnh tới vậy trong cái cơ thể thư sinh kia chứ! Cô mặc xác hấn bao nhiêu tuổi, mạnh cỡ nào, nhưng cô nhất định phải thoát ra nha! Hấn ta là đang muốn hút máu cô đó! Máu của cô! Trời ạ! Hơn nữa, cô không thích cái cảm giác khi hấn ta phả hơi lên cổ mình. Cái cảm giác ngứa ngứa đó khiến cô khó chịu cực kỳ, sợ hãi cái hơi thở đang nhẹ nhàng phả ra trên cổ cô, như một tà ma đang dụ dỗ một linh hồn xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] *The Vampire#39s Legend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Có thể nói, Song Ngu đang rất vui vẻ. Ngay khi Thiên Yết dắt cô vào phòng, cô đã bị choáng ngợp bởi sự rộng rãi và xa hoa của nó. Căn phòng còn rộng hơn cả cô nhi viện mà cô từng sống nữa! Nó được sơn phết màu xanh ngọc bích rất đẹp, trên trần là chùm đèn pha lê cùng những ánh đèn vàng xung quanh. Căn phòng còn trang bị bộ bàn ghế lớn có máy tính bàn và một chiếc laptop màu trắng bạc. Cả một bức tường đều được trang hoàng bởi sách là sách. Những kệ sách cao chạm trần xếp kẻ nhau màu nâu gỗ. Trên kệ là hàng trăm hàng ngàn những tựa sách khác nhau khiến Song Ngu tưởng rằng cô đã lạc vào thế giới của những cuốn sách tuyệt vời. Chưa kể đến chiếc giường mềm mại rộng lớn hình tròn có thể cho 5, 6 người nằm màu xanh biển. Cô không thể tin nổi những thứ đang ở trước mắt mình, mọi thứ là thật hay là mơ đây? Những cảm xúc mới mẻ ngạc nhiên đã đánh bay đi sự lo lắng và những suy nghĩ trước đó của cô, cũng như cảm giác rạo rực khi thấy hình bóng cô độc của Cự Giải, tất cả còn lại chỉ là làm sao để quyết định được là nên đọc cuốn sách nào trước thôi! Trong phòng riêng của cô, mọi thứ đều được trang bị đầy đủ như một căn nhà nhỏ ấm cúng khiến cho Song Ngu bỗng có ý nghĩ là mình nên ở đây mãi mãi, không bao giờ ra ngoài.

- Song Ngu, chị vào được chứ? - Ngoài cửa, Thiên Yết nhẹ giọng hỏi Song Ngu.

- Vâng. - Song Ngu vội nhảy xuống giường, bước ra mở cửa - Mời chị vào.

Thiên Yết mặc một bộ váy đơn giản dài tới gót chân màu xanh lam nhạt, mỉm cười nhẹ nhìn Song Ngu rồi bước vào. Nụ cười của cô chỉ là một nụ cười xã giao bình thường và đôi mắt cũng mang ý cười, nhưng Song Ngu không hiểu tại sao, khi nhìn vào mắt Thiên Yết, cô cảm thấy Thiên Yết đang đau lòng. Khẽ vỗ nhẹ đầu mình, tại sao cô lại có cái suy nghĩ ấy chứ? Thật là...

- Em cảm thấy có gì không hài lòng không? - Thiên Yết lướt mắt lên chiếc giường lớn nơi Song Ngu vừa nằm, cuốn sách dày vẫn đang được mở ra.

- Dạ không ạ, mọi thứ đều rất tuyệt vời!- Song Ngư hí mắt cười trả lời, thuận tay đóng cửa lại- Chị tìm em có việc gì không ạ? Chắc là về Cự Giải nhỉ?

Thiên Yết mỉm cười lắc đầu bất lực, đúng là không qua mắt nổi cô bé tinh tế này. Thiên Yết bắt đầu suy nghĩ, khi Song Ngư đã thật sự quen với cô và lâu dài này, liệu cô bé có còn tinh tế hơn nữa không? Có nhạy cảm hơn nữa không? Vì cô bắt đầu hiểu kì và hơi sợ trước cái sự nhạy cảm của cô bé rồi.

- Ừm, chị đến đây để hỏi em vài chuyện. Về ngài Cự Giải.- Thiên Yết mỉm cười nhìn Song Ngư- Chị ngồi được chứ?

- Chị cứ tự nhiên ạ, đầu sao đây cũng đâu phải nhà em- Song Ngư hí mắt cười.

- Cám ơn em.- Thiên Yết ngồi xuống chiếc ghế mềm, đợi đến khi Song Ngư đã ngồi xuống giường, cô mới hỏi- Ừm... Cho chị hỏi là... Lúc ngài Cự Giải... Ừm...- Thiên Yết đã nghe Song Ngư kể chuyện này nhưng cô thật sự không biết phải nói thế nào để cô bé không buồn lòng, nhưng chuyện này thật sự rất quan trọng- Gặp em ấy... Mắt ngài ấy... Có màu gì?

- Dạ?- Song Ngư ngớ người- Dạ... Lúc đó cũng tối quá nên em nhìn cũng không rõ, mà em cũng không nhớ nữa ạ. Sao thế chị? Bộ hẳn ta có đôi mắt có thể đổi màu được ạ?

- À... Không...- Thiên Yết thờ nhẹ ra như trút được gánh nặng nhưng cũng phần nào khá thất vọng, cô mỉm cười nhìn Song Ngư- Không có gì đâu em

Xem ra Song Ngư không phải là người dó rồi. Thiên Yết kim nén cảm giác chán nản của mình, cố gắng cười tươi trước mặt Song Ngư, không muốn để cô nhận ra sự thay đổi của cô.

- Vậy chị còn muốn hỏi em gì nữa không ạ?- Song Ngư ngược đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn thẳng vào Thiên Yết, chờ đợi câu trả lời của cô.

- Ừm... Chỉ vậy thôi. Cám ơn em.- Thiên Yết đứng dậy gạt đầu chào Song Ngư rồi bước ra ngoài.

Song Ngư nhìn theo bóng của cô gái xinh đẹp vừa nãy, lòng dấy lên một chút nghi ngờ về Cự Giải. Cô không hiểu sao Thiên Yết lại hỏi điều đó. Tại sao nhỉ? Cô nhớ rất rõ, trước khi bị Cự Giải đánh ngất, dưới cái ánh sáng lấp lóe của đèn đường, đôi con ngươi đáng sợ và khát máu mà cô thấy, là màu vàng... Vậy mà, tại sao lúc này, rõ ràng con ngươi của Cự Giải màu xanh dương đậm như nước biển đại dương. Từ khi tới đây, quá nhiều điều vốn không có trong nhận thức của cô như sự tồn tại của những... Thứ như vampire đã khiến cô không để ý đến đôi mắt của hắn ta- Kể đã mang cô về đây. Và cả việc Thiên Yết vừa mới hỏi cô. Tuy biết nói dối là không tốt, nhưng cô không hiểu tại sao, trong thâm tâm cô lại có linh cảm rằng không nên nói cho Thiên Yết biết, mặc dù Thiên Yết và Bạch Dương là hai người bạn duy nhất của cô tại một nơi lạ lẫm thế này mặc dù chỉ mới quen nhưng bấy giờ thậm chí cô còn không biết mình đang ở đâu! Song Ngư vò đầu, cô vốn không giỏi suy luận. Nhưng thật sự chuyện này đã bắt đầu kích thích trí tò mò của cô và cô đành phải chịu đựng sự hiếu kì này vì chính bản thân cô cũng không giải thích ra được và cô dám chắc là sẽ không có bất kì cơ hội nào cho việc họ sẽ nói cho cô nghe chuyện gì đang xảy ra.

Cô nhất định phải tìm hiểu xem đây là đâu thôi, có điều, cái lạnh thấu xương như đang ngồi dưới máy lạnh 17 độ C này mặc dù trong phòng có lò sưởi giúp cô biết chắc đây không phải Việt Nam, nhưng rốt cuộc thì, đây là đâu?

Đành vậy, ngày mai, cô sẽ hỏi thử Thiên Yết hay Bạch Dương xem, xem thử hai người có biết đây là đâu hay không. Muốn quay về thì ít nhất cũng phải biết điều đó. Song Ngư xoa xoa cái trán của mình, chợt nhớ đến một chuyện. Chẳng phải Cự Giải đã nói là sẽ giúp cô cứu nòi đó sao? Có cả một tòa lâu đài thế này, chắc hẳn ta giàu lắm, trong khi cô còng lưng làm việc 3 thế kỉ, cũng chưa chắc được 1/1000 số tài sản của anh ta. Nếu anh ta giúp cô, chẳng phải là quá tốt sao? Nhưng yêu cầu của anh ta...

Là máu của cô nha!

Song Ngư lắc lắc đầu! Trời ạ! Nghĩ gì vậy chứ? Quên đi quên đi! Đi đọc sách thì tốt hơn...Cố ép mình quên đi cảm giác vừa nãy, Song Ngư chú tâm vào cuốn sách mà cô vẫn không hay biết, bản thân vừa rồi đã có chút gì đó muốn đồng ý trao đổi với Cự Giải và trao đổi với anh ta bằng đồng máu ấm nóng thơm ngọt đang cuộn cuộn chảy trong cơ thể cô...

~o0o~

Ở bên ngoài lâu đài Santi Clare, không khí lạnh đến âm độ phủ kín cả khu rừng, cái lạnh thấu xương của mùa đông khiến cho không có loài động vật nào có thể ra ngoài được. Không khí âm trầm, lạnh lẽo này, thật khác với không khí nóng như lửa đốt trong thư phòng của Cự Giải lúc này, vì cả hai con người ở đó, đều như đang bồn chồn, lo lắng một thứ gì đó.

- Ngài Cự Giải?- Bạch Dương khẽ mở miệng ra, nói vừa đủ nghe để Cự Giải quay về với thực tại.

- Ta hiểu.- Cự Giải phát tay, bảo Bạch Dương hãy ngồi xuống, tay còn lại ôm lấy đôi mắt đang nhắm lại mệt mỏi- Vậy là cô ấy định làm vậy à?

- Đúng! Anh phải ngăn cô ấy lại!- Bạch Dương do dự ngồi xuống, nhưng rồi lại kích động đứng lên, đôi mắt mở to như đang lo sợ.

Cự Giải mệt mỏi mở mắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hoảng sợ của Bạch Dương. Con người này vừa nãy tự nhiên đập cửa báo có chuyện nói với cậu, cứ tưởng là chuyện về đính ước, không ngờ... Nhưng đúng là, kì này thì Thiên Yết đi quá xa rồi! Có vẻ cậu cần phải làm gì đó...

- Bạch Dương ngồi xuống đi.- Cự Giải nhàn nhạt mở miệng- Cô biết là ta đã hứa sẽ không can thiệp quá nhiều về chuyện của cô ta, đúng không?

- Nhưng anh... Cậu...

- Đủ rồi!- Trước khi Bạch Dương kịp nói gì, Cự Giải đã nhanh chóng chặn lại- Ta hiểu ý ngươi, và ta cũng không hề tán đồng nó, nhưng ta không thể ép buộc cô ấy, cô cũng hiểu tính cách của cô ấy, không phải sao?

Bạch Dương nghe đến đây, chỉ cúi người xuống, im lặng. Một phần vì cô không biết phải đối kháng thế nào, một phần, là do đó là sự thật. Thiên Yết sẽ không nghe bất kì ai. Cô đã từng nghe một người... Nhưng hẳn ta, lại chính là nguồn gốc của những chuyện này! Bạch Dương nghiêng rằng, cúi đầu xuống để phần tóc mái che đi đôi mắt đỏ tươi như máu của mình... Bản thân cô, có vẻ như đang muốn làm gì đó...

- Bạch Dương...- Cự Giải như đọc được ý định của cô, thờ dài- Không liên quan gì cả. Cô cũng nên lo cho bản thân đi, một tuần nữa, lễ đính hôn sẽ diễn ra tại lâu đài của hân ta đây!

Bạch Dương thốt mình! Đôi mắt nháy mắt trở nên hoảng loạn, sợ hãi và muốn trốn tránh.- Có thể đừng làm vậy không?- Bạch Dương khẩn thiết cầu xin, thầm mong Cự Giải sẽ vì cô mà suy xét lại.

Cự Giải ngược khuôn mặt mặt môi lên, nhìn vào đôi mắt đang sợ hãi nhưng cũng rất kiên định đó. Cự Giải thờ dài... Đứng dậy, đôi mắt vẫn nhìn về phía Bạch Dương với đôi lông mày nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng và do dự. Cậu đang do dự, khi nhìn vào đôi mắt đau khổ và buồn rầu đó. Cậu tự hỏi quyết định của mình có đúng không? Mình có nên làm vậy không, sự hoang mang đang dấy lên trong cậu... Nhưng nhanh chóng, Cự Giải hoàn toàn quên nó đi, đôi mắt đẹp đó, chỉ còn lại sự không hài lòng trước câu hỏi của Bạch Dương và cặp lông mày nhíu chặt lại, như là chờ đợi cô rút lại câu nói vừa rồi của mình. Tiếc cho cậu, cô không hề rút lại lời nói đó, ánh mắt vẫn thiết tha chờ mong cậu có thể đồng ý hủy bỏ việc này...

- Ta không thể làm vậy.- Cự Giải khẽ thờ dài, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Dương - Và cũng sẽ không làm vậy!

Ánh mắt của Cự Giải nói cho Bạch Dương biết, là cậu ta sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình, và không ai có thể làm cậu lung lay được.

- Cô nên chuẩn bị cho tốt đi! Người cũng biết, lâu đài của hân ta quá dị thể nào, đúng không? Một tuần nữa, nhớ đấy!

- Vâng...- Bạch Dương cúi đầu xuống, dường như không còn quan tâm tới việc đó nữa.

- Tốt!- Cự Giải gật đầu rồi ngồi phịch xuống ghế sofa- Đi ra ngoài đi! Ta cần nghỉ ngơi một lát. Khi nào cần, ta sẽ gọi người vào.

- Vâng...

Bạch Dương thất vọng chấp hành mệnh lệnh của Cự Giải, thất thểu ra khỏi phòng của cậu. Đôi mắt của Bạch Dương như một bảng màu nhem nhuốc, bị trộn hết màu này đến màu khác khi mà những cảm xúc của cô cứ lẫn lộn, không tài nào phân biệt và nhận ra được. Chắc chắn, Bạch Dương tự nhủ rằng chắc chắn sẽ có cách, nhưng là, cô cũng không biết đó là cách gì...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] *The Vampire#39s Legend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

- Anh có thể... Tránh xa ra một chút được không?- Sur Từ dè dặt ngoẹo cổ sang một bên lúc thấy bàn tay to của Song Hoàng định dưng vào mặt mình.

Song Hoàng để bàn tay khựng lại giữa không trung, khuôn mặt hơi cúi xuống, làm cho mái tóc che đi một nửa khuôn mặt anh, khiến Sur Từ không tài nào đoán được nét mặt cùng cảm xúc của anh ta. Ngay sau đó, Song Hoàng lập tức nhếch đôi môi lên, ngược đôi mắt sắc xảo kia nhìn thẳng về phía cô, ánh mắt đầy toan tính khiến cô bỗng cảm thấy rùng mình vì phần nào đó trong cô có cảm giác, mình chính là một phần của những thứ người đối diện đang nghĩ tới.

Song Hoàng buông tay ra, giải thoát cho Sur Từ khỏi không gian chật hẹp giữa anh và bức tường, vui vẻ lùi lại vài bước, ngón tay dài gợn tay khẽ miết nhẹ đôi môi của cô trước khi cô kịp nhận ra rằng anh đã lùi lại.

- Một tuần nữa là lễ đính hôn của đại công tước của gia tộc Minlery Queen cùng với thần quan chúc phúc của gia tộc Santi Clare sẽ được diễn ra tại dinh thự của đại công tước. Nếu cô đồng ý đi với tư cách là partner của tôi, tôi sẽ nói cho cô nghe mục đích của Cự Giải về việc nhờ cô đến đây.

- Từ khi nào mà anh lại gọi trống không tên của tên chết tiệt đó?- Sur Từ không nhíu mày, cũng không có bất kì thái độ nào, chỉ nhàn nhạt mở miệng, như là chuyện này không liên quan tới cô.

Song Hoàng mỉm cười, anh biết chắc đã đánh trúng trọng tâm, miệng khẽ mỉm cười:

- Chẳng phải cô cũng biết rồi sao? Tôi với hân ta, bạn thì có thể, người làm thì không.- Mỉm cười, cái nụ cười làm cho người khác run sợ, anh khẳng định rõ ràng quan hệ của mình và Cự Giải, khiến cho Sur Từ phải suy nghĩ xem có nên tin anh ta hay không.

Cô nhìn anh cảnh giác, vì bây giờ, chuyện cô thắc mắc đã được làm rõ, anh ta chỉ "giả" là người của Cự Giải, và anh ta có thể trở mặt bất cứ lúc nào. So với anh ta, cô chẳng là gì, anh ta có thể một lần bóp chết cô mà không chần chừ, vậy tại sao anh ta lại đưa ra đề nghị này? Cô có nên đồng ý không đây?

- Chẳng lẽ cô nhát gan đến mức đi dự tiệc cũng không dám đi cùng tôi?- Song Hoàng mỉm cười mỉa mỉ, cổ tình đánh vào lòng tự trọng cùng sự kiêu ngạo của cô.

- Ai nói tôi sợ? Được! Đi thì đi! Ai sợ anh chứ?

Sur Từ bực bội quát lên, nhưng ngay sau đó, đôi mắt to đẹp lại trần trụi nhìn vào khuôn mặt đắc thắng và đôi môi đang nhếch lên châm chọc, ngay khi nhận ra bản thân vừa mới bị lừa vào bẫy. Sur Từ nhắm mắt rủa thầm, tại sao cô lại la lớn như vậy chứ? Chết tiệt!

- Tốt!- Song Hoàng mỉm cười rất vui vẻ - Vậy ngày mai, chúng ta sẽ bay sang Pháp địa phận của gia Minlery Queen.

Anh không đợi cô đồng ý hay không, đã nhanh chóng để lên tay cô hai tập hồ sơ rồi bước ra ngoài, hướng thẳng về phía thang máy, không để cô nói một câu nào khiến cho Sur Từ trở mặt nhìn anh ta, đôi mắt ngập tràn lửa giận.

Cô thấy mạnh tập hồ sơ xuống bàn giám đốc, nghiêng răng kèn kẹt. Chết tiệt! Hân ta nghĩ hân ta ai chứ? Dám nói chuyện kiêu đó với cô! Giỏi thì lại đây, cô chấp tay đôi,

bày đặt dùng chiêu khích tướng làm gì? Đúng là đồ gan thò! Cô thể, chắc chắn sẽ có ngày cô cho hắn ta một trận, và hắn ta sẽ phải quỳ xuống xin cô tha thứ! Hừ, chắc chắn là như vậy!

Sur Từ bực bội ngồi trên ghế sofa rửa xả, lấy cái gối mềm đặt trên ghế sofa trong phòng để lên đùi, tay đập liên tiếp vào cái gối, tưởng tượng đó là cái mặt gian xảo của Song Hoàng, đánh liên tục. Cô nháy mắt đã đá phăng chuyện bị Song Hoàng dọa cho hết hồn mấy lần liên tiếp, còn sợ hãi anh sẽ một tay bóp chết cô qua một bên, hùng hùng hổ hổ ngược mặt lên trần nhà, thể rằng chắc chắn sẽ cho anh ta một trận, còn khiến cho anh ta phải quỳ xuống van xin. Tuy rằng ngày hôm sau cô cảm thấy lời thể ngu ngốc này sẽ mãi không thực hiện được, nhưng cô cũng không ngờ, sau này, chuyện này đúng là có xảy ra thật. Tuy nhiên, đó là chuyện của sau này, nên tạm thời gác sang một bên.

Sau khi đánh đến mỏi tay mà cái gối chả bị gì còn Sur Từ thì mệt mỏi dựa vào sofa, thờ hồng học thì lúc này, khi cơn giận của cô đã vơi đi một nửa, Sur Từ mới có thể bình tĩnh suy nghĩ lại. Thần quan chúc phúc của gia tộc Santi Clare sao? Là vị thần quan chúc phúc duy nhất còn sót lại, là Santi Clare Mistle Aries sao? Cô xoa xoa cảm. Vì Thiên Yết làm quản gia của gia tộc Santi Clare nên cô đã tìm hiểu rất kỹ mọi việc xoay quanh gia tộc đó. Tuy thông tin tìm được bị hạn chế, nhưng vẫn có vài cái dùng được. Mistle Aries là con gái thứ hai của chị của Cự Giải, còn được gọi là Bạch Dương, mẹ là một vampire cấp A và Bạch Dương được sinh ra vào khoảng 600 năm trước. Là một thần quan chúc phúc với linh lực rất mạnh. Tính tình rất tốt, là bạn thân của Thiên Yết. Sur Từ vô thức sờ mũi, nếu cô nhớ không nhầm, Thiên Yết từng kể bạn thân của cô ấy bị một tên khó ưa quấy nhiễu và không hiểu sao, cô lại có suy nghĩ, hai người Thiên Yết nhắc đến là Bạch Dương, và vị đại công tước này. Có điều, hắn ta tên gì nhỉ?

~oOo~

- Nhân Mã, đây là điện thoại anh đúng không?- Ma Kết chia bàn tay nhỏ nhắn ra, trên đó là một cái điện thoại cảm ứng màu đen to, trông rất kiểu cách với lớp vỏ bọc ngoài nhiều hoa văn tinh tế.

Đây là thứ cô tìm thấy trong chiếc áo khoác cũ của Nhân Mã.

Nhân Mã nhìn chiếc điện thoại, dùng cả hai tay cầm nó lên, vân vê mãi nhưng lại cẩn thận, như là cầm một thứ rất trân quý, sau đó lại nhún mày.

- Tôi không biết nữa.

Ma Kết khẽ nhún mày. Cô đã kiểm tra kiến thức của anh ta, rất tốt nếu cô không muốn nói là quá hoàn hảo. Chẳng lẽ anh ta chỉ không có kí ức về mọi việc diễn ra xung quanh mình, mà vẫn nhớ được những kiến thức đã học sao? Có gì đó mách bảo cô anh ta đang nói dối, nhưng nghĩ lại thì, anh ta nói dối làm gì chứ? Nếu anh ta có nhà thì ở đây làm gì, mà càng không thể nào là người nghèo được. Cái điện thoại đó rất mắc tiền, không phải ai muốn cũng mua được, vậy mà người này lại có, phải nói, người này quá giàu đi chứ! Việc gì phải lừa cô? Chắc là do cô nghĩ quá nhiều rồi.

Nhận ra mình đang đắm chiêu suy nghĩ trước mặt người khác, Ma Kết không khỏi xấu hổ trước ánh mắt hiếu kì của người đối diện, nhất thời, lớp phòng bị của cô mất đi. Một mùi thơm xộc vào mũi cô, đánh thức hết mọi giác quan khát máu đang ngủ yên của vampire, như là muốn thôi miên chính cô hút máu anh chàng trước mắt này, mùi hương thật sự rất ngon...

Oanh! Ma Kết sực tỉnh! Cô phải bình tĩnh lại! Cô ôm chặt lấy cổ mình, điều hòa hơi thở. Cô không được hút máu người này, hắn ta quá yếu, cô sẽ giết chết hắn ta mất! Ma Kết cố gắng giữ bản thân thật bình tĩnh, cố gắng không nghĩ tới dòng máu thơm ngon, ấm nóng đang chảy dưới da thịt của người con trai đối diện, chối bỏ sự ham muốn, thèm khát của bản thân. Tuy nhiên, cái gọi là bản năng thì không phải muốn chối bỏ là được. Con khát mà Ma Kết kìm lại hơn 1 tuần giờ vì chút lơ là không phòng bị của cô mà bị bộc phát, hai cái răng nanh vốn đã được cô che giấu giờ lại lộ ra, khiến cho Ma Kết hoảng sợ.

Nhân Mã đứng đối diện nhìn Ma Kết hết ngỡ ngàng nghiêng cúi đầu xuống rồi lại mở to mắt trân trối nhìn vào khoảng không, giờ lại ôm chặt lấy cổ. Đôi mắt ra vẻ không hiểu gì, anh giờ tay lên, định chạm vào người cô.

- Cô có sao không?

- Đừng chạm vào người tôi!

Ma Kết hất văng bàn tay Nhân Mã, lùi lại. Cô đang cố gắng bảo vệ anh ta. Tuy nhiên, Nhân Mã lại có vẻ như không biết điều đó, khi mà ánh mắt anh hiện rõ vẻ thất vọng cùng huyệt hăng. Cô cố hết sức lùi lại, tất thờ hoàn toàn để không thể nào gửi được mùi máu thơm ngon của Nhân Mã nữa. Lưng cô đụng trúng cánh cửa, cô vội vàng quay đi, chạy thẳng ra khỏi phòng, bỏ lại Nhân Mã cùng với ánh mắt thất vọng cùng với chút hoang mang, tay phải cầm chiếc điện thoại, bàn tay trái chơ vơ, cô đơn giữa không khí, cứ giữ như thế từ khi bị Ma Kết hất ra.

Ánh mắt của Nhân Mã nhìn theo cánh cửa vẫn còn mở nhưng người mở nó đã chạy đi, anh không làm gì cả. Chỉ đơn giản là nhìn theo nó, như là chờ đợi một thứ gì đó xảy ra, nhưng lại chẳng có gì xảy ra. Anh đứng đó rất lâu, lâu đến mức anh cũng không biết mình đã như vậy bao lâu, chỉ là, khi Ma Kết gọi anh vào buổi chiều, anh mới giật mình hoàn hồn lại.

~oOo~

Ma Kết ôm chặt cái cổ đang nóng lên như vừa mới bị lừa thiêu chạy thẳng vào phòng, bàn tay nổi đầy gân xanh. Cô há miệng ra hít thở chút không khí, cố gắng kiềm chế cơn khát lại, bàn tay rảnh rỗi quờ quạng đồng chai lọ được đặt trên bàn trang điểm thay cho những loại mỹ phẩm cao cấp. Bàn tay nắm được cổ một cái chai nhỏ, bên trong chứa những viên thuốc hình tròn nhỏ, màu đỏ tươi sáng sẫm như máu. Khiến cho ai nếu nhìn sơ cũng tưởng là máu cô đặc lại. Tuy nó không phải, nhưng, cũng phần nào giống như thế...

Đốc thẳng ba viên thuốc màu đỏ vào miệng, lấy ngay ly nước đặt sẵn trên bàn uống nhanh vào. Có điều, có lẽ là do uống quá nhanh nên cô bị sặc, ho khan, phun ra một ngụm chất lỏng nóng hôi màu đỏ tươi. Đó không phải là máu của cô mà là huyết đơn!

Loại vampire bọn cô không phải là không có trái tim. Họ hoàn toàn không có ý định sẽ đi giết người vô tội như những gì bọn hunter vu khống. Tuy là đôi khi bọn họ bắt người, nhưng đây chỉ là những trường hợp hiếm khi họ tìm được dòng máu hiếm mà mình ham muốn, còn bình thường, họ sẽ tự kìm chế cơn khát của mình lại bằng thứ mà họ đã sử dụng rất nhiều công nghệ khác nhau để tạo ra - huyết đơn. Nó được tạo ra từ máu của vampire thuần chủng và loại máu thuần khiết nhất của con người. Mỗi lần, chỉ cần lấy một lít máu thuần khiết, có thể tạo được hàng tỷ viên huyết đơn. Đó là nhờ sự phục hồi máu nhanh đến đáng sợ của vampire thuần chủng. Nhờ vậy mà bọn họ vẫn có thể sống chung với con người mà không có quá nhiều vụ việc xảy ra.

Tuy nhiên, Ma Kết người vãi đầy mồ hôi, thờ hồng học ngã người xuống giường. Tại sao cô chỉ lơ là một chút, liền ngay lập tức nổi lên cơn khát? Lúc này, cô mới nhớ, lần

đầu tiên gặp anh, con khát của cô cũng xuất hiện, nhưng lúc đó, một phần vì Nhân Mã bị thiếu máu, một phần vì cô vừa uống huyết đơn và một phần, cũng là vì cô cảnh giác hơn nên hoàn toàn kìm lại được. Vậy mà hôm nay... Tuy nhiên, cô ở trong một căn phòng có con người bị chảy máu, con thèm khát cũng khó mà nổi lên, vậy mà giờ, cô lại khát máu đến vậy, có khi nào... Máu của Nhân Mã là máu thuần khiết sao?

~oOo~

Canada, lâu đài Santi Clare

Ở trong một căn phòng lớn, người con trai nhũn mảy nhìn chiếc điện thoại đang rung lên, trên màn hình là dòng chữ: Cap - Ma Kết.

Cự Giải đắm chiều nhìn chiếc điện thoại, nãy giờ Ma Kết đã gọi không biết bao nhiêu lần rồi nhưng anh không có tâm trạng để nghe. Việc của hai cô gái vampire đã khiến anh đau đầu lắm rồi, vậy mà Ma Kết cứ gọi điện không biết bao nhiêu cuộc rồi.

Chán nản, Cự Giải giờ tay, ấn nút nghe:

- A lô, có chuyện gì thế?

- Cự Giải! - Ma Kết quát nhẹ - Song Ngư còn ở trong Santi Clare không?

- Còn. Sao vậy?

Cự Giải nhũn mảy, giọng Ma Kết hôm nay hơi lạ, hình như đang thờ dốt, rốt cuộc là có chuyện gì?

Cự Giải bật máy tính, nói điện thoại vào máy, bàn tay ấn nhanh lên nút loa lớn rồi bắt đầu lướt trên bàn phím, màn hình máy tính màu trắng bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại một màu đen tuyền cùng với những dòng chữ màu vàng như đạn chạy đua, kéo dài liên tục trong lúc Ma Kết nói chuyện với anh.

- Cự Giải, nghe tôi nói cho kĩ, cậu bằng mọi giá phải bảo vệ Song Ngư!

- Hà? - Bàn tay trên bàn phím chợt dừng lại - Cậu đang nói gì vậy hả?

- Song Ngư chính là người cuối cùng! Cô ấy là mảnh ghép cuối cùng, tôi vừa nhìn thấy một ảo ảnh, có lẽ sắp tới sẽ có chuyện xảy ra ở lễ đính hôn, nhớ phải bảo vệ Song Ngư thật cẩn thận!

Cự Giải im lặng không trả lời, tay phải ấn phím "enter".

Màn hình vi tính lại được thay đổi, lúc này là một bản đồ, còn chấm đỏ đang nhấp nháy trên màn ảnh là Ma Kết. Cự Giải nhũn mảy, Ma Kết đang ở New York? Ánh mắt anh nhìn tọa độ của căn biệt thự lớn của Ma Kết, nhanh chóng ghi nhớ lại nhưng rồi lại chú tâm nhìn một thứ khác trên màn hình...

Ma Kết đang làm gì với...

Đôi mắt Cự Giải mở to đầy ngạc nhiên và sợ hãi, không thể nào!

- Cự Giải, có nghe tớ nói không đấy?

- Ma Kết, nhà cậu có ai không?

- Hà?

Ma Kết ở đầu dây bên kia ngạc nhiên, sao tự nhiên lại hỏi về vấn đề này? Chẳng lẽ có gì không ổn sao?

- Lập tức bay đến Pháp đi! Ngay ngày mai! - Cự Giải nói một cách gấp gáp rồi nhanh chóng tắt điện thoại, không nói thêm câu nào.

Anh tháo pin ra khỏi điện thoại, bắt đầu vùi mình vào chiếc máy tính, bàn tay thon dài tiếp tục uốn lượn trên bàn phím. Anh làm việc rất lâu nhưng trong đầu anh luôn luôn vang vọng những câu nói của Ma Kết.

"Bằng mọi giá phải bảo vệ Song Ngư"

"Song Ngư chính là người cuối cùng!"

Hết

Người cuối cùng - Song Ngư

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Nhân Mã! - Ma Kết từ dưới phòng khách kêu lên.

- Có chuyện gì sao?- Nhân Mã đang ở trên cầu thang, nghe tiếng cô liền nói vọng xuống, nhanh chóng xuống lầu.

Vừa vặn với đôi mắt trầm ấm của anh là thân ảnh xinh đẹp, mảnh mai cùng chiếc váy li nhỏ màu nâu nhạt. Cô định đi đâu sao?

- Tôi sẽ đi ra ngoài một thời gian, cậu có thể ở một mình được chứ?

Ma Kết nở nụ cười nhẹ, nín thở nhìn anh.

Từ ngày con khát ập tới bất ngờ, cô lúc nào cũng nín thở để không phải cảm nhận được cái mùi hương thơm ngon của dòng nước đỏ lấp lánh dưới lớp da trắng của anh. Cô không muốn mình hại anh ta, nên tốt nhất là cứ dùng phương pháp cổ điển nhất để ngăn con khát bị bộc phát, nín thở lại.

- Tôi sẽ không sao.

Nhân Mã tươi cười nhìn cô.

Anh biết rõ bản thân mình đã làm phiền cô rất nhiều khi đến cái tên cũng không nhớ nhưng lại nhớ những kiến thức dư thừa. Vì vậy, làm sao anh có thể mở miệng từ chối hay làm phật lòng cô chứ? Hơn nữa, sau hôm ấy, cô chủ nhà có vẻ đã giữ khoảng cách với anh, khiến tâm trạng anh không tránh khỏi buồn bực, là anh làm cô giận sao? Biết rằng cô sẽ đi ra ngoài, nhưng tâm tình của anh tựa hồ cũng đi xuống khi nghĩ tới việc phải ở một mình trong căn nhà to lớn này. Chắc sẽ cô đơn lắm..

- Tôi đã mua sẵn đồ ăn rồi, anh chỉ cần bỏ vào lò vi sóng thôi. Nhưng nếu anh thích ăn gì, cứ gọi họ mang tới, tiền tôi đã để sẵn trên bàn khách rồi.- Ma Kết gật đầu nhẹ.

Cô đeo bao tay. Vừa nói vừa tươi cười nhìn anh.

Khi những chiếc bao tay đã vừa vặn trên hai bàn tay nhỏ nhắn, Ma Kết giờ tay định chạm vào chiếc váy li nhưng Nhân Mã đã nhanh tay cầm lên, mỉm cười nhìn cô.

- Để tôi.

Nói rồi, anh cầm chiếc vali, rào bước ra ngoài cửa lớn, nơi chiếc xe cadillac đời mới nhất đang chờ sẵn ở cửa. Anh đưa chiếc váy li cho người tài xế, mặc kệ ánh nhìn khó hiểu của người đối diện, quay đầu nhìn Ma Kết vừa bước ra cửa:

- Chúc cô đi vui vẻ.

- Cảm ơn anh.

Ma Kết mỉm cười lịch sự đáp lại rồi bước lên chiếc xe được người lái xe mở cửa ra chờ cô. Đến khi đã ngồi yên trong xe và cánh cửa đã hoàn toàn đóng lại, Ma Kết mới bắt đầu hít thở như bình thường. Cô nhìn vào gương chiếu hậu, thấy rõ được Nhân Mã đứng đó mỉm cười hồi lâu, đến khi chiếc xe bắt đầu lăn bánh, anh mới trở vào nhà.

Đối với loài vampire bọn cô, nín thở không phải việc gì khó khăn lắm nhưng nếu phải luôn nín thở trong thời gian dài, cũng khó tránh khỏi mệt mỏi. Cô mệt mỏi chính là chiếc ghế đang ngồi để cho lưng ghế mềm mại hơi hạ xuống.

- Người cảm thấy không khỏe sao?- Người đang lái xe thấy sắc mặt của cô như có tâm sự, cũng mở miệng hỏi thăm.

- Ta không sao, Đàn Tế.- Ma Kết không nhìn người đàn ông đang ngồi kế bên mình, chậm rãi mở miệng.

Cô ngả đầu ra sau, từ từ khép mắt lại. Bây giờ, cô phải tới Pháp ngay lập tức. Đáng ra ngày mốt cô mới khởi hành, nhưng mọi thứ đều được đẩy nhanh tốc độ, khi mà Cục Giải bổng dung thông báo muốn cô tới đó ngay, cô không hiểu được ý nghĩ của tên này nữa. Hơn nữa, Ma Kết thờ dài, Bạch Dương lại vừa gọi cho cô. Nghe giọng người bạn lâu ngày không gặp mà cô cảm thấy xót xa. Cô không hiểu Cục Giải nghĩ gì mà lại đồng ý yêu cầu của Thiên Bình. Chẳng lẽ tên đó trẻ quá nên ngu sao? Cô khẽ thờ dài, bây giờ, Bạch Dương cần cô hơn bao giờ hết, nên tốt nhất cô nên sớm có mặt tại đó gặp Bạch Dương.

- Người cứ việc ngủ một giấc, chúng ta phải mất ít nhất một tiếng để đến sân bay.- Đàn Tế không nhìn Ma Kết, nói thật khẽ.

Đến lúc này, Ma Kết mới quay sang Đàn Tế. Người này, đã theo cô gần một thế kỉ rồi. Đàn Tế là vampire cấp B, không phải quý tộc gì, nhưng cô không hiểu sao, lại chọn người này làm hộ vệ của mình. Nhớ lại lúc đó, cô chỉ đơn giản là ngắm đàn hộ vệ cao cấp mà anh hai tuyển chọn để làm hộ vệ cho mình. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt lại hướng về một vampire đang bị thương bết máu toàn bộ cánh tay trái ngồi ở trong góc cùng những người bị loại. Không hiểu vì sao cô lại chọn con người này, nhưng là, hẳn quả thật không làm cô thất vọng. Đàn Tế là con lai của con người và một vampire thường, vì vậy, anh ta chẳng có danh phận cao quý như Cục Giải nhưng anh ta vẫn được ban tặng một khả năng, là tạo một màn chắn. Ở thế giới của cô, việc một vampire biết tạo màn chắn là một việc rất bình thường, nhưng điều đặc biệt của Đàn Tế là anh ta còn có thể tạo màn chắn cho người khác ngoài bản thân anh ta, điều mà chưa có vampire có màn chắn nào làm được. Lúc phát hiện được thì anh ta đã làm hộ vệ cho cô được một thập kỉ rồi. Người này đã bao lần cứu thoát cô khỏi những phen nguy hiểm, lại là một người thông minh, nên cô luôn luôn an tâm khi ở cùng Đàn Tế, bây giờ cũng vậy.

- Ta không sao.- Lặp lại câu trả lời như một cái máy, Ma Kết vẫn nhắm nghiền mắt.

- Vâng.- Đàn Tế chỉ vâng một tiếng, rồi lại tiếp tục lái xe.

Đàn Tế anh hơn Ma Kết vài chục tuổi, tuy nhiên, anh vẫn luôn kính trọng và trung thành với cô, con người đã chọn lựa anh thay vì những người tài năng trước mắt cô. Do cảm kích việc đó, anh không ngừng rèn luyện để có thể bảo vệ cô tốt và an toàn hơn.

Theo cô rất lâu, anh rất ngạc nhiên khi lần đầu tiên thấy cô sống chung với con người. Anh không hiểu được, nhưng đó cũng không nằm trong quyền hạn của anh, anh không có tư cách hỏi. Tuy nhiên, anh nhìn ra được sự mệt mỏi của cô. Chẳng lẽ việc kiểm chế con khát có vấn đề sao? Trước giờ, Ma Kết luôn làm anh ngưỡng mộ vì cho dù máu của con người xuất hiện trước mắt cũng không làm cô nổi lên con khát. Vì vậy, anh không khỏi lo lắng. Chắc là không phải do con khát đi, vậy thì là gì?

Anh đánh mắt về phía chủ nhân mình đang ngồi, trông cô thật tự nhiên, như không có gì xảy ra nhưng không hiểu sao lại có một cổ bất an bỗng xuất hiện trong lòng anh, không biết vì sao, anh có cảm giác này. Lần này, chắc anh phải báo cho ngài Kim Ngu rồi, ngài ấy chắc là sẽ biết cách xử lý việc này thôi.

Ánh mắt mờ mịt của Đoàn Tể nhanh chóng tập trung trở lại, nhìn thẳng về phía trước. Bây giờ, việc anh cần làm, là phải đưa cô tới Pháp một cách an toàn. Đưa mắt nhìn bầu trời quang đãng với vài đám mây trắng ngần, anh hi vọng hành trình này sẽ an toàn và thuận lợi, tốt đẹp như bầu trời kia vậy.

~o0o~

Lâu đài Minlery Queen, trực thuộc gia tộc Minlery Queen

- Chủ nhân, ngài công tước Santi Clare Mistle Cancer. nữ thần quan chức phúc Santi Clare Mistle Aries và tiểu thư William Santi Scorpio đã tới ạ.- Người quản gia đứng ở trước cánh cửa lớn bằng gỗ mun cúi đầu một góc 45 độ thông báo cho người bên trong với một âm lượng vừa phải.

- Cho họ vào.- Thanh âm mà mị chậm rãi được phát ra, có vẻ như chỉ cần nghe, cũng có thể cảm nhận được, người bên trong đang mỉm cười.

Người quản gia khẽ gật đầu rồi quay đi, lòng không khỏi lo lắng.

- Chủ nhân mời ba vị vào ạ.- Người quản gia cung kính cúi đầu chào ba con người cao quý trước mặt,

Con người này, chỉ chưa đầy một phút, đã từ trên căn phòng cao nhất của lâu đài xuống tới đây khiến Bạch Dương không khỏi ngạc nhiên với tốc độ của ông ta, nhanh hơn một vampire bình thường rất nhiều. Đúng là người của gia tộc Minlery Queen có khác, tốc độ không ai bằng.

- Tốt!- Cụ Giải mỉm cười.

Anh quay lại, giờ tay ra ý mời Bạch Dương, ý định đưa cô vào.

Thấy hành động đó của Cụ Giải, Bạch Dương đang lo lắng cũng không khỏi có chút mỉm cười. Cô biết hẳn ta đang mời cô, mặc dù bàn tay được đưa ra giữa Thiên Yết và cô, vì trước giờ Thiên Yết có thói quen đi một mình, nên Cụ Giải cũng không bao giờ đưa tay ra mời cô ấy, vì biết chắc thế nào cũng bị từ chối.

Mỉm cười, Bạch Dương giờ tay ra, định đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên bàn tay đang giờ ra chờ đợi của Cụ Giải thì bàn tay cô lại nhanh chóng bị nắm lấy. Mà người nắm lấy nó, là chủ nhân của gia tộc Minlery Queen, Thiên Bình.

Thiên Bình rời khỏi căn phòng ngay sau khi người quản gia rời đi, này giờ, anh đã đứng sau cánh cửa trước mặt họ, quan sát cô gái này. Thực sự, anh không có ý định ra ngoài, nhưng tên Cụ Giải ấy đã thấy anh. Ánh mắt của thằng nhóc chết tiệt đó nhìn anh đầy thách thức, sau đó, hẳn mới quay người sang mời Bạch Dương của anh, Bạch-Dương-của-anh. Vậy mà Bạch Dương còn mỉm cười, cái nụ cười chưa bao giờ dành cho anh, nhưng lại dành cho Cụ Giải! Ánh mắt anh có chút không vui về nhìn về phía Bạch Dương đang ngơ ngàng nhìn anh, cả cơ thể nhất thời cứng đờ. Anh siết chặt tay cô, ép cô nhìn vào mắt mình.

Bạch Dương vốn định nắm tay Cụ Giải, nhưng khi bàn tay cô sắp chạm vào bàn tay của Cụ Giải, một bàn tay đã nắm chặt lấy tay cô! Theo bản năng phản xạ bình thường, cô ngẩng đầu lên nhìn con người vừa nắm tay cô, là Thiên Bình! Đôi mắt của Bạch Dương hiện rõ sự sợ hãi, cả thân thể cũng nhắc nhìn anh ta. Chẳng phải anh ta đang ở trên tầng cao nhất sao? Tại sao lại có mặt ở đây? Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt với anh! Phải làm sao đây... Nhưng, chỉ mới vài ngày không gặp, tại sao cô lại có cảm giác, anh càng ngày càng đáng sợ vậy chứ? Tự giễu cợt bản thân, đúng là cô vẫn yếu ớt khi đứng trước anh, mà anh thì lại như vì vua đầy quyền lực, có thể tước đoạt mọi thứ của cô, đưa cô vào nơi tăm tối nhất bất cứ lúc nào...

Bạch Dương mãi mê chìm vào dòng suy nghĩ đến khi Thiên Bình siết chặt tay cô, cô mới phát hiện ra, anh vẫn đang nắm lấy bàn tay cô, hơn nữa, còn siết rất chặt.

Thiên Bình nhìn cô, tỏ rõ ánh mắt không hài lòng khiến cô sợ hãi nhưng lại nhanh chóng thu lại ánh mắt đó đối với cô, biểu tình chán ghét và phẫn nộ nhanh chóng thay thế trên khuôn mặt anh tuần đang nhìn về phía Cụ Giải, người đang mỉm cười nhìn hai người giao mắt.

Thiên Bình gạt tay Bạch Dương, giữ chặt. Anh nhìn Cụ Giải, nhuron lông mày thách thức, mà Cụ Giải, lại với nụ cười đáng ghét đó, làm ra hành động nhường đường cho anh. Rửa thắm một tiếng rồi Thiên Bình cũng nhanh chóng kéo cô gái đang sợ hãi đi vào bên trong. Bỏ mặc Thiên Yết và Cụ Giải đứng ở cửa cùng ông quản gia.

- Xin mời.- Ông giờ tay tỏ ý mời, chờ đợi cho hai con người cao quý bước vào bên trong.

Thấy đã đến lúc vào, Cụ Giải lần nữa giờ tay mời, nhưng lần này, mục tiêu của anh là Thiên Yết.

Thiên Yết hơi ngạc nhiên nhìn anh.

Chẳng lẽ anh không biết tính cô sao? Cô hơi thắc mắc nhìn Cụ Giải với ánh mắt đầy nghi hoặc, nhưng cũng nhanh chóng nở nụ cười hoàn hảo hình bán nguyệt. May cho Cụ Giải là tâm tình của cô hôm nay không quá tệ nên cô mới vì hẳn ta giữ chút thể diện. Cô đặt bàn tay mềm mại vào lòng bàn Cụ Giải, bước đi cùng anh vào trong lâu đài.

Cụ Giải mỉm cười, kéo tay Thiên Yết. Bàn tay nhanh chóng đan vào tay cô, kéo cô đi vào. Lâu rồi anh mới nắm tay Thiên Yết. Bàn tay cô vẫn vậy, trắng như ngọc trai, mềm mại như đang chạm vào lụa. Anh mỉm cười, vì gian xảo kéo cô một cái nên làm cho cô mất đà, ngã dúi về phía Cụ Giải. Lợi dụng thời cơ đó, Cụ Giải nhanh chóng tham lam đan hai bàn tay vào nhau, nhìn cô nở nụ cười tình quái, rồi theo bước ông quản gia bước vào trong.

Hành động của anh khiến Thiên Yết thờ dài ngao ngán, nhưng tâm tình lại có vẻ tốt hơn hẳn cái tâm tình không quá tệ của cô vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sân bay quốc tế John F. Kennedy, New York, 0:18 sáng

Song Hoàng và Sur Từ hôm nay sẽ bay tới Pháp. Vì gia tộc Minlery Queen cũng như gia tộc Santi Clare, đều chọn nơi trú ẩn là những khu ngoại thành vắng vẻ nên có lẽ sẽ mất khá nhiều thời gian. Nếu không vì vậy, chắc anh cũng sẽ không bắt Sur Từ phải dậy sớm thế này.

Song Hoàng nhìn Sur Từ đang bức dọc đi phía trước, anh bỗng cảm thấy trông Sur Từ thật lẻ loi, dường như có một cảm xúc kì lạ đang xuất hiện lòng anh nhưng lại nhanh chóng được anh phủi sạch. Thấy Sur Từ định bước tới phòng chờ thương gia, Song Hoàng vội chạy nhanh tới, giữ tay ngăn cô lại.

- Làm gì vậy?- Sur Từ nhú mày trước hành động của người trước mặt, cổ giật tay ra.

- Cô đi nhầm đường rồi.- Song Hoàng mỉm cười, bàn tay vẫn không buông cô ra- Chúng ta đi bên này.

Song Hoàng mỉm cười, đưa Sur Từ đi về phía khu vực VIP.

Dường như mọi người ở đây đều nhận được thông báo cùng hình ảnh của hai người nên khi vừa bước vào khu vực này mà Song Hoàng còn chưa kịp vé xuất cảnh, một nhân viên nhanh chóng bước ra chào bọn họ. Cô nhân viên đưa bọn họ đến phòng chờ ở bên trong, mỉm cười nhận lấy tiền bo của Song Hoàng, cô nhanh chóng rời đi với lời hứa sẽ thông báo khi máy bay sắp cất cánh.

Cũng không lạ gì khi ở đây chỉ có hai người bọn họ vì anh đã đặt hết tất cả ghế ở khu VIP trên máy bay. Thật ra ban đầu anh định sẽ điều một máy bay riêng, nhưng khi nghĩ tới Sur Từ, anh lại đặt vé.

- Cô cứ ngủ một lát đi, khi nào lên máy bay, tôi sẽ kêu cô dậy.- Song Hoàng mỉm cười nhìn Sur Từ vui vẻ ăn mấy chiếc bánh.

- Anh nhiều chuyện quá rồi!- Sur Từ lườm, không muốn nghe anh nói.

- Xin lỗi, mời hai vị dùng thử.

Cô nhân viên khi nãy tươi cười bước vào, trên tay là một khay với hai ly cao miệng lọc chứa đầy nước màu đỏ sẫm. Với cái mùi hương này, Sur Từ nhận ra ngay, là máu tinh chế! Tên này cũng kinh dị thật, bố trí cả vampire phục vụ mình nhưng mà loại này thật thom nha!

Thấy người nhân viên đem nước vào, chưa đợi Song Hoàng nói câu nào, cũng chưa đợi cho người đó bưng tới chỗ hai người, Sur Từ đã tới chỗ cô nhân viên đứng với tốc độ cực nhanh khiến hai người trong phòng không kịp phản ứng, cầm ly nước dốc vào miệng.

- Không được uống!- Song Hoàng la lên, ngay khi Sur Từ chuẩn bị đưa ly lên miệng liền la lên.

Anh ngay lập tức chạy lại, gạt ly nước ra khỏi tay Sur Từ. Ly nước vỡ toang. Máu máu cũng biến mất, chỉ còn lại màu đen u tối, chết chóc trên sàn.

Sur Từ nhìn Song Hoàng, chưa kịp nhận thức về thứ đang nằm dưới chân mình, cô kinh ngạc mở to mắt nhìn Song Hoàng. Tốc độ của cô khi di chuyển trên mặt đất chỉ chậm hơn Thiên Bình của gia tộc Minlery Queen, sao người này có thể nhanh hơn được? Nhưng chưa kịp tiêu hóa câu hỏi của mình, ánh mắt Sur Từ vô tình nhưng lại theo phản xạ nhìn xuống dưới sàn, nhìn thấy thứ nước đen ngòm đó, cô bịt miệng mình lại. Cái gì thế này?

"Rầm"- Một tiếng động khác vang lên, thu hút sự chú ý của Sur Từ.

Song Hoàng bóp chặt cổ cô nhân viên, đập mạnh cô ta vào tường, ánh mắt anh lạnh băng, nhìn người trước mặt bằng ánh mắt khinh miệt.

- Ai sai cô làm vậy?

Đáp lại anh, người phụ nữ cười khinh khinh:

- Đó là Wie số hai, cô ta sẽ chết trong vòng ba ng...

"Crắc"

Cánh tay cô ta phát ra âm thanh rợn người, Song Hoàng với đôi mắt xinh đẹp bắt đầu chuyển thành màu đỏ tức giận đã bóp chặt cánh tay của cô ta đến mức gãy xương, người phụ nữ đó gào thét lên một cách đau đớn.

- Nói!

Người phụ nữ rên la đau đớn nhưng rồi vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, đôi môi đỏ chót chỉ khẽ nhếch lên khinh thường người trước mặt rồi lại nhìn Sur Từ, ánh nhìn đầy hận thù đó khiến cô sợ hãi, không biết phải làm thế nào nhưng đồng thời cũng làm cho cơn giận của Song Hoàng lên tới cực điểm.

Anh dùng một tay, bứt cánh tay của cô ta ra khỏi cơ thể một cách nhanh nhẹn, dễ dàng khiến cho cô ta la lên một cách đau đớn, tiếng rên vang vọng khắp căn phòng VIP xa hoa, khiến cho đầu Sur Từ bắt đầu ong lên mà Song Hoàng cũng nhanh chóng nhận ra điều đó khi cô dùng hai tay ôm đầu. Hai mắt anh biến thành màu đỏ ngầu hoàn toàn, anh dùng một tay bành to khuôn miệng của cô ta khiến cho hai bên khóe miệng bị rách toạc ra, máu búng ra, văng lên bộ đồ màu trắng của anh, vurun lên trên khuôn mặt hoàn hảo mà đáng sợ của anh, cái lưỡi của cô ta bị nhúng một màu đỏ rực vì máu.

Song Hoàng nhìn đôi mắt sợ hãi mà kinh hoàng của cô ta chỉ khiến anh càng muốn giết cô ta hơn, Song Hoàng dùng móng tay bứt đi cái lưỡi vẫn đang rít lên vì đau đớn của cô ta khiến cho máu phun ra, bắn tung tóe, dính lên cả chân của Sur Từ đang đứng gần đó.

Song Hoàng tiếp tục bứt cánh tay còn lại ra khỏi cơ thể cô, để cho cơ thể vô năng ngã xuống nền đất lạnh giá. Đôi giày đen bóng loáng khẽ giờ lên, đập thẳng lên bụng cô ta, day đi day lại, đè mạnh xuống khiến cho cơ thể cô ta tái xanh đi, khuôn mặt bị một lực mạnh xé rách không còn nhìn ra hình dạng. Nhìn cơ thể bị hành hạ đến mức này, Song Hoàng mới hài lòng bước qua cơ thể của cô ta, đi về phía Sur Từ.

Tuy đã tới chỗ của Sur Từ nhanh nhất có thể nhưng cả anh và cái xác này đều thấy rõ, cô đã uống nó, dù chỉ là vài giọt, nhưng cô thật sự đã uống nó!

- Song... Song Hoàng... Cô ta nói thật sao?- Sur Từ cố gắng đè nén cơn sợ hãi, lấp bắp nhìn Song Hoàng nhưng anh chỉ im lặng, cô gào lên- Anh nói đi! Cô ta nói thật

ư?

Song Hoàng vẫn tiếp tục im lặng.

Anh không biết nói gì.

Wie số hai, một trong những độc tố mạnh nhất có thể giết chết một vampire trong vòng ba ngày. Vẫn chưa ai mà cậu biết có thể thoát khỏi nó, và số người chết vì nó mà Song Hoàng biết lại sắp tăng lên. Song Hoàng trầm mặc nhìn Sur Từ, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng. Anh không chắc yêu cô nhưng lại rất thích cô, không thể nào để cô đi được. Bước lại gần Sur Từ, Song Hoàng siết chặt tay cô.

- Chắc chắn cô sẽ không chết.- Cậu nói chắc nịch, không chút hoang mang, anh kéo cô ra ngoài, rời khỏi sân bay.

Song Hoàng nắm chặt tay Sur Từ đang ngỡ ngàng nhìn anh, mở điện thoại nhanh chóng yêu cầu họ dọn dẹp cái xác rồi nhanh chóng kéo Sur Từ ra ngoài mặc kệ cho mọi người vẫn đang nhìn khuôn mặt cùng với bộ quần áo trắng dính đầy máu của anh. Nhờ việc trang bị đủ người trong đây nên anh đi ra ngoài không hề gặp bất kì khó khăn gì,

Bây giờ vẫn là đêm, bầu trời vẫn đen kịt, phải tới Minlery Queen càng sớm càng tốt.

Song Hoàng kéo Sur Từ đến một bãi đất trống gần sân bay. Cả sân không bật đèn, tối om. Song Hoàng đứng giữa sân, hai mắt nhắm chặt. Anh tập trung tinh thần:

- Đôi cánh bóng đêm, triệu hồi!

"Vù... Vuuu..."- Tiếng gió cắt hiu quạnh vang lên khắp sân, một cơn gió màu đen bao quanh lưng anh.

Anh vẫn nhắm mắt, không để ý đến những thay đổi nhưng Sur Từ thì có. Cho dù cô đang hoảng loạn nhưng cô vẫn nhận ra, vẫn thấy rõ. Vừa rồi, ngay sau khi Song Hoàng la lên, cái thứ màu đen ngòm đó đã trỗi dậy từ lưng anh, sức mạnh của nó lớn đến mức khiến cho mọi thứ phải thu mình sợ hãi. Từng cơn gió được đẩy ra lại đang quay lại. Mỗi lần nó quay lại, những cơn gió đó lại như trở thành những phân tử riêng biệt, rồi lại kết tinh thành những sợi lông vũ đang xuất hiện trên lưng anh. Sur Từ biết, triệu tập đôi cánh của bản thân rất dễ dàng, chỉ cần nghĩ về nó là được nhưng có vẻ cái này cần phải mệt mỏi hơn, điều đó giúp Sur Từ hiểu rõ, đây không phải là đôi cánh của anh, mà là đôi cánh anh có được.

Đến khi gió lặng, trên người Song Hoàng là đôi cánh to lớn màu đen với những họa tiết cầu kì màu xám. Đôi cánh nhẹ nhàng vỗ mấy cái, rồi lại thu về, nằm yên sau lưng Song Hoàng.

Song Hoàng từ từ mở mắt ra, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Sur Từ, anh cười khỏ. Đây là phản ứng rất quen thuộc của bất kì ai khi tận mắt chứng kiến anh triệu hồi đôi cánh thứ hai này. Đáng nhẽ ra Song Hoàng cũng không có ý định này, nhưng bây giờ Sur Từ lại bị như vậy, chỉ có thứ này mới có thể tới đó nhanh nhất.

Gio tay nắm lấy bàn tay của Sur Từ, anh kéo giật người Sur Từ về phía mình, trực tiếp bông cô lên. Ngay trước khi Sur Từ có thể nói ra lời phản nản nào thì đôi cánh to lớn đã bắt đầu đập cánh, đưa hai người lên cao.

Từng lần sải cánh có thể đưa Song Hoàng và Sur Từ đi hàng chục, hàng trăm km. Đôi cánh này có khả năng bay nhanh đến kinh ngạc! Do cái tốc độ này cộng với không khí buổi đêm, từng cơn gió lạnh buốt như những lưỡi dao sắc nhọn liên tục đập vào hai người nhưng Song Hoàng cũng chẳng để ý gì, vẫn tiếp tục bay về phía trước.

Song Hoàng biết bây giờ phải tới đó nhanh nhất có thể, phải tìm cách chữa trị cho cô!

Đôi cánh to lớn màu đen lồng vào khung trời đen ngòm lao vút trên không trung, thẳng tiến tới nước Pháp. Đêm nay, là đêm không trăng.

~oOo~

- Thế nào?- Thiên Bình mỉm cười, nhìn người trước mắt.

Anh ta có mái tóc màu xanh xám cùng đôi mắt màu bạc như thanh gươm sắc. Cả người anh ta toát lên vẻ cao ngạo nhưng cũng rất uy nghiêm và sang trọng, cái phong thái không ai sánh bằng.

- Ý cậu là sao?- Anh ta ngồi trước bàn trà, bàn tay dọc dọc ly trà đã nguội, lạnh nhạt nói.

Thiên Bình lắc đầu bật cười. Cái tên này, đã vậy rồi còn bày đặt. Không biết tại ai mà anh phải mở cửa phía tây cho hắn vào lâu đài, cũng phải tìm cách xóa sạch mùi cùng dấu vết của hắn. Tên này sợ còn chưa đủ, suốt cả ngày trốn chui trốn nhủi ở phòng của anh, chỉ vì sợ cô gái kia khi phát hiện hắn cũng ở đây sẽ ngay lập tức bỏ chạy.

- Bảo Bình, tôi còn không hiểu cậu sao?- Thiên Bình phe phẩy chiếc quạt tay thêu hình con rồng vàng, mỉm cười mà mị nhìn Bảo Bình.

- Tôi không có hứng thú với cậu.- Bảo Bình liếc nhìn anh ta một cái, lạnh lùng nói.

Cái bộ dạng trên người của tên Thiên Bình này thật sự là làm Bảo Bình tức muốn chết! Có điều, cứ coi như không quan thì cái tên xảo quyệt này chắc sẽ không đếm xỉa tới anh đâu.

- Ủa mà cậu không sợ Bạch Dương bỏ trốn à?- Bảo Bình nhanh chóng tìm được thứ để công kích Thiên Bình.

Nụ cười trên đôi môi hoàn mỹ vụt tắt, giọng nói lạnh lẽo vang lên đầy cảnh cáo:

- Không liên quan tới cậu.

Đôi môi của Bảo Bình khẽ nhếch lên, anh chống tay hai tay ra sau đầu ngả về phía sau nơi có chiếc nệm mềm mại, thích thú quan sát biểu tình trên mặt Thiên Bình, đúng là chỉ có Bạch Dương mới có thể dùng để công kích Thiên Bình mà thôi!

- Tên đó khi nào tới đây?- Bảo Bình lười nhác nhắm mắt hỏi.

- Máy bay mới cất cánh 10 phút rồi.

Liếc nhìn đồng hồ, Thiên Bình mở miệng nhưng chưa kịp nói gì thêm, cái tiếng vỗ cánh phành phạch ngay lập tức làm anh và Bảo Bình ngạc nhiên nhìn nhau. Có tiếng của động bên ngoài chứng tỏ có một vampire nào đó vừa đáp xuống trên sân thượng của phòng này. Cả hai tối mặt.

Người duy nhất có khả năng bay thẳng vào đây mà không gặp bất kì trở ngại gì lại còn nhìn từ ngoài mà có thể nhận ra ban công phòng riêng của Thiên Bình trong cái lâu đài như mê cung này ngoài Bảo Bình, Kim Ngưu và Cự Giải chỉ có hai người.

Cả hai lao ra ngoài ban công, đập vào mắt là cảnh tượng Song Hoàng đang bế một cô gái với mái tóc đen dài úp mặt vào lồng ngực của anh ta, cả người cô gái co cứng lại trong lồng anh ta, không nói gì còn Song Hoàng thì từ thu đôi cánh của mình về, bàn tay thuận tiện vuốt vuốt tóc cô.

- Này, cậu...- Thiên Bình mỉm cười gian tà nhìn Song Hoàng nhưng ngay khi nhận được cái trừng mắt đầy ý nhị của Song Hoàng, anh ta im bặt,

- Tôi tên là Song Hoàng.- Song Hoàng gần từng tiếng.

Cảm nhận được đôi cánh to lớn trên lưng đã hoàn toàn biến mất, Song Hoàng nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế của mình để Sur Từ có thể thoải mái hơn, nhanh chóng bế cô vào trong, chắc chắn rằng anh ta cũng không hề quan tâm đến cái ánh nhìn không tin vào mắt mình của Thiên Bình và Bảo Bình, hiện tại, anh chỉ lo cho Sur Từ mà thôi!

Đặt Sur Từ lên chiếc ghế sofa dài của Bảo Bình, Song Hoàng khẽ thở nhẹ. Ngất rồi.

- Tôi tưởng phải tới vài tiếng nữa cậu mới tới đây cơ mà?- Bảo Bình không quan tâm đến "cái thứ" Song Hoàng vác về nữa, bắt đầu đặt câu hỏi chất vấn.

- Vì có chuyện quan trọng.- Song Hoàng thờ ơ đáp, tay cầm luôn ly trà Bảo Bình vừa mân mê uống liền một hơi, ngay sau đó, anh cất giọng trầm trầm- Cô ấy bị trúng Wie số hai. Hai người có cuốn sách giải được đúng không?

- Cái gì?- Thiên Bình không tin nhìn cậu- Wie số hai? Cậu biết rõ nó không có cách giải mà!

Câu nói của Thiên Bình là ngòi nổ cho sự hoảng loạn của Song Hoàng. Anh ta mất kiểm soát.

- Cô ta là cháu gái của hoàng đế! Tìm cách cứu cô ta đi!- Song Hoàng gào ào lên, đôi đồng tử co lại, anh đứng bật dậy, ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn Thiên Bình.

- Sur Từ sao?- Bảo Bình giật mình hỏi lại, nhanh chóng nhận được cái gật đầu nhẹ của Song Hoàng.

Thôi xong. Mọi việc càng ngày càng trở nên phức tạp. Cô ta là cháu gái của hoàng đế đấy! Cháu gái của hoàng đế bị ám sát bởi độc tố Wie số hai có thể giết chết bất kì vampire nào dù là loài lai hay thuần chủng hay bất cứ loài khác cũng không thể nào thoát khỏi nó được. Hơn nữa, đây là cô cháu gái mà hoàng đế yêu-thương-nhất! Mặt của Bảo Bình và Thiên Bình nhất thời tối sầm lại. Bảo Bình nhanh chóng đi đến bên Sur Từ.

Sắc mặt cô gái tái đi vì lạnh, hơi thở đã có dấu hiệu loạn. Triệu chứng đầu tiên.

Chưa để ai nói gì, Thiên Bình lập tức đi vào cái thư viện nhỏ có sẵn trong phòng chứa đầy những cuốn sách bụi bặm và cũ kĩ. Ngay sau đó anh nhanh chóng quay ra, trên tay là cuốn sách dày cộm bìa cứng màu đỏ hơi ố màu, trên mặt sách đầy những hình loàn ngoằn ngoèo kì lạ. Anh giờ cuốn sách cũ kĩ ra trang số 293, sắc mặt ngày càng đen.

- Độc tố giết vampire Wie số hai là do một vampire cấp S phản động tạo ra vào thế kỉ XVIII. Tùy thuộc vào sức mạnh của dòng máu trong người của mỗi vampire mà thời gian hấp hối sẽ kéo dài từ ba ngày đến hai tuần. Ban đầu, độc tố sẽ tái sản sinh với số lượng lớn, lấp vào đường lưu thông của phổi gây khó thở, sau đó là gan, não và tim. Không có thuốc giải.

Khuôn mặt cả ba tối sầm nhìn nhau.

Chết tiệt! Song Hoàng đấm mạnh xuống sàn tạo ra một âm thanh chói tai.

Nếu Sur Từ có bề gì, chắc chắn ông cô ta, cha mẹ cô ta và anh em họ của cô ta sẽ tìm người ở cạnh Sur Từ lúc đó mà xử lí, mà kẻ đó là cậu. Tuy nhiên, hiện tại thì cậu không quan tâm đến việc đó. Cả tâm trí cậu lúc này đang lập đi lập lại câu nói của Thiên Bình là không có thuốc giải. Đôi đồng tử co rút mạnh mẽ, đầy mắt ngập tràn lo lắng cùng bất lực, đôi mắt anh nhìn cô, và sâu trong ánh mắt đó, là sự hối hận tột cùng. Đúng, anh hối hận. Hối hận vì đã không điều máy bay riêng, hối hận vì đã không đề phòng người nhân viên đó, hối hận vì không nhận ra việc này sớm hơn, hối hận vì anh đã đến chậm vài tích tắc.

Song Hoàng nhìn cô vài phút, cả căn phòng lúc đó rơi vào trầm mặc, tất cả còn lại chỉ là tiếng đồng hồ tích tắc chậm chậm kêu nặng trĩu khiến cả căn phòng càng im lặng hơn. Ngay sau đó, Song Hoàng đứng dậy. Anh nắm chặt lấy bàn tay của Sur Từ, ánh mắt nhìn cô gái đang nằm đó với hơi thở rối loạn với tâm trạng ngập tràn hối tiếc cùng cảm giác tội lỗi và hối hận. Khẽ hôn lên mu bàn tay cô, anh lẩm bầm.

- Chắc chắn cô sẽ không chết, lấy sinh mạng của tôi ra thế, tôi chắc chắn Em sẽ không chết!

Ngay sau đó, Song Hoàng lập tức đứng dậy,

- Cậu đi đâu vậy?- Thiên Bình nhú mày nhìn Song Hoàng.

- Đi tìm người được mệnh danh được nhân của giới vampire.- Song Hoàng lạnh lùng nói, tay tháo chiếc áo khoác của mình đang mặc, đắp lên người Sur Từ- Hai cậu đi cùng tôi.

- Được.- Cả hai đồng thanh nói rồi lại nhìn nhau.

Lần này, Song Hoàng tức giận thật rồi.

Dược nhân, cái danh xưng này chỉ có một người dám tự xưng như vậy, dược nhân, công chúa đời đầu tiên của hoàng thất vampire trên toàn thế giới, God Doll, Thiên Hạc.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Với khả năng của Song Hoàng cùng với Bảo Bình và Thiên Bình, cả ba nhanh chóng tới được lâu đài King Nostle và thật may là Kim Ngu luôn có thói quen không bao giờ đi sớm nên họ mới có thể gặp người này bây giờ.

Ngay khi vừa bước vào căn phòng rộng lớn, thứ khiến cả ba ngạc nhiên không phải là Kim Ngu đang ngồi trên ngai vàng chiếu những tia nhìn lạnh lẽo về phía họ mà là hình ảnh Cự Giải đang đứng cạnh Kim Ngu mỉm cười cổ quái.

- Tại sao tên này lại ở đây?- Song Hoàng chỉ vào Cự Giải, ánh mắt thấy rõ sự ghét bỏ.

- Hơ hơ, cậu đang đứng dưới trướng tôi mà nói vậy làm tôi đau lòng quá.- Cự Giải tiếp tục mỉm cười nhưng lời nói thấy rõ sự châm chọc.

Song Hoàng lạnh lùng nhìn hấn, một sự đáng sợ cùng nặng nề nhanh chóng bao trùm lấy căn phòng nguy nga.

- Đừng quên lí do chúng ta tới đây, Song Hoàng.- Cố ý nhấn mạnh chữ Song Hoàng, Thiên Bình nhếch môi ngược nhìn Cự Giải- Chúng ta cần Cự Giải.

Kim Ngu quét ánh mắt của mình về phía Song Hoàng, sự ngạc nhiên trong giây lát khi nghe tên của Song Hoàng nhanh chóng được giấu gọn đi, anh vẫn nhìn về phía Song Hoàng lúc này đã nhìn thẳng đầu mắt cùng anh. Ngồi trên ngai vàng nam ngọc, con người này có một khí thế bá vương cùng với đôi mắt sâu thẳm như đọc được nội tâm của người khác nhưng khi đối diện với Song Hoàng, đôi mắt ấy như vô dụng, khí thế hoàn toàn không có khả năng gây sự sợ hãi cho người khác, ngược lại, còn bị đối phương khống chế.

Kim Ngu và Song Hoàng, mắt đầu mắt, không ai nhường ai. Cả hai người đều lạnh lùng đưa con gió buốt quét qua căn phòng như báo trước cho cơn giông tố sắp xảy ra trong tương lai, cũng như hiện tại.

- Tới đây làm gì?- Kim Ngu khép mắt lại, tránh đi ánh mắt lạnh lùng hờ hững của Song Hoàng.

Kim Ngu chắc chắn, hấn ta đang gặp chuyện.

- Tôi cần gặp God Doll.

Năm từ, thật nhẹ nhàng, thật đơn giản trái ngược hoàn toàn với cân nặng của nó gây ra đối với những người khác. Những từ ngữ được thốt ra sau lần uốn lưỡi đầu tiên của Song Hoàng. Ánh mắt thật kiên định và tự tin nhưng cũng có phần kiêu ngạo, như biết chắc Kim Ngu sẽ đồng ý trước yêu cầu của anh.

Khuôn mặt điềm tĩnh đang nhắm mắt lạnh nhạt của Kim Ngu bắt đầu biến đổi. Một bên lông mày nhướn lên, Kim Ngu đang chờ một câu nói khác.

- Để tìm cách giải độc tổ Wie số hai.- Như hiểu rõ ý nghĩa của cái nhướn mày đó, Song Hoàng bồi thêm vào- Cho cháu gái của hoàng đế. Kim Ngu mở mắt ra, sự việc này đã khiến anh chú tâm rồi. Hơn nữa, nó còn là việc hết sức quan trọng.

- Ai đã biết việc này rồi?- Kim Ngu nhìn về phía Thiên Bình, anh cần người này xác nhận về sự thật trong lời nói của Song Hoàng. Anh không tin hấn ta.

- Chỉ có chúng ta.- Thiên Bình thận trọng gật đầu, thông báo cho Kim Ngu.

- Được. Chúng ta đi.- Kim Ngu đứng dậy, nhảy ngay trên ngai vàng xuống phía trước Song Hoàng, nhìn anh bằng ánh mắt cảnh cáo- Tốt nhất anh đừng làm gì khiến mình phải hối hận.

~o0o~

Trong căn phòng tối, những đợt khói mù mịt trong phòng là dư âm của một vụ nổ nhỏ không có khả năng gây hại khi mà không ai trong số bọn họ hề hấn gì. Những con người quyền uy, tối cao đều đứng ngay các cạnh tường, đôi mắt chăm chú nhìn về phía cô gái nhỏ như búp bê đang ngồi trên một đám mây xám xịt, sau lưng cô gái là một chiếc cửa gỗ mặc dù không cử động nhưng vẫn phát ra những âm thanh kéo kẹt lạnh đến tận gáy.

- Các người gọi ta-God Doll Thiên Hạc-làm gì?- Thiên Hạc quét đôi mắt xinh đẹp của mình quanh căn phòng đến khi đôi mắt ấy dừng lại chỗ Song Hoàng- Người là...

- Tôi là Song Hoàng.- Song Hoàng nhanh chóng cắt ngang lời nói của Thiên Hạc, dường như anh đang muốn che giấu điều gì đó.

- Ra vậy, vậy là người đã quyết định rồi sao?- Thiên Hạc nhìn Song Hoàng bằng ánh mắt xa xăm nhưng sau đó lại nhanh chóng trở nên lạnh nhạt, nhìn về phía Cự Giải- Các người muốn gì?

- Nghe nói cô biết cách giải độc tổ Wie số hai?- Kim Ngu không vòng vo, vào thẳng vấn đề ngay trước khi Song Hoàng kịp mở miệng,

Đôi mắt Thiên Hạc lập tức trở nên lạnh lẽo hơn ban đầu, đôi mắt hạnh xinh đẹp trở nên âm u.

- Ai?

Thật ngán ngạn, thật khó hiểu nhưng với những người trong căn phòng này, họ đều hiểu người này ám chỉ điều gì.

- Cháu gái của hoàng đế.- Song Hoàng chậm rãi nói, đối lập hoàn toàn với vẻ mặt khản trương của mình.

Cả căn phòng nhất thời trở nên im lặng. Thiên Hạc trừng mắt nhìn Song Hoàng như chờ đợi một lời giải thích. Nhưng không có bất kì lời giải thích nào được đưa ra.

Thiên Hạc ngã người ra sau, đôi mắt lặng lẽ nhắm lại, tựa vào cánh cửa, khẽ thở dài trước sự cứng đầu và điên loạn của Song Hoàng mà cô vừa nhận thấy khi nhìn vào mắt anh. Vậy là, hẳn ta sẽ không hề mới một lời về nguyên nhân rồi.

- Không có cách giải độc tổ Wie số hai.- Thiên Hạc chậm rãi nói.

Cách nói thật hồ hững, thật lạnh nhạt. Như là việc này không hề quan trọng và cũng không hề liên quan gì đến cô mặc dù cô và Sur Từ có quan hệ huyết thống hoàng tộc. Gương mặt điềm nhiên như không nhưng lại không thể kìm hãm sự tò mò của mình mà hé mở đôi mắt xinh đẹp ra để quan sát biểu tình cảm xúc của những con người này khi nghe cô nói vậy.

Thiên Hạc khẽ liếc về phía Song Hoàng, có thể thay thế cho vị trí của chủ nhân gia tộc Anis Shatow để cùng Kim Ngưu, Cự Giải, Bảo Bình và Thiên Bình để triệu hồi cô một cách dễ dàng như vậy, quả không hổ danh. Có điều, đáng lí ra Song Hoàng không được phép làm một điều, nhưng chắc là cậu đã không hề phát hiện mình đã phá vỡ lời nói của chính mình với những hành động này của mình. Đôi mắt Thiên Hạc lộ ra sự xót thương một cách kín đáo rồi liếc sang phía Bảo Bình nhưng trong đầu, hình ảnh của Song Hoàng vẫn còn lượn lờ trong tâm trí của cô.

- Chẳng phải cô đã từng tìm được cách giải sao?- Thiên Bình sa sầm mặt mày hỏi nhanh khi phát hiện ra vẻ thất thần của Song Hoàng.

Mọi chuyện càng lúc càng rối và càng xấu đi.

Nếu hoàng đế phát hiện ra việc cháu gái cưng của ngài gặp chuyện, chắc chắn sẽ có những chuyện không đáng có xảy ra, nhưng việc chắc chắn nhất chính là nội chiến giữa ngài ấy và Song Hoàng. Đến lúc đó, những người đứng giữa như anh sẽ thật sự gặp vấn đề. Hơn nữa, Sur Từ cũng là một trong những người thân tín nhất của ngài ấy, mà ngài ấy nếu dấy vào cũng đáng sợ không kém gì hoàng đế. Nếu đề cô ấy gặp chuyện thì chắc chắn Cự Giải và mọi người cũng sẽ bị vạ lây. Sinh mạng của Sur Từ thật sự rất quan trọng vì sinh mạng của cô gắn liền với sinh mạng của rất nhiều người. Và chắc chắn bọn họ sẽ phải giữ cho con người đó an toàn 24/7 khi cô ta ở trên lãnh địa của mình. Song Hoàng đã đưa Sur Từ đang bị trúng độc bay từ New York tới đây, không biết đã đi qua bao nhiêu lãnh địa rồi nhưng chắc chắn có của anh, Bảo Bình lẫn Cự Giải và cả Kim Ngưu.

Tuy Thiên Bình suy nghĩ rất cẩn thận nhưng vẫn có điều anh không biết. Đó là việc Sur Từ nhận mệnh-lệnh-có-thể-mất-mạng nên tới New York chứ không phải vì muốn đi tới đó chơi như lời cô nói còn việc dính líu tới Song Hoàng là do sự sắp xếp của ngài ấy và Cự Giải. Việc này thì trong căn phòng này chỉ có mình Cự Giải biết và bên ngoài thì cũng chỉ có ngài ấy mới biết được còn vị hoàng đế đáng sợ kia thì hoàn toàn không hay biết gì, chẳng khác nào bị cầm sừng qua mặt.

- Đúng, có cách nhưng nó lại bất khả thi đến nỗi có thể coi là không có khả năng.- Thiên Hạc nhìn Thiên Bình, có chút bức bối khi việc của mình lại bị người khác điều tra vì cô chưa bao giờ nói với ai việc mình đã tìm ra cách giải.

- Là gì?- Song Hoàng quát lên.

Anh đã hoàn toàn mất khống chế, đôi mắt đỏ đặc trưng dần được khai mở, để lộ bản tính đáng sợ của mình.

Tiếc cho anh, Thiên Hạc hoàn toàn không quan tâm đến sự giận dữ của Song Hoàng. Cô nhìn về phía Cự Giải với đôi lông mày hơi nhướn lên tỏ rõ sự khó chịu cùng một yêu cầu ngầm giữa cô và người đối diện và có vẻ như cô biết chắc chắn Cự Giải sẽ không từ chối lời đề nghị của cô.

Đúng như Thiên Hạc dự đoán. Cự Giải hiểu rõ cô đang yêu cầu điều gì. Anh khẽ thở dài, bước lại phía Song Hoàng.

Đối diện với con giận dữ bùng phát này, Cự Giải không hề tỏ rõ thái độ của bình, chỉ nhẹ nhàng đặt hai bàn tay lên trên vai Song Hoàng. Đôi mắt xinh đẹp như mặt ngọt đang tan chảy, từng giọt rơi xuống tâm trạng đang tức giận của Song Hoàng khiến anh chợt cảm thấy dễ chịu và con giận dường như đã biến mất. Cự Giải như có thể điều khiển cảm xúc của Song Hoàng khiến cho con giận vừa bùng phát như ngọn lửa dữ dội đang muốn thiêu đốt sạch tất cả mọi thứ giờ lại được dịu lại và trở nên nguội lạnh.

- Bình tĩnh lại đi. Nếu cậu cứ như vậy, tôi sẽ không thể nói được và cô gái kia sẽ chết.- Thiên Hạc nhận thấy sự thay đổi trên người Song Hoàng đã dịu lại mới lạnh nhạt nói, một phần khuyên, chín phần đe dọa.

Và trước sự đe dọa cùng khuyên nhủ đó, Song Hoàng dường như đã hiểu được mình cần phải làm gì sau khi bình tĩnh lại.

- Cách để giải độc?- Anh trừng mắt nhìn Thiên Hạc, tay cố đẩy Cự Giải ra nhưng không được.

- Để tôi giữ cậu thêm một chút nữa.- Cự Giải gần.

Khuôn mặt Cự Giải đầm ướt mồ hôi. Dường như việc làm dịu con giận của Song Hoàng rất khó khăn nhưng Cự Giải nhất quyết không buông tay, tiếp tục đè ép sự tức giận của Song Hoàng và kìm hãm nó trước khi nó kịp tỉnh dậy và lồng lộn lên lần nữa.

- Cậu có biết năm linh thú canh giữ theo thuyết tương truyền của châu Á chứ?- Thiên Hạc nói, đôi mắt nhìn về phía Bảo Bình, người có linh thú nằm trên địa phận châu Á nhiều nhất và nhanh chóng nhận được cái gật đầu- Hãy tìm Chu Tước. Máu của nó có thể chữa cho Sur Từ, với điều kiện, phải hòa máu của chủ nhân Chu Tước vào.

Tất cả đều ngạc nhiên nhìn Thiên Hạc đến giờ vẫn không đổi sắc mặt. Dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cô gái này kinh ngạc nhưng bọn họ thì có.

Thuyết tương truyền năm linh thú của châu Á không phải bọn họ chưa từng nghe qua, chỉ là không ngờ rằng nó thật sự có thật. Có điều, nói nó là thuyết của Trung Hoa thì chính xác hơn. Năm linh thú vốn là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Hoàng Lân được sáng tạo trên các chòm sao ở Trung Hoa. Họ chưa bao giờ nghĩ

những con thú đó có thật nên cũng không một lần có suy nghĩ nó còn ở trên đời, nói chi đi tìm nó cùng chủ nhân của nó.

- Cả năm linh thú vốn là thần thú cai quản hành tinh này, bảo vệ hành tinh này cũng như loài người. Những chòm sao được dựa trên họ vốn là thứ họ để lại để cho con người biết họ đã từng cai quản hành tinh này, chỉ riêng Hoàng Lân là không để lại bất kì tính tú nào cho việc này. Tuy nhiên sau đó họ đã đi vào giấc ngủ ngàn năm vì đã có chúng ta.- Thiên Hạt bắt đầu giải thích- Tổ tiên của chúng ta, vampire thuần chủng đầu tiên trên thế giới đã từng gặp họ và họ nghĩ chúng ta có thể bảo vệ loài người nhưng chắc họ không ngờ được sự thay đổi của thế giới này trong khi họ ngủ.

Quả thật là vậy. Ai ngờ được vampire mà họ nghĩ sẽ bảo vệ loài người lại có thể bắt giam loài người, giết hại họ, ai ngờ được việc con người lại trở mặt với người bảo vệ là các vampire, ai ngờ được việc những con người được các linh thú của thiên nhiên bảo vệ lại đi giết hại thiên nhiên?

Dừng một lúc, Thiên Hạt tiếp tục nói:

- Cả năm linh thú theo như tôi biết, đến bây giờ vẫn chưa có chủ nhân. Tức nghĩa là Song Hoàng cậu phải tìm và phải làm cho linh thú Chu Tước công nhận cậu là chủ nhân của mình. Và chưa một ai biết về Chu Tước hay bất kì linh thú nào sau khi đi tìm nó có thể sống sót quay lại. Vì vậy, đây là một việc bất khả thi.

Song Hoàng cười khinh miệt nhìn Thiên Hạt.

Cô ta tưởng cậu là ai chứ? Được thôi, cậu sẽ cho cô ta thấy, việc bất khả thi hay không thì đối với Song Hoàng, nó cũng như trò chơi mà thôi!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

- Muốn nghe tin tốt hay tin xấu?- Cancer mỉm cười bất đắc dĩ nhìn cả bọn khi họ đã ra khỏi hầm và đang thả cơ thể xuống những chiếc ghế lông cao cấp.

- Cứ nói đi.- Libra mặt mày phẩy tay.

Anh chẳng còn hơi sức đâu nữa mà để ý, cứ nghe hết để còn biết cách xử lí. Hôn nữa, anh liếc về phía Taurus, Taurus có vẻ như đã dễ chịu hơn và đồng ý hợp tác với Cancer rồi. Nếu như vậy thì với hai con người tài năng này cộng với cả Song Hoàng, anh và Aquarius, anh không tin là sẽ có chuyện gì không giải quyết được.

- Tin tốt là, Leo đã có dấu hiệu sự lan tỏa của độc tố chậm lại.- Cancer liếc nhìn Song Hoàng đang thờ phào nhẹ nhõm- Nhưng tin xấu là, Aries trốn rồi!

- CÁI GÌ?- Libra đứng bật dậy, gào lên- Sh*t!

Anh rút lại lời nói của mình, chắc chắn có chuyện mà anh có thể sẽ không giải quyết được, đó chính là chuyện về Aries.

Libra lập tức rời khỏi lâu đài của Taurus, giang rộng đôi cánh xanh thẫm như đại dương bay trên bầu trời, quay lại lâu đài của gia tộc Minlery Queen. Anh không biết Aries nắm thông tin ở đâu mà lại có thể trốn đi nhưng nghĩ lại thì trước khi đi Cancer đã thông báo cho Scorpius rằng Leo đang trúng độc, tuy không nói rõ nhưng cũng đủ khiến cho cô ta quên mất nhiệm vụ của mình là canh chừng Aries, lo đi chăm sóc Leo nên mặc dù có được kết quả là độc tố đã ngừng lan ra nhờ những loại thảo dược quý hiếm của cô ta nhưng lại tạo điều kiện cho Aries trốn đi. Chết tiệt!

"Xoảng"- Cánh cửa kiếng phòng Libra vỡ nát, và người làm vỡ nó là anh.

Libra dùng đôi cánh rộng che chắn cho bản thân đồng thời phá cửa, đôi cánh của anh ngay khi vào phòng từ từ nhỏ lại và biến mất để anh nhẹ nhàng đáp xuống những mảnh thủy tinh đó nhưng đôi mắt anh chẳng buồn quan tâm. Đôi mắt lạnh lùng ấy hiện tại chỉ chú ý đến người con gái đối diện, kẻ đã tạo cơ hội cho Aries bỏ trốn- Scorpius.

Scorpius ngồi trong căn phòng, run rẩy nhìn Libra. Cô không có sức mạnh sát thương, cô sẽ chết chắc nếu Libra muốn giết cô và theo như ánh mắt đáng sợ đầy giận dữ ấy thì đúng, hẳn ta sẽ giết cô, và cô biết lí do tại sao. Cô cố gắng giương đôi mắt xinh đẹp nhìn hẳn, cố tỏ ra rằng mình không sợ hẳn ta nhưng cả cô và hẳn đều biết rõ rằng cô đang sợ hãi.

Libra gio bàn tay trái hơi co lại, giữa ra, những viên pha lê nhọn hoắt được làm bằng băng xuất hiện, lơ lửng trong sự điều khiển của anh. Anh phẩy nhẹ bàn tay, những cột băng lao thẳng vào người cô.

Libra nhìn Scorpius, nụ cười giễu cợt được vẽ trên môi. Anh không quan tâm cô có phải là người được bọn họ bảo vệ hay không nhưng anh sẽ không bao giờ để yên cho những người đã tạo cơ hội cho cô trốn thoát, kẻ cả cô là cô ta đi chẳng nữa, kẻ đó vẫn phải nhận hình phạt của mình.

Scorpius sợ hãi nhắm chặt mắt lại, không dám tiếp tục nhìn vào những viên pha lê lấp lánh được mài giữa đang lao thẳng về phía cô.

"Vù..."- Một cơn gió lạnh thổi đi những thứ vũ khí nguy hiểm ấy trong tích tắc.

Con gió như có sương mù mờ đục rồi lại từ từ hợp lại thành một con người. Người duy nhất điều khiển được gió và có thể tự do đi lại ở đây-Aquarius.

Libra mở to mắt nhìn con người trước mắt, người này có thể tới Minlery Queen nhanh hơn cả anh nhưng rồi nghĩ lại, bản thân đã là gió thì tốc độ liệu có còn là vấn đề? Libra hừ lạnh. Coi như cô ta gặp may.

- Tôi giao cho cậu.- Nói rồi, anh quay ra.

Đôi cánh xanh vùng ra từ lưng anh mạnh mẽ rồi vỗ cánh thật mạnh đưa cơ thể Libra bay lơ lửng trên không trung. Anh liếc mắt nhìn Scorpius đến giờ vẫn đang nhắm chặt

hai mắt còn Aquarius ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt như muốn nói rằng đã hiểu. Được, Libra công nhận bản thân mình có hơi hồ đồ khi định ra tay với Scorpius vì dấu sao Scorpius đóng vai trò rất quan trọng trong hiệp ước hòa bình của họ và coi như đây là một cơ hội cho Aquarius. Có lẽ hắn ta sẽ tìm mọi cách để Scorpius tha thứ nhưng Aquarius rất khó hiểu, anh không hiểu hắn ta nghĩ gì nhưng đây là một cơ hội trời cho hắn ta nên bản thân anh cũng có phần nào hi vọng hắn ta sẽ tìm cách nắm bắt nó. Còn bây giờ, anh quay đầu nhìn thẳng về phía trước, đã ra khỏi lãnh thổ biên giới của anh rồi, đi tìm con ngốc đó thôi!

Libra chấp hai tay lại, ngón áp út cùng ngón trỏ hai tay co lại úp vào nhau khẽ niệm chú. Một chú thuật kim hãm mà anh cài vào người Aries từ rất lâu, thuật liên thông tâm thể.

- Đi!

Anh hô lên và ngay lập tức, cả cơ thể anh biến mất và hiện ra ở một vị trí khác mà ở nơi này, anh có thể nhìn rõ hình ảnh của một cô gái với chiếc đầm trắng muốt cùng đôi cánh xanh nhạt rũ xuống đang rơi tự do trên bầu trời. Một bên cánh của cô gái được băng lại bằng những dải băng trắng lỏng lẻo nhưng đủ để chứng minh cánh cô gái này đã bị gãy.

- Chết tiết!- Libra lao về phía cô gái, giang rộng hai tay bắt lấy cô và ôm chặt vào lòng.

~o0o~

Scorpius vẫn nhắm chặt mắt, tiếp tục chờ đợi những cơn đau thấu xương từ thứ vũ khí nguy hiểm của Libra trong vô vọng mà không hề để ý thời gian đã trôi qua, cho đến khi một bàn tay ấm áp chạm vào má cô.

Aquarius nhìn Scorpius. Cô vẫn xinh đẹp với khuôn mặt sắc sảo mà anh không thể nào quên kể cả trong giấc ngủ. Cô gái trước mặt anh, cuối cùng anh đã có thể đứng trước cô rồi. Sự nhớ nhung đã diệt khiến cho trong lòng Aquarius dấy lên ham muốn được chạm vào cô, ôm chặt cô trong vòng tay của mình, thủ thi với cô về nỗi nhớ và sự buồn bã đã đeo đuổi anh bao nhiêu thế kỉ, mong man lên lần mới đó mong kể cho cô nghe về sự ấm áp và mềm mại của lần mới cô, kể cho cô nghe về hình ảnh tươi đẹp của cô trong kí ức anh, nụ cười như bông hoa lưu ly nở rộ kiều diễm, hôn lên đôi mắt sáng như sao trời mà anh luôn mơ thấy trong những cơn mơ...

Trước khi lí trí của Aquarius kịp ngăn cản, trái tim anh đã chủ động đưa bàn tay áp lên bầu má cô, cô mở mắt, anh giật mình. Anh trần trối nhìn cô, bao cảm xúc, ham muốn vừa sục sôi trong cơ thể vừa nãy như chực biến mất, để lại cho anh hình ảnh cô đắm nước mắt nhìn anh, cái hình ảnh mà anh đã cố gắng quên đi lại hiện lên thật rõ nét như thể nó vừa được xảy ra và anh đang tận mắt nhìn nó, thêm một lần nữa. Aquarius cảm giác như có một cái gì đó nghẹn ứ nơi cổ họng khiến cho anh không tài nào cất lời được, chỉ có thể đáp lại ánh mắt thất thần của cô bằng đôi mắt sâu thẳm thẳm đầy tình cảm nhưng cũng đầy sự hối hận và tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trong lúc Aquarius vẫn còn dùng ánh mắt phức tạp đó nhìn Scorpius, anh không hề biết rằng đôi mắt xinh đẹp tràn đầy cảm xúc ấy đã bắt giam đôi mắt trầm mặc bấy lâu của Scorpius, khiến nó bắt đầu dấy sóng, làm cho cô gái không biết làm gì ngoài việc trần trối nhìn đáp lại anh. Những lời nói động lại cuống lưỡi của cô không tài nào thoát ra khỏi vòm miệng được.

- Scorpius...- Aquarius cẩn trọng nhìn cô, phá tan sự im lặng một cách e dè.

Giọng nói trầm trầm nhưng ấm áp và đầy tình cảm ngồn ngàng đó đánh thức Scorpius, khiến cô giật mình và tự cảm thấy mình ngu ngốc và điên khùng khi mà lại một lần nữa bị đôi mắt xinh đẹp ấy hấp hồn... Làm cho cô chỉ có thể nhìn anh... Nghe anh... Để mặc cho thứ tình cảm tưởng chừng đã ngủ yên lần nữa được khơi dậy bởi anh...

A... Giọng nói đã trầm hơn rồi...

Ngay khi Scorpius định đưa tay lên chạm vào anh thì một loạt hình ảnh như thước phim quay chậm xuất hiện trong đầu Scorpius khiến cho cánh tay vừa nhấc lên khựng lại. Không! Cô không thể ở lại đây!

Scorpius quay đi, muốn rời khỏi phòng nhưng không được, vì cánh tay cô, đã bị anh tóm lấy. Bàn tay to với những ngón tay thon dài, là bàn tay của anh. Nghĩ tới điều này, cảm nhận được hơi ấm từ tay anh truyền tới, đôi mắt cô bỗng cay cay...

- Bỏ ra. - Cô nhắm chặt mắt lại, cổ nuốt nước mắt vào trong, lạnh nhạt nói.

- Không. - Aquarius kiên quyết nói, siết chặt bàn tay đang nắm lấy cánh tay Scorpius - Hãy nghe...

- Tôi không có gì để nói với cậu!- Scorpius không quay đầu lại, lạnh lùng nói, đập tan hết mọi cố gắng của Aquarius.

Ngay lúc Scorpius định giật mạnh tay mình ra khỏi tay Aquarius, giọng nói trầm trầm lại lần nữa níu cô lại...

- Làm ơn... "Chỉ"...

Một từ...

Chỉ một từ...

Scorpius biết... Aquarius biết... Cậu đã chịu thua rồi...

~o0o~

Trên sân thượng, một đáng người nhỏ bé mặc chiếc áo thun màu xanh dương nhạt và chiếc quần bó ngắn cùng màu đang thả một sợi dây dài được nối bằng những tấm chắn lớn nhỏ đầy màu sắc dài khoảng hai đến ba mét. Gương mặt đó là của một thiếu nữ trạc 16,17 tuổi mang theo đôi mắt ngu ngơ nhưng rõ ràng cô gái nhận thức rõ việc mình đang làm.

Khuôn mặt cô gái tỏ rõ sự thất vọng khi thấy sợi dây không đủ dài để cô có thể tuột xuống. Đây là cái sân thượng thấp nhất trong lâu đài, các nơi gần mặt đất khác đều được canh giữ ngày đêm, chẳng lẽ không có cách nào sao?

- Song Nư! Em đang làm gì vậy?

Tiếng quát tháo bất ngờ làm cho Song Nư giật mình, hai tay nhất thời buông thõng để mặc cho sợi dây được nối bằng những chiếc chắn từ từ rơi xuống đất, do gió nên nó đáng kể rơi ra khỏi địa bàn của lâu đài nhưng lại bay về phía trước cửa lớn, báo động cho những người canh cửa bên trong lâu đài. Họ quay đầu lên ngay khi thấy những chiếc chắn rơi xuống ngoài cổng và bắt gặp cô. Trước khi cô kịp chạy hay họ kịp thông báo cho ai, người vừa quát tháo đã bước tới nơi cô đang đứng giữ chặt cô, đồng thời quay đầu nhìn những người canh cửa gật đầu. Thấy người đó, bọn họ có lẽ đã yên tâm nên lập tức kêu người đi dọn dẹp đồng chắn vừa rơi.

- Em có biết là họ có thể báo cho ngài không? Đến lúc đó, em sẽ không đi lại tự do được nữa đâu.- Người đó giữ chặt tay Song Nư cản trọng nhắc nhở cô.

Song Nư bắt mắt nhìn người đó! Anh ta là đồ đáng ghét!

Người này là người mà Cancer nói là theo bảo vệ cô, nhưng theo cô thấy thì giống như giám sát cô mới đúng. Anh ta tên là Orion. Ban đầu, cô cứ tưởng Orion chỉ là vampire bình thường như mấy người làm trong lâu đài nhưng cô không ngờ rằng anh ta là một trong 7 người thân cận của Cancer cho đến khi chị Scorpius nói cho cô biết. Anh ta là một người con trai rất đẹp, nhìn sơ cứ tưởng chỉ mới khoảng 20 tuổi chứ đâu có ai ngờ anh ta đã hơn 200 tuổi rồi. Orion có mái tóc màu nâu của gỗ dài được buộc gọn lại phía sau khiến cô cảm thấy anh ta rất là kì lạ, có cảm giác anh ta là gay nhưng cô không ngờ rằng mình lại khá thích đáng về hiện tại của anh ta. Lúc nào anh ta cũng mặc đồ thường, không hề mặc đồng phục cũng không mặc giáp hay vest, chỉ là những bộ quần áo thoải mái và mát tiền mà cô lúc trước hay thấy trên tivi. Tuy nhiên, Song Nư cũng không ghét Orion, ít ra anh ta còn dễ nói chuyện và cởi mở hơn nhiều so với mấy thuộc hạ khác của Cancer.

- Orion, bỏ tôi ra!- Cô nhấn nhá kêu lên, Orion đang siết tay cô!

- Quay về phòng cái đã.- Anh ta nghiêm giọng nói rồi đưa cô về phòng.

Dọc đường đi, Orion không nói gì cả mà chị nắm chặt tay Song Nư, kéo cô vào phòng mà lúc đó, Song Nư chỉ biết âm ức than vãn chứ không hề để ý đến đôi mắt màu đá topaz xanh đẹp để hiếm có ấy đang trầm tư suy nghĩ những điều mà chỉ có anh ta mới biết.

Vừa vào phòng, Orion đã thả tay Song Nư ra, ánh mắt chăm chú nhìn cô với vẻ mặt không hài lòng.

- Ngài ấy sẽ không vui nếu cô cứ làm vậy.- Anh nhanh chóng nhắc đến Cancer.

- Tôi không quan tâm!- Song Nư xoa xoa cổ tay bị nắm chặt này giờ, không đỏ hay bầm nhưng vẫn rất đau- Hắn ta không biết khi nào sẽ quay về, bây giờ, tôi cần trốn khỏi đây!

Song Nư không quan tâm anh ta có báo cáo cho tên đó hay không nhưng cô tin rằng anh ta sẽ không làm vậy bởi vì trong mấy ngày qua anh ta đã dung túng che giấu cho cô không biết bao nhiêu lần, cô không nghĩ lần này anh ta sẽ báo cáo nên cô không quan tâm đến cái người thậm chí gọi thẳng tên hắn ta còn không dám.

Orion chán nản nhìn cô.

Ngài làm ơn quay lại đi, cô gái này làm tôi muốn giết người! Orion than trong lòng. Anh biết ngài chọn anh chính là do thể chất đặc biệt của mình mà anh luôn tự hào nhưng lần này anh thật sự mong rằng mình không có cái thể chất đó, để ngài ấy không chú ý đến mình và để mình làm nghề trông trẻ thế này! Mấy ngày qua anh đã cố nhẫn nhịn không báo cáo những việc làm ngu ngốc của cô gái này cho ngài vì lo lắng ngài sẽ không hài lòng nhưng cứ thế này thì... Anh một tay bóp trán, một tay bỏ túi quần đau đầu tìm cách giải quyết hay ít nhất là tìm cách cho cô gái này hết nghĩ tới việc chạy trốn nữa.

Thật ra ngay cả bản thân Orion cũng không biết trong vô thức anh đã nương tay và giúp đỡ cô mà do cái gì, không ai rõ. Vì miễn cô hay ngưỡng mộ cô đã có thể gây sự chú ý cho ngài ấy hay do cái tính cách đặc biệt của cô, không ai biết.

- Cô không thể ra khỏi đây!- Orion trầm giọng nói với cô sự thật- Ngài đã cho phong tỏa hết mọi con đường để ra khỏi lâu đài rồi. Cô tốt nhất nên an phận đi!

Nói rồi, anh bỏ đi.

Vừa đi khỏi phòng Orion bỗng cảm thấy hình như bản thân anh có chút không đành lòng, anh bất chợt nhìn vào bàn tay vừa nắm lấy tay Song Nư, hơi ấm vẫn còn đọng lại...

- Ái chà...

Giọng nói ấm, không trầm nhưng nghe là biết đây là giọng của con trai, Orion ngẩng đầu lên. Ngay khi thấy được người đối diện là ai, anh lập tức quỵ xuống hành lễ với ngài.

- Đứng lên đi.- Cancer mỉm cười nhìn đáng người cao hơn 1m9 của Orion đang khom lưng cúi đầu trước mình- Xem ra cậu đã vất vả rồi.

- Thuộc hạ không dám.- Orion nhanh chóng nói. Vì ngài, không việc gì anh không làm.

- Được rồi.- Cancer lại cười nhìn Orion đang từ từ đứng lên, Cancer nhanh chóng đuổi anh ta đi- Anh đi đi.

- Vâng.- Orion cúi người chào Cancer rồi nhanh chóng rời đi.

Vì lí do gì mà ngài lại về sớm như vậy? Lòng anh không khỏi lo lắng cùng tò mò nhưng hiện tại ngài đã trực tiếp yêu cầu mình rồi đi thì anh thật sự không có tư cách ở lại. Bất giác anh nhớ đến Song Nư, không biết cô gái ấy sẽ nghĩ gì khi phát hiện ra ngài đã về... Lo suy nghĩ lung tung, Orion không hề để ý đến ánh mắt của Cancer đang

chăm chú nhìn anh, ánh mắt đầy toan tính.

Nhìn theo Orion, đôi mắt bình thần của Cancer ngay lập tức thay đổi. Tức tốc về đây, không ngờ lại được nhìn thấy Orion trong dáng vẻ đó. Cảm xúc của anh ta mạnh tới mức cậu hoàn toàn có thể cảm nhận được. Cancer không biết là tốt hay xấu khi để anh ta đi theo Song Ngư nhưng trong số các thuộc hạ mà cậu có, anh ta là người thích hợp nhất. Không chỉ do thể chất của anh ta mà còn do tính cách của anh ta và một phần là do sự tin tưởng cậu dành cho anh ta.

Mà thôi. Cancer lắc đầu, bây giờ gặp cô gái trong phòng trước đã. Mới mấy ngày thôi mà cậu đã muốn gặp cô ta rồi, mà thứ kích thích nhất, thứ cậu nhớ nhất lại chính là mùi máu thơm ngon và quyến rũ của cô ta...

Đôi môi anh khẽ cong lên. Anh bước về phía căn phòng, mở cửa ra.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cánh cửa mở toang.

- Anh quay lại đây làm gì?- Song Ngư nghĩ người đi vào là Orion nên hỏi, giọng điệu có một chút giận dỗi.

- Vì ta nhớ cô.- Cancer nhếch môi cười.

Cậu không quan tâm cô có nhầm hay không, cậu chỉ biết mình đang thèm khát dòng máu đỏ tươi ấm áp và tinh khiết của cô. Có điều, ngoài ham muốn đó, cậu còn cảm thấy mệt mỏi...

- A?

Song Ngư ngay khi nghe thấy giọng của Cancer lập tức quay đầu lại. Ngay khi khuôn mặt cô đối diện với cậu, Cancer lập tức dùng hai tay chống vào tường phía trước, vây lấy cô ở bên trong khiến Song Ngư không kịp trở tay.

Khuôn mặt của hai người gần sát nhau, hơi thở của Cancer lạnh lạnh phả vào cổ cô, khác hẳn với cảm giác ấm nóng lần trước nhưng nó lại khiến cho Song Ngư hoảng loạn nhắm chặt mắt quay đầu sang một bên để tránh đi hơi thở quý giá đó. Việc này khiến cho Cancer bật cười. Cô gái này cư nhiên nghĩ có thể trốn sao?

Một tay Cancer bắt lấy cằm cô, ép cô đối diện với mình.

- Mở mắt ra.

Lời nói như một lời gọi dụ hoặc mềm mại nhưng ép buộc cô phải tuân theo. Hai con mắt sáng như sao chằm chậm mở ra.

- Thế nào? Thấy ta về, ngươi không có gì để nói?- Khuôn mặt hoàn hảo góc cạnh tiến sát cô đến mức gần như chóp mũi hai người đã chạm vào nhau.

- Tôi... Tôi...- Song Ngư giật mình, lông mày nhíu lại nhưng môi lại lắp bắp, cuối cùng hạ quyết tâm lắm cũng nói được- Tôi không đồng ý với điều kiện của anh đâu!

- Ồ... Vậy sao?- Cancer mỉm cười vui vẻ- Vậy không cần đồng ý, ta cũng không quan tâm ý cô thế nào nhưng ta không có ý định thả cô ra nữa rồi.

Cậu đã quyết định rồi, mặc kệ cô ta có đồng ý hay không, vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc thoát khỏi đây. Bây giờ không cần đến cái lời hứa hẹn kia nữa, cậu sẽ để yên cho cô nhĩ viện đó tự sinh tự diệt, mà cậu cũng không ngại làm người xấu một lần mà thất hứa với cô ta.

Hơn nữa, Capricorn đã nói cô gái này chính là người cuối cùng...

- Ồ...- Song Ngư nghếch mặt- Ý anh là sao chứ?

Cái gì chứ? Hắn ta, tên ác ma chết tiệt này vừa nói...

- Ý của tôi là...- Cancer kéo dài giọng- Coi như tôi chưa hề đưa ra điều kiện đó! Còn cô thì đừng mơ tưởng thoát khỏi đây!

Nói rồi, hắn bế Song Ngư lên.

- Cái gì chứ?- Song Ngư giật mình vội giãy nảy muốn nhảy xuống nhưng lại bị Cancer chặt chẽ không chế, khiến cho cô muốn thoát cũng không được- Bỏ tôi ra!

Cái gì vậy, vừa rồi cô còn nói không chấp nhận lời đề nghị của hắn ta, hắn ta liền lập tức xóa bỏ, hắn ta thật sự muốn ép buộc cô phải ở đây cho đến chết sao? Nhưng... Nhưng...

-Ồ ào quá!

"Phịch"

Cancer bế cô thả lên chiếc giường rộng khiến cô không kịp đề phòng, cả cơ thể cứ thế rơi xuống. Chưa kịp ngóc đầu dậy, Cancer đã thả người mình xuống giường quay sang ôm chặt cô vào lòng.

- A, anh làm cái gì vậy?

Cô giật mình la lên khi phát hiện ra Cancer đang nằm ngay sát cô, hai tay anh ta giữ chặt cô, ôm vào lòng.

Lúc này, cả cơ thể nhỏ bé của cô lọt thỏm trong vòng tay của Cancer. Hay tay cô đặt trước ngực được cậu ôm vào, đầu cô được một tay Cancer đỡ lấy, thuận thế ôm chặt, cả khuôn mặt cậu vùi vào mái tóc dài xinh đẹp thơm ngát của cô.

Ừm... Có mùi của hoa cỏ...

- Ngủ đi- Cancer mệt mỏi nói.

- Này! Anh muốn ngủ thì về phòng mình ngủ đi chứ!- Cô giãy nảy lên, bất bình phản kháng.

- Ừm...- Cancer nhắm mắt, siết chặt cô gái nhiều chuyện trong lòng- Im lặng không thì tôi hút máu cô bây giờ!

Mệt lắm rồi. Vốn định về đây xử lý công việc thay Scorpius, giúp Aquarius một chút nhưng khi thấy cô, ngoài cơn khát máu, sự mệt mỏi của cậu cũng trôi dạt. Thật sự bây giờ cậu quá mệt để có thể cần bất kì ai. Cô gái nhỏ có thể khiến hắn thoải mái nên hắn mới ôm cô thế này. Thật sự cũng không tồi, rất ấm áp. Cô gái này tốt nhất nên để yên cho cậu nghỉ ngơi, bằng không đừng trách Cancer độc ác.

Song Ngư nghe Cancer dọa cũng giật mình, cả cơ thể cứng đờ, không dám động dậy. Tên chết tiệt, lấy việc này ra dọa cô!

Nhưng... Song Ngư ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của Cancer.

Hắn ta tại sao lại quay về, chẳng lẽ vì nhớ cô thật sao? Song Ngư nghĩ rồi lại tự giễu bản thân. Cô hoang tưởng rồi. Nhưng nằm trong vòng tay của tên này thật ấm áp, khiến cho tâm tình của cô bất giác cũng trở nên tốt hơn. Coi như mượn của hắn vậy...

Mi mắt của Song Ngư từ từ khép xuống.

Trong căn phòng xinh đẹp, hai người ôm nhau nằm trên chiếc giường lớn mềm thơm mùi hoa cỏ, giống như cô gái trong lòng chàng trai. Mà bên ngoài, những bông hoa cỏ màu trắng muốt và màu tím bí ẩn đã bắt đầu nở trong khu vườn của lâu đài Santi Clare...

~oOo~

Xã hội vampire được chia thành nhiều cấp bậc và bang phái nhỏ. Trong đó, Huyết tộc là gia tộc vampire lâu đời và mạnh mẽ nhất, chịu trách nhiệm đứng đầu xã hội vampire. Huyết tộc do năm gia tộc lớn tạo thành, đứng đầu là gia tộc Mistami Sessle. Bốn gia tộc còn lại là gia tộc Santi Clare ở châu Mỹ, gia tộc Anis Shatow ở châu Âu, gia tộc Minches Willow ở châu Á và gia tộc Minlery Queen ở châu Đại Dương.

Hắc Linh tộc là gia tộc đã ra đời vào thế kỉ 13, do một hậu duệ của phái Dụ Viên ở Trung Quốc sáng lập sau khi phái Dụ Viên bị tiêu diệt trong cuộc chiến với loài người. Địa bàn của phái Dụ Viên sau này trở thành địa bàn của gia tộc Minches Willow. Họ nổi tiếng với mạng lưới thông tin dày đặc ở khắp địa cầu và khả năng lấy thông tin nhanh và chuẩn xác của họ. Mặt khác, Hắc Linh tộc cũng yêu cầu một cái giá rất cao cho mỗi một thông tin được bán ra. Hiện nay, Hắc Linh tộc có tất cả 31 người, gồm 3 người đứng đầu và 28 đệ tử. Hầu là những vampire tài năng. Hắc Linh tộc có rất ít người thừa kế theo huyết mạch, chủ yếu đều là chọn đệ tử tài giỏi theo các thế hệ lên làm tộc trưởng nhưng, cho dù có qua bao nhiêu thế hệ, đây vẫn là nơi tìm kiếm thông tin tốt nhất.

Song Hoàng đứng trước tòa nhà lớn của Hắc Linh tộc trong khu rừng ở Australia, đôi mắt quét quanh rồi bước vào bên trong.

- Muốn mua tin hay muốn bán tin?- Một giọng nói xuất hiện ngay khi Song Hoàng vừa bước vào cửa.

Anh lập tức quay mặt về phía giọng nói ấy phát ra. Là một cô gái. Đây có phải người đứng đầu của Hắc Linh tộc không?

- Tôi là người đứng thứ ba trong Hắc Linh tộc, chịu trách nhiệm mua bán thông tin. Chúng tôi nào dám thất lễ với ngài mà để cho các đệ tử không hiểu chuyện ra đón tiếp?-

Cô gái ấy cười dịu dàng với Song Hoàng nhưng nhìn kĩ cũng có thể nhận ra, đó là nụ cười nghề nghiệp.

- Tôi muốn mua tin về thần thú Chu Tước.- Song Hoàng không quan tâm đến giọng điệu của cô gái đó, vào thẳng vấn đề.

Trong đáy mắt cô gái lóe lên sự sợ hãi.

- Ngài có biết không một ai đi tìm Chu Tước có thể trở về không?

- Đây là việc của cô? - Đáy mắt Song Hoàng lóe lên tia lạnh lùng.

Cô gái mỉm cười. Do người đứng trước mặt lại lịch quá lớn, cô chọc không nổi nên thuận miệng nhắc thôi, tránh để sau này có người tới đây tính sổ.

- Nghe nói ngài có viên huyết châu để gia tăng lực phòng thủ?- Cô ra giá.

- Ta đem bán rồi.

- Vậy, ngài có Văn chương hành thiên của Biên Lịch chứ?

- Có.- Anh gật đầu.

Nói rồi, Song Hoàng đưa bàn tay trái đang đút vào túi quần ra giơ lên. Từ trên tay anh một luồng sáng màu đen quý dị xuất hiện, rồi tích tụ lại thành một cuốn sách. Song Hoàng đưa nó cho cô gái. Thật là tiếc của quá! Nhưng vì Leo, Song Hoàng đành chịu.

- Tốt.

Cô gái tươi cười, phất tay một cái, một người thuộc hạ đứng ở ngoài lập tức đem vào một xấp tài liệu. Cô đưa nó cho anh.

- Tôi là Dao Linh, hi vọng sẽ có ngày gặp lại.

Song Hoàng nhếch môi cười. Gặp lại? Cô gái này cũng tự tin quá rồi. Trừ khi nào anh cần thêm thông tin, anh sẽ không bao giờ cùng cô gái này gặp mặt.

Nghĩ vậy, anh xoay bước rời khỏi Hắc Linh tộc.

Leo, đợi anh, anh nhất định sẽ cứu em!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Ding doong"

Cánh cửa mở ra.

- Cô tìm ai?- Sagittarius mỉm cười nhìn cô gái trước mặt.

- Tôi tìm anh.- Cô gái nhìn Sagittarius với ánh mắt hài lòng.

- Sao?

Lúc này, Sagittarius mới giật mình, lập tức đưa ánh mắt dò xét và đánh giá cô gái trước mặt. Anh vốn nghĩ cô gái này sẽ tìm cô chủ nhà, nhưng cô gái này tại sao tìm anh? Và làm sao cô ta biết anh đang ở đây?

Sagittarius nhìn cô ta. Cô gái này khoảng 25 tuổi, thân thể xinh đẹp cùng với chiếc váy ngắn màu xanh đậm tôn lên đôi chân dài và dáng vẻ thướt tha kiêu diễm, khuôn mặt sắc xảo với chiếc cằm nhọn và làn da trắng nõn nà cùng đôi mắt màu xanh dương.

- Tôi tìm anh.- Cô gái lặp lại lời mình- Sanjo Sagittarius.

Nói rồi, cô gái lạ mặt kiễng chân, đặt đôi môi xinh đẹp màu đỏ hồng của son môi lên đôi môi Sagittarius.

~o0o~

Cùng lúc đó...

"Cốp"

- Người không sao chứ?- Ara lập tức quay người lại.

Capricorn vừa xuống xe lập tức đánh rơi chiếc hộp gỗ cô luôn dùng hai tay để cầm chắc mà không hiểu vì sao. Khuôn mặt Capricorn bỗng xanh lại, đôi đồng tử giãn ra. Một cảm giác bất an trào lên trong lòng cô.

- Ta không sao.- Capricorn ngẩng đầu lên nói, vén đi vài sợi tóc lòa xòa trước trán.

- Để tôi.- Ara nhặt chiếc hộp gỗ lên rồi đưa tay ra trước cô.

- Cảm ơn anh.- Capricorn gượng cười, nắm tay anh đứng dậy.

Cảm giác vừa rồi là gì? Tại sao tự nhiên cảm giác bất an đó lại xâm chiếm lấy cô? Capricorn bắt giác vòng hai tay ôm lấy bản thân mình, cô không an tâm.. Capricorn nhắm chặt mắt lại, tại cô nghe tiếng Ara đang dặn dò gì đó với người của gia tộc Minlery Queen về chiếc xe. Cô thật sự không muốn vào đó bây giờ tí nào. Nhưng đã tới rồi! Cô không lùi lại được, hơn nữa, cô cần gặp Aries.

Capricorn mở mắt ra. Sự bất an biến mất.

- Ara, chúng ta đi.- Cô hất mái tóc dài xõa tung của mình ra sau.

- Vâng.

Capricorn và Ara bước nhanh về phía cổng chính của gia tộc Minlery Queen. Thay vì người đón hai người là Libra như tưởng tượng của Capricorn, người đón hai người là ông quản gia.

- Tiểu thư Capricorn, xin cô giúp tôi.- Ông quản gia thấy cô, lập tức quỳ xuống.

- Có chuyện gì vậy?- Thấy ông quản gia quỳ xuống, Capricorn giật mình.

- Cậu Aquarius và cô Scorpius đang...- Ông quản gia ngẩng đầu nhìn cô nói nhưng nói chưa hết đã bị cô cướp lời.

- Scorpius?

- Vâng. Trên phòng của ngài Libra.

- Ta lập tức lên ngay!

Nói rồi, Capricorn lập tức bước qua ông quản gia đang quỳ, cô chạy nhanh vào lầu đài, với tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng của Libra. Theo trí nhớ của cô, phòng Libra nằm trên tầng cao nhất, phía tây.

"Rầm"

- Chị!- Capricorn thốt lên, nước mắt rơi lã chã.

Đúng là chị ấy! Nhưng mà còn có Aquarius?!

- Ma... Capricorn?- Scorpius giật mình nhìn cô, đồng thời bàn tay Aquarius đang giữ chặt cô nhất thời buông lỏng.

Capricorn không nói một lời, chạy lại ôm Scorpius, nước mắt cô vẫn lăn trên hai gò má như hai sợi chỉ bạc lấp lánh dưới ánh trăng.

- Em sẽ không để chị đi nữa! Em, anh ấy và Aquarius sẽ không để chị đi nữa!- Capricorn nức nở nói, lại đưa đôi mắt quyết tâm về phía Aquarius và nhanh chóng nhận được sự đồng ý.

Cô không muốn rời xa Scorpius lần nào nữa.

Scorpius vòng hai tay ôm lấy Capricorn, ánh mắt phức tạp. Cô đan hai tay mình với nhau, dùng ngón tay cái bên tay trái ấn mạnh vào viên đá garnet trên chiếc vòng cô đang đeo bên tay phải. Chiếc vòng bỗng nhiên sáng lên, sáng đến chói mắt đến mức tất cả mọi người trong phòng đều phải nhắm mắt lại, nhưng không phải Scorpius. Đôi mắt xinh đẹp của cô lúc đó long lanh lạ thường. Cô đẩy Capricorn ra.

Khi ánh sáng tắt, đập vào đôi mắt đang cố gắng hé mở của Capricorn và Aquarius là Scorpius và một người khác. Là một chàng trai xinh đẹp, mặc bộ giáp được làm bằng loại đá garnet xanh lá. Đôi mắt anh ta đầy lạnh lùng vô cảm nhưng bàn tay của anh ta đang nắm chặt lấy tay Scorpius. Mái tóc đỏ của anh ta che gần hết vàng trán nhưng không che được chiếc vòng đeo trên đầu bằng đá garnet xanh.

Anh ta mặc kệ ánh mắt của hai người còn lại trong phòng, quỳ xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay Scorpius.

- Chủ nhân.- Anh ta khẽ nói.

- Đưa ta ra khỏi đây.- Scorpius cắn chặt răng, gần từng tiếng- Ta không muốn ở đây!

- Vâng.

Nói rồi, anh ta đứng dậy, nắm chặt lấy tay cô. Cơ thể cả hai bỗng trở nên sáng rực rồi bắt đầu phân tán ra thành những mảnh bụi đá xanh nhỏ, bay ra khỏi căn phòng trước khi có ai kịp nói gì.

- Cái...- Aquarius ngạc nhiên nhìn mọi việc, anh không hiểu gì cả.

- Là đá quý hộ mệnh sao?- Capricorn thất thần.

- Cái gì?

- Ara.- Capricorn kêu lên.

Lúc này vì quá xúc động khi được gặp Scorpius nên không để ý nhưng ngay khi Scorpius rời khỏi đây, cô lập tức nhận ra, Ara đang đứng bên ngoài.

Cô biết tới đá quý hộ mệnh là do Ara nói với cô. So với một người trưởng thành trong sự bảo bọc của anh trai và một người từ khi sinh ra đã biết đến sự khắc nghiệt của cuộc đời và được học tập các kinh nghiệm dựa trên nó, Orion rõ ràng có sự hiểu biết lớn hơn Capricorn nhiều.

- Vâng.- Ara bước bảo, kính cẩn chào cô rồi lại quay qua Aquarius- Thưa ngài.

Nói rồi, Ara đưa chiếc khăn tay cho Capricorn.

Aquarius gật nhẹ đầu.

- Ông có thể nói rõ hơn về đá quý hộ mệnh không?- Capricorn từ tốn nói, cô cầm lấy chiếc khăn tay lau sạch nước mắt của mình.

- Vâng. Tôi đã sống đến tận bây giờ, ngoài tiểu thư Scorpius, tôi chỉ mới gặp một người duy nhất có đá quý hộ mệnh. Đá quý hộ mệnh chính là thần hộ mệnh được tạo nên từ linh hồn của đá quý theo từng màu sắc như garnet xanh, garnet đen, mỗi loại có một linh hồn kỳ sĩ khác nhau và mỗi loại đá quý chỉ có duy nhất một linh hồn, chúng tôi gọi đó là linh hồn kỳ sĩ. Linh hồn kỳ sĩ lúc này là của đá garnet xanh, kỳ sĩ thống lĩnh của các kỳ sĩ đá garnet, một trong những linh hồn kỳ sĩ mạnh nhất.

Ara chậm rãi nói, cẩn thận nói ra những gì ông biết.

- Làm sao để có linh hồn kỳ sĩ?- Aquarius trầm mặc một hồi rồi nói.

- Là do chọn lựa, và một phần là duyên số.- Ara nỡ nụ cười gương gao- Nếu ngài gặp một viên đá quý, nó sẽ trở thành gì là do ngài quyết định, nhưng nếu nó chọn ngài, nó sẽ bảo vệ ngài hết sức mình. Nếu không bảo vệ được ngài và để ngài chết, nó sẽ chìm vào giấc ngủ để chấp nhận cái chết của ngài và đợi vị chủ nhân kế tiếp. Tiểu thư Scorpius có đá quý hộ mệnh hoàn toàn là do cô ấy được đá quý chấp nhận.

- Linh hồn đá quý có trên đời thật sao...- Aquarius trầm ngâm, anh chợt phát hiện có rất nhiều điều anh chưa biết.

- Đến loài vampire trong sách của loài người còn có thật, cậu nghĩ tại sao những thứ đó không thể có thật?- Capricorn cười khổ.

~oOo~

- Thừa hoàng tử. - Một người hầu cúi đầu chào Taurus - Tiểu thư đang ở trong phòng ạ.

Taurus gật đầu. Anh bước vào phòng.

Trong phòng, Virgo đang mặc chiếc đầm trắng muốt dài qua đầu gối, nằm trên giường. Đôi mắt cô đang khép lại cùng với hơi thở đều đều. Cô đang ngủ.

Taurus nhìn cô, lòng nhớ lại những lời Cancer nói trước khi rời khỏi lâu đài. Có lẽ hẳn ta nói đúng. Taurus cười nhạo bản thân mình.

- A...

Cái lạnh băng trên khuôn mặt khiến Virgo giật mình tỉnh dậy. Ngay khi thấy người đối diện là Taurus, cô theo phản xạ lập tức ngồi dậy, nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác và sợ hãi.

- Sợ tôi đến vậy sao?- Taurus tiến lại gần Virgo hỏi, đôi mắt anh u tối được che khuất bởi mái tóc dài.

- Ừm...

Virgo chưa kịp trả lời, hai tay Taurus đột ngột nắm chặt lấy hai tay của Virgo, trước khi cô kịp mở miệng, Taurus đặt đôi môi mình xuống, phủ lấy đôi môi anh đào của Virgo khiến cô không kịp nói gì.

Một nụ hôn dài. Như chuồn chuồn đập nước nhưng đối với cô, nó lại là một nụ hôn rất mãnh liệt, khiến cô có cảm giác dường như sức mạnh đang thoát dần qua các đốt ngón tay ở hai bàn tay bị anh nắm lấy và khống chế. Cô vô lực tựa vào lồng ngực rộng lớn của người đối diện nhưng người đó vẫn tiếp tục hôn cô, khi thấy cô tựa vào người mình, con người xấu xa cạy răng cô ra, đưa lưỡi mình vào, làm cho cô buộc phải thừa nhận nụ hôn của mình...

Hai người hôn nhau rất lâu, đối với Taurus bao nhiêu cũng không đủ, ngay khi Virgo bắt đầu thừa nhận nụ hôn của anh, anh lập tức hôn cô mạnh hơn, một tay anh kéo hai cánh tay nhỏ của Virgo lên cao quá đầu, một tay anh giữ chặt gáy cô, buộc cô đối diện khiến cho khuôn mặt cô đang đỏ ửng nay càng đỏ hơn, cô vô lực nhận lấy nụ hôn của người đối diện. Đến khi có vẻ đã thỏa mãn một chút, anh mới từ từ buông cô ra.

- Khụ!

Taurus ngồi lên giường, anh đưa tay nâng cằm Virgo lên, đôi mắt cao ngạo nhưng ánh lên sự vu vơ và thỏa mãn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Virgo.

- Nhớ cho kỹ, tôi là vampire thuần chủng, dòng giống cao quý của loài vampire, tôi có thể biến em thành một vampire bất kì lúc nào, vì vậy tốt nhất đừng chọc giận tôi, đừng nghĩ tới việc phản kháng, vì nó chỉ làm cho em khổ sở hơn mà thôi!

Nói rồi, Taurus bỏ ra ngoài. Chỉ là Virgo không thấy, ánh mắt của anh ta khi đi ra ngoài đã xuất hiện thêm một thứ cảm xúc khác, đau lòng.

Đôi mắt Virgo kinh hoàng, hốc mắt bắt đầu phồng hồng nhưng cô không khóc, cô cố nuốt nước mắt vào trong. Cô không được khóc!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Một cô gái nhỏ với mái tóc màu xám tro bước vào. Bộ đồ màu đen của cô dính đầy máu, cái mùi tanh nồng đó xộc thẳng vào mũi bất kì ai đứng gần cô. Cô gái nhăn mày, đi lại chiếc bàn lớn ngồi xuống, thấy cây súng đen lên bàn. Cô ngồi đó đợi chỉ thị từ người đối diện, cô đành thờ dài.

- Boss à, tôi thấy cứ giết sạch là xong!- Cô gái nói rồi đứng dậy, đưa tay lau đi vết máu trên khuôn mặt trắng trẻo.

- Chúng không phải con người, nếu không cẩn thận, chúng ta có thể chết.- Người đàn ông ngồi trên ghế nhàn nhạt nói- Người đừng lo, chúng ta sắp xử lí sạch sẽ bọn chúng rồi.

- Haiz, đợi tới khi nào chứ?- Cô gái than thở, bước vào căn phòng bên trong, thay đi bộ đồ đầy mùi máu tanh nồng của mình.

- Anh nghĩ là đợi đến khi Jane mang cậu ta về.- Một người con trai bước vào phòng- Boss.

Cậu quay qua chào người đàn ông kia.

Khác với cô gái, người anh ta hoàn toàn không dính máu hay có mùi tanh nồng của thứ chất lỏng đỏ đáng sợ kia, anh ta hoàn toàn nhìn như một con người thư sinh bình thường, không biết gì đến võ phòng thân, nói gì đến việc sử dụng cây súng anh ta vừa thấy lên bàn.

- Khi nào hai người đó mới về đây?- Cô gái mở cửa ra, lăm bằm

- Chắc sẽ nhanh thôi mà. Jane không làm việc chậm, Sagittarius càng không phải là tên vô năng.

Anh chàng cười cười.

- Hi vọng là vậy.

- Được rồi.- Người đàn ông trên ghế giờ tay lên, ngăn cản cuộc nói chuyện của hai người- Hai đứa đã giết bao nhiêu tên, địa điểm?

- 14 tên, ở chân cầu Brooklin, tôi không biết bọn chúng muốn gì.- Cô gái nói, ngồi phịch xuống ghế, lay lay cánh tay cầm súng đã mỏi nhừ.

- Chúng không muốn hại người sao?- Anh chàng ngạc nhiên hỏi.

- Không. Có rất nhiều người đi ngang và bọn chúng không hề để tâm. Nếu không phải bọn chúng để lộ cái răng nanh kinh tởm ấy cho tôi xem, tôi cũng không nghĩ bọn họ là vampire.

- Có khi nào họ là những vampire tốt không?- Anh chàng xoay xoay con dao bạc nhỏ tự lăm bằm nhưng lại với dung lượng mà tất cả mọi người trong phòng đều nghe được.

- Đừng có đùa!- Cô gái đứng phắt dậy, hét lên- Trên đời này không có cái gọi là vampire tốt, anh nhớ kĩ đi!

- Mira, bình tĩnh.- Người đàn ông ngồi trên ghế cầm lấy cây súng bạc của Mira nói- Đúng như con nói, trên đời này không có vampire nào gọi là tốt cả.- Người đàn ông bỏ những viên đạn màu trắng bạc vào ổ đạn, giọng nói khàn khàn- Vì vậy, chúng ta sẽ tiêu diệt bọn chúng.

- Tôi về rồi đây!- Một cô gái đẩy cửa bước vào, giọng nói vui vẻ hơn hờ.

- Jane, về rồi à?- Anh chàng mỉm cười nhìn cô gái vừa bước vào.

- Sagittarius đâu ả?- Mira ngó nghiêng sau lưng Jane nhưng vẫn không thấy ai, cô thật sự rất muốn gặp anh ta.

- Anh ta không về đâu.- Jane cười cười- Nhưng chị có việc nói cho mọi người.

~oO~

Trong màn đêm, tiếng bước chân ngày một rõ ràng trong khu rừng tối. Hơi thở nặng nhọc cho thấy sự suy yếu và mệt mỏi.

- Học... Học...

Aries tiếp tục gắng gượng để chạy mặc dù lúc này, hai chân cô đã mất cảm giác và phát run lên. Cô thật sự đã chạy mấy giờ đồng hồ, với vận tốc của mình, cô đáng nhẽ ra phải ra khỏi đây từ lâu rồi nhưng tại sao cô không thể thoát khỏi đây? Cô phải nhanh lên, trước khi tên đó đuổi đến.

"Phạch phạch"

Đến rồi! Cả cơ thể cô bắt đầu run lên khi nghe tiếng đập cánh đó, trong khu rừng này do đã được lấy làm nơi trú ẩn của gia tộc Minlery Queen nên không hề có bất cứ loài động vật nào sinh sống. Vậy tiếng vỗ cánh đó khả năng là Libra rất cao. Cô sợ. Cho dù có phải hấn ta hay không cô cũng phải trốn đi, dứt khoát không được để bị phát hiện.

Bước chân của Aries bắt đầu nhanh hơn.

"Soạt"

Là vưu! Trước mắt cô không còn là khu rừng đầy những tán lá xanh che chắn mà chỉ là mặt đất màu nâu đen khô cằn, trước mắt chỉ là một màu đen âm u. Aries bước lại gần, cúi đầu nhìn vực thẳm. Sâu hun hút, cô có thể cảm nhận được từng đợt gió lạnh đang thổi tới. Với độ cao này thì cho dù là vampire rớt xuống cũng thịt nát xương tan. Thì ra là vậy, ngay từ đầu cô đã đi nhầm hướng, thay vì ra khỏi khu rừng, cô lại chạy lên núi ư?

Tiếng vỗ cánh càng lúc càng rõ, càng lúc càng to, trái tim của cô đập càng mạnh, càng loạn. Aries hít sâu một hơi.

Được, đến thì đến, đành coi xem số cô thế nào.

Cô nhắm mắt lại, thả cơ thể mình xuống.

Đúng, cô gieo mình vào bóng tối!

Trong bóng tối lạnh lẽo, cả cơ thể Aries bỗng phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, đôi cánh trắng trên lưng cô trồi ra. Khác với đôi cánh của bất kì ai, đôi cánh của Aries có một điểm đặc biệt. Đó là, chiếc cánh bên trái của cô được quấn băng.

Nó bị thương.

Nó vô dụng.

Cả cơ thể Aries trong phút chốc gồng cứng lại, cô đang cố gắng đập cánh nhưng trong khi chiếc cánh bên phải đang đập từ từ, chiếc cánh bên trái của cô chỉ khẽ cử động rồi lại dừng lại, mang theo con đau đớn thấu tận tim gan.

Cô tiếp tục rơi xuống, không một điểm tựa. Tất cả chỉ vì cô không sử dụng được đôi cánh này. Cô cười tự giễu bản thân mình.

Có lẽ cô đã sống đủ lâu rồi. Chết đi cũng không sao cả.

"Phịch"

Cả cơ thể Aries ngã vào vòng tay của Libra.

Cả cơ thể cô đang vô vọng rơi xuống nên ngay khi có hai bàn tay và lồng ngực ấm áp đỡ lấy cô, cô mềm nhũn vô lực tựa vào người anh, rúc đầu vào ngực anh như một con mèo nhỏ. Nhưng ngay khi định thần lại, cô ngẩng đầu lên, thấy anh, cả cơ thể cô nhất thời cứng lại.

Khuôn mặt Libra âm u và lạnh lẽo còn hơn cả màn đêm tăm tối khiến cả cơ thể Aries vô thức run lên.

Cô cố giãy ra, nhưng vô vọng.

Hai cánh tay anh cứng như thép vây chặt lấy cô nhưng lại mềm mại như nhung ghi chặt cô lại. Đôi mắt anh thâm trầm quan sát cơ thể cô. Cơ thể đầy những vết bụi đất và vết thương do bị các cành cây khô cứa vào. Trông cô thật thê thảm. Đôi cánh sau lưng cô không thể vỗ cánh nhưng cứ run run lên, làm cho lớp băng quấn trên cánh bị bung ra, một phần đôi cánh bị quấn băng lộ ra ngoài, giúp cho Libra thấy rõ thứ được quấn ở bên trong. Đôi mắt anh tối sầm lại.

Anh vỗ cánh vài lần, đôi cánh mạnh mẽ lập tức đưa anh và Aries lên cao, bay trở về lâu đài của gia tộc Minlery Queen. Trên đường đi, anh không nói một lời, và sự im lặng của anh khiến cho Aries trở nên sợ hãi, sợ đến mức cô quên mất việc thu đôi cánh lại.

- Này...- Aries cẩn thận quan sát nét mặt của Libra, khẽ kêu.

- Im đi!- Libra lạnh lùng nói với cô.

Đôi mắt anh vẫn không nhìn về phía cô một lần nào, điều đó khiến cho Aries lo lắng và đầu óc trong thâm tâm cô cảm thấy thất vọng. Cô im lặng tựa vào ngực anh, đầu óc bắt đầu rong trôi với những tưởng tượng về việc anh sẽ làm gì.

"Cạch"

Libra đi vào cửa sổ của căn phòng trên tầng cao nhất của lâu đài phía nam. Ngay khi bước vào, anh lập tức đóng cửa sổ lại.

Aries ngược nhìn căn phòng anh vừa bước vào. Căn phòng với chủ đạo là màu xanh đen và xám, hai màu ưa thích của anh ta. Đây là phòng của Libra.

Libra nhẹ nhàng đưa Aries lên giường của anh đặt ở giữa phòng, lớp nệm mềm mại ấm áp bao phủ lấy cơ thể của cô. Đôi mắt Aries mở to đầy cảnh giác, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm quan sát từng cử động của anh.

Libra nhìn cô, lại nhìn đôi cánh sau lưng cô, nơi lớp băng bị rơi ra để lộ một mảng cháy đen xấu xí. Đó là vết thương mãi mãi không bao giờ lành được.

Anh đưa tay vuốt ve lớp lông trắng ánh xanh trên cánh cô.

- Em không bỏ nó đi?

Giọng nói êm đềm của Libra khiến Aries nhất thời quên mất mọi chuyện.

Câu hỏi thật ngắn gọn, thật khó hiểu nhưng Aries hoàn toàn hiểu rõ ý của Libra, hiểu rõ "nó" ở đây là gì.

- Không liên quan tới anh.- Cô quay mặt đi, không muốn nhìn vào mắt anh.

- Nhìn tôi.- Libra nắm chặt cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Đôi mắt chứa đầy tình cảm của anh, sáng lên và sâu thẳm, cô có thể thấy bản thân mình trong đó. Một con người nhu nhược với đôi mắt sợ hãi.

- Tại sao không bỏ nó đi?- Lời nói của anh như lời nói của quỷ, vờn lấy cô cùng với đôi mắt đầy cảm xúc trời chật linh hồn cô.

Aries gồng mình cố gắng thu chiếc cánh lại nhưng vô dụng. Vốn nó là của anh, nếu anh muốn, anh hoàn toàn có thể điều khiển được nó, và rõ ràng là anh không hề có ý định để cho cô thu đôi cánh của mình lại một chút nào.

Aries nhìn anh, cô rất muốn nói ra, nhưng làm sao cô có thể cất lời, khi mà lí do duy nhất để cô không bỏ nó, chính là anh. Vì anh đã cho cô đôi cánh này nên cho dù nó không xài được nữa, cô vẫn không muốn bỏ đi, vẫn xem nó là báu vật trân quý độc nhất vô nhị mà đời đời.

Nhưng mà, cô nhất định không được nói ra.

- Chẳng phải em ghét tôi lắm sao?- Libra nhếch mép cười nhìn cô- Tại sao không bỏ nó đi?

- Không phải chuyện của anh.- Aries cụp mắt xuống nói.

Aries là vampire, nhưng lại không có cánh. Chẳng khác nào một phế vật. Cô sờ vào bộ lông mượt mà màu trắng ánh xanh của đôi cánh, đây là bộ cánh được tạo ra từ máu của Libra, là món quà đầu tiên anh tặng cho cô, cô không muốn bỏ đi. Nó là thứ duy nhất về anh mà cô có thể sở hữu được.

- Em yêu tôi à?- Libra nhìn biểu tình của Aries, cười cười hỏi cô.

- Không.- Lạnh tanh, không một chút lo sợ, cô đáp.

- Em hận tôi?- Libra tỏ vẻ như không hề quan tâm đến câu trả lời của cô, nâng cằm cô lên hỏi.

- Rất hận.

- Hừ...- Anh bóp chặt cằm cô, khuôn mặt tối sầm lại- Vậy cứ hận đi. Tôi sẽ cho em biết cảm giác của việc mãi mãi ở cạnh người em rất hận là như thế nào.

Cô im lặng, không đáp lời anh.

- Còn có...- Anh nâng lên một bên cánh của cô, hôn lên nó thật nhẹ nhàng rồi lại nắm chặt nó, lạnh lùng nói- Thứ này nên vứt đi!

Nói rồi, anh dùng tay bẻ gãy chiếc cánh lạnh lặn mà mấy giây trước anh còn nhẹ nhàng đưa lên môi hôn khẽ...

- A!- Aries kêu lên, con đau đớn truyền thẳng đến hệ thần kinh của cô.

Đôi cánh này cho dù được gắn thêm cho cô nhưng nó đã được gắn chặt với cơ thể cô như một đôi cánh thật sự, khi Libra bẻ nó, cô sẽ đau, đau vì nó, đau vì kết quả của những giọt máu quý giá của anh...

Thân thể Aries đổ gục trên giường, toàn thân cô run lên vì nỗi đau đớn xé nát tim gan. Đôi cánh này, chính anh đã tặng cho cô, mà cũng chính anh là người đã hủy hoại nó. Ngay cả thứ cô cứ ngỡ sẽ bảo vệ được, sẽ ở bên cạnh cả đời cô cũng không thể nào bảo vệ nó được. Aries cắn chặt răng, cố gắng không rơi nước mắt.

Cô yêu anh.

Nhưng cô cũng rất hận anh.

Yêu và hận, quấn lấy nhau giằng vò tâm trí cô cả trăm năm, sự bồn chột và hờ hững đối với nỗi đau mà anh đã gây ra khiến cô không thể nào thôi hận, nhưng khuôn mặt và giọng nói của anh, từng cử chỉ của anh, mọi thứ của anh lại khiến cô không thể nào ngừng yêu anh.

Vì vậy, cô chỉ còn cách trốn tránh. Vừa sợ anh phát hiện ra bí mật của mình, vừa sợ anh ghét bỏ mình, vừa sợ nỗi hận thù của cô đối với anh sẽ khiến cô lầm đường lạc lối như lời Cancer nói.

Cô chỉ có thể yêu quý đôi cánh trắng ánh xanh xinh đẹp được làm bằng đá mặt trăng và máu của anh. Đôi cánh tuyệt đẹp giúp cô bay lượn trên bầu trời, giúp cô có cảm giác được làm một vampire là như thế nào, níu giữ được sự yêu thương cô đối với anh. Nhưng bây giờ, đến đôi cánh đó cũng đã bị phá hủy mất rồi, cô còn gì để lưu luyến nữa chứ?

Aries nặn ra một nụ cười nhếch nhác, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào Libra.

Yêu và hận không thể nào sống trong cùng một cơ thể, nếu anh đã loại bỏ yêu ra khỏi người cô bằng cách này, cô sẽ dùng hận để đối đãi với anh, cả đời.

Nghiến răng, cô khàn giọng nói với con người đến giờ phút này vẫn đang bóp chặt lấy đôi cánh của cô:

- Tôi hận anh.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sau khi để Leo lại lâu đài gia tộc Minlery Queen cho Scorpius và Aries, hai người duy nhất biết sự tồn tại của Leo trong lâu đài thì Libra, Aquarius và Song Hoàng bỏ đi mất. Cancer cũng đã không còn có mặt ở đó vì tới lâu đài King Nostle của Taurus. Aries trốn vào rừng, Libra đi tìm Aries còn Aquarius và Capricorn thì lại gặp Scorpius trong lâu đài, Scorpius bỏ đi. Song Hoàng lại không hề quay lại lâu đài mà đi tìm Chu Tước. Tất cả những người biết về việc Leo đang bị trúng độc đều không ở bên cô gái lúc này. Không một ai hay biết, nhờ sự lơ là này, Leo sẽ biến mất khỏi lâu đài Minlery Queen.

Sau khi Scorpius biến mất, ông quản gia già bước lên cúi gập người cảm tạ Capricorn, mời họ sang phòng nghỉ nhưng Aquarius từ chối, dặn ông ta nói với Libra khi nào xong thì gọi cậu ta. Ông chẳng hiểu gì nhưng chẳng thể làm phật lòng người này, gật đầu ghi nhớ, dẫn Capricorn và Ara đến dãy phòng dành cho khách ở phía nam.

Lúc này, trong thư phòng của Libra, hình ảnh đơn độc và nhỏ bé của Leo được ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào. Cơ thể nhỏ bé của cô vì cơn đau đớn mà co lại khiến cho cô càng thêm nhỏ bé, trái ngược hoàn toàn với danh tiếng to lớn hiển hách của cô mà ai ai cũng phải khiếp sợ và kính trọng.

- A...

Cơn đau đớn xâm chiếm lấy một vampire xinh đẹp, đưa nó vào sự tận cùng của nỗi đau, khiến cho nó rên rỉ và cầu xin, khiến cho nó không thể nào nhận thức được. Leo cũng vậy. Cho dù có mạng dòng máu kháng độc mạnh nhất của dòng tộc vampire thuần chủng thì vẫn không thể nào chống cự nổi với loại độc dùng để giết dòng giống cao quý này được. Việc có thể chịu đựng đến giờ và giữ ý thức thật sự là một việc rất khó khăn.

Cả người cô đầy mồ hôi, làn da tái xanh, đôi môi khô khốc khe khẽ mở ra, vài lúc vì cơn đau mà lại rên lên, biểu tình nhăn nhó trên khuôn mặt cô khiến cho người khác nhìn vào có thể hiểu được phần nào cơn đau cô đang chịu đựng.

Độc tố Wie số hai, thứ độc kinh khủng nhất trong lịch sử các vampire. Nó sẽ ăn mòn từng tế bào trong cơ thể và vampire nào bị trúng chất độc này đều sẽ phải chịu đựng những cơn đau đớn bất tận không cách nào thoát khỏi.

"Cạch"

Cửa sổ lớn được mở ra. Từ bên ngoài, một bóng người bước vào, chiếc khăn choàng đen che lấy khuôn mặt và cơ thể anh, tất cả những gì có thể thấy dưới lớp áo choàng đó là chiếc cằm nhọn ngẩng cao đầy kiêu hãnh cùng với đôi giày đen sáng bóng đang từng bước từng bước thoát ra khỏi chiếc áo choàng, sải từng bước chân về phía cô gái nhỏ đang co người lại.

Đứng trước Leo, con người bí ẩn cúi xuống. Cánh tay thon dài kéo chiếc mũ trùm của áo choàng xuống, để lộ khuôn mặt của mình. Mái tóc ngắn được cắt tỉa cẩn thận hơi rối màu đen tuyền đen bóng và mượt mà. Chiếc mũi cao thẳng tắp và ngay dưới là đôi môi không quá mỏng, cũng không dày, thờ ơ hé ra để cho không khí có thể thoát ra ngoài. Đôi mắt tím sắc sảo ngay dưới hàng lông mày thẳng tự nhiên nhu hòa. Cái phát tay tao nhã khiến cho mũ trùm nhẹ nhàng rơi xuống thật khiến cho người ta vừa ngỡ ngàng một lúc vừa tò mò.

Chàng trai đặt tay lên má Leo, đôi mắt hiện lên chút lo lắng.

- Uhm..

Cảm nhận được có vật khác thường trên mặt mình, Leo cố gắng mở mắt ra, miệng khẽ rên vì cơn đau đớn. Ngay khi mở mắt ra, cô nhanh chóng nhận ra được đó là ai, đôi môi khô khốc miễn cưỡng khẽ cười, trong đầu vang lên tiếng nói của người đối diện lúc trước.

"Mỗi lần gặp ta đều phải mỉm cười mới được nói chuyện với ta. Ta không thích kẻ xấu xí không biết cười."

- Gemini..

"Nếu chỉ có ta và người, phải gọi tên ta."

Gemini nhíu mày nhìn Leo, khẽ mở miệng hỏi:

- Tại sao lại bị thế này?

- Wie số hai...- Leo cười khổ, nhưng ngay sau đó lại ho khò khè, phun ra một ngụm máu đen.

Khuôn mặt Gemini nhất thời tối sầm lại. Lông mày nhíu chặt, anh thể hiện rõ ràng sự không hài lòng đối với cô.

Gemini cúi người xuống, dùng con móng tay rạch ngang cổ tay mình. Những giọt máu đỏ tươi từng giọt, từng giọt chảy ra, tiếp xúc với không khí lại trở thành màu đỏ thẫm uốn lượn quanh cổ tay anh, rồi lại từng giọt, từng giọt rơi xuống miệng Leo.

- Máu của ta có thể giúp người giảm đau.

Nhận thấy sự ngạc nhiên trong đôi mắt vẫn lên tia đỏ vì đau đớn, Gemini nhẹ giọng giải thích.

Anh không phải là người quá kiêu ngạo với những người trung thành với mình nhưng không có nghĩa anh hài lòng với cô. Khuôn mặt anh thể hiện rõ sự khó chịu.

"Khi ta bức tức hay khó chịu, người tốt nhất nên im lặng."

Leo im lặng đón nhận ánh mắt của anh, đôi môi khô khốc lập tức trở nên mềm mại, miệng nước và ướt do chất lỏng ấm nóng nơi đầu môi. Giọt máu quý giá của ngài đang chảy trong cơ thể cô khiến cho cô không khỏi dâng lên một sự vui sướng và cô cũng cảm nhận rõ ràng được là cơn đau thấu tim gan đã giảm đi đáng kể và điều đó khiến cho cơ thể cô đòi hỏi nhiều hơn. Ngay khi Gemini đưa cổ tay sát vào môi cô, Leo đã dùng răng nanh cắn phập vào cổ tay anh, từng chút từng chút nuốt vào bụng loại máu quý giá của ngài.

Đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Leo đã có chút hồng nhuận, Gemini mới giật tay ra.

Anh không quan tâm đến ánh mắt khát máu của Leo do anh tạo ra, chỉ nắm chặt bàn tay đang chảy máu lại để ngăn dòng máu quý giá của anh chảy xuống tiếp. Anh tháo chiếc áo choàng đen quấn quanh người cô thật chặt rồi nhấc cô lên mà cô cũng không tài nào phản đối, để mặc anh dùng hai cánh tay rắn chắc bao bọc lấy cô. Phía sau lớp áo choàng đen của Gemini chính là bộ vest phẳng phiu màu xám tro với những đường chỉ tinh tế và sắc sảo, lớp vải vừa vặn ôm lấy cơ thể anh, không quá chặt cũng không quá hẹp khiến cho anh thoải mái mà cũng có thể cho người ngoài nhìn vào nhận ra được sự đẹp đẽ của cơ thể anh.

Đôi cánh nâu sậm vươn dài ra ngay khi anh bước ra ban công, từ từ vỗ cánh rồi lại bay lên cao.

Leo lúc này nhờ sự lạnh lẽo của khí trời về đêm nên đã có chút tỉnh táo, ánh mắt cẩn thận nhìn về phía anh như chờ đợi mệnh lệnh nhưng khuôn mặt cũng có một chút khổ sở.

Làm sao có thể không khổ sở được chứ? Cô ai oán than thầm.

Nhờ máu của ngài, cô đã có thể chế ngự chất độc trong cơ thể mình, không chỉ cơn đau giảm đi mà trí tuệ lẫn sự minh mẫn của cô cũng được khôi phục. Mà lúc này, cả cơ thể cô bị quấn chặt bởi lớp vải đen của áo choàng, hoàn toàn không thể di chuyển được. Cô thử cựa quậy người thoát ra nhưng vô vọng do lớp áo choàng được cột chặt lại và hai cánh tay cứng rắn của ngài đang ôm chặt lấy cô.

Thấy cô cựa quậy, Gemini cúi mặt xuống, mày hơi nhíu lên, ý hỏi cô dám cựa quậy?

Vâng, cô dám! Cô muốn nói vậy nhưng bản thân cũng biết không thể làm anh tức giận được nên đành dùng ánh mắt cố tỏ vẻ hối lỗi với anh mặc dù biết rõ anh có thể biết là cô đang rất-không-hối-lỗi.

Leo thả lỏng cơ thể của mình, quay đầu về phía trước, lặng yên ngắm nhìn bầu trời đêm bao la mà thờ dài. Kể từ khi cha đem cô giao cho ngài, cô lúc nào cũng phải cố gắng hết sức mình để sinh tồn trong thế giới của ngài. Vậy mà chỉ mới vừa nhận nhiệm vụ lại lo ham chơi không phòng bị hay cẩn thận, hậu quả là Wie số hai, cô thật sự không thể tưởng tượng ngài đang tức giận đến mức nào.

- Người đã tiếp xúc với ai?- Gemini không nhìn cô mà hỏi, câu hỏi không có ngữ điệu.

Leo nhìn Gemini khó hiểu nhưng rồi cũng ngoan ngoãn trả lời câu hỏi mà anh muốn nghe:

- Song Hoàng, do Cancer giới thiệu.

Cả cơ thể Gemini nhất thời cứng lại, đôi mắt thờ ơ mở to, đồng tử co rút nhanh chóng thể hiện sự ngạc nhiên nhưng rồi lại trở nên lạnh lùng.

- Song Hoàng?

Anh hỏi lại.

- Vâng.

Cô khẳng định.

- Được lắm.- Gemini nghiêng răng nói.

Ánh mắt u tối thể hiện rõ sự tức giận của anh. Anh liếc nhìn Leo đang cứng người vì sợ hãi trước sự thay đổi của anh mà hừ nhẹ.

- Ta sẽ tính sổ với người sau.

Nói rồi, đôi cánh anh đập nhanh hơn, đưa Leo rời khỏi địa bàn của Minlery Queen, bước vào thế giới của anh, đưa cô trở về địa bàn của anh, về nơi cô đã sống hơn hai thế kỉ.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Cổ lên!

Song Ngư nói thầm trong lòng, hai tay đặt trên ngực Cancer cố hết sức đẩy anh ra nhưng vô ích, cô không tài nào làm anh di chuyển dù chỉ một chút nhưng ít ra cũng đã xoay người được, không đặt tay lên ngực anh nữa. Cô gái nhỏ thở phì phò, hai mắt trợn ngược lên làm bộ hung dữ, cô quyết định nếu không đẩy cả người anh ra được thì đẩy cái cánh tay nặng trĩch đang đè lên eo cô. Chỉ là tiếc cho cô, dù có cố thế nào cũng không thể thoát ra mà còn làm cho anh cựa quậy, siết chặt cô hơn.

Song Ngư cả khuôn mặt rất đỏ, ngay cả đôi tai trắng ngần cũng hồng lên. Cả đời này cô chưa từng nằm chung với bất kì tên con trai nào ngoại trừ anh cô. Lúc này là do cô mệt quá nên không để ý, nhưng bây giờ khi đầu óc đã rất-tinh-táo thì làm sao cô có thể không để ý chứ?

Song Ngư khóc không ra nước mắt, cô dù có làm thế nào cũng không thoát ra được, cũng không đẩy anh ta được mà ngược lại còn bị ôm chặt hơn, khiến cho tay cô đặt lên ngực anh ta, lúc này khó lắm mới có thể xoay người tìm cách đẩy tay anh ta vậy mà giờ lại bị anh ta siết chặt đến mức không cựa quậy được.

Lúc cô gái nhỏ gồng người lại, chuẩn bị để thử thêm một lần nữa thì Cancer bỗng nhiên xoay người cô, để lưng cô tựa vào ngực anh mà chiếc cảm hoàn hảo tron lảng của anh lại nhân cơ hội đặt vào hõm cổ cô. Động tác của anh nhanh gọn và thoải mái khiến cô không kịp trở tay, chính thức trở thành cái gối ôm. Song Ngư tức giận định mắng anh thì cô giật thót mình, cả cơ thể cô cứng lại. Không phải tự nhiên cô như vậy, mà là vì hõm cổ cô bỗng nhiên cảm nhận có hai thứ gì vừa nhỏ, vừa nhọn lại lạnh đặt vào khiến cô giật mình, và cô hoàn toàn có thể đoán được đó là gì.

- Cô tốt nhất là để yên cho tôi, tôi đang đói và có thể giết cô bất cứ lúc nào, con nhóc chết tiệt này!

Cancer lau bàu, một tay đang để cho cô gối đầu cong lại, bàn tay vỗ vỗ đầu cô, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Song Ngư giật mình trước lời đe dọa của Cancer, cơ thể cô bất giác run lên, hai mắt cô mở to ra, trợn trừng. Lòng cô thật sự trở nên sợ hãi.

Scorpius và Aries từng nói, việc Cancer để cô sống tới tận bây giờ tức nghĩa anh ta không muốn giết cô nhưng thật sự nếu phải ở cạnh một vampire đang tỉ răng nanh vào cô thì ai mà không sợ? Cô đến tận bây giờ vẫn đang phải áp đặt bản thân tin vào vampire, loài sinh vật mà trước giờ luôn xuất hiện trong tiểu thuyết và tivi bây giờ lại xuất hiện ngay cạnh cô. Cô không thể chấp nhận được sự thật này.

- C... Cancer...- Cô cẩn thận lên tiếng, hi vọng anh sẽ không tức giận mà hút máu cô.

- Ừm?- Anh thu răng nanh lại, rúc đầu sâu hơn vào hõm cổ cô.

- Anh có thể... Bỏ tôi ra được không?

- Ngủ đi!- Cancer nói, đôi mắt nhắm lại thật an nhàn.

~o0o~

- Chủ nhân.- Anh chàng nhìn Scorpius, ánh mắt trong veo như đá quý không có chút hồn phách.

- Sao?- Scorpius giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Người không muốn quay về Santi Clare sao?

- Không, cảm ơn người, Zen. Ta muốn đi ra ngoài một thời gian.- Scorpius mỉm cười nói với người đối diện- Người đi với ta chứ?

Đi một mình sẽ rất buồn chán. Nếu có Zen đi cùng có lẽ sẽ tốt hơn đi một mình.

- Tôi là của người. Chỉ cần người muốn, tôi sẽ đi cùng người.

Zen với đôi mắt vô hồn nhìn Scorpius, nói từng chữ rành rọt bằng chất giọng thiết tha và trung thành. Anh muốn bày tỏ việc này qua đôi mắt, nhưng không thể. Đôi mắt của linh hồn kỳ sĩ sống trong đá quý hộ mệnh trong veo như viên đá quý, sáng, đẹp và lấp lánh, nhưng không có hồn. Tuy là đôi mắt như không có hồn, nhưng viên đá quý sáng lấp lánh trong đôi mắt của các linh hồn kỳ sĩ vẫn sáng lấp lánh, đó là ánh sáng của tâm hồn của kỳ sĩ được tạo ra bởi chủ nhân của nó, những cảm xúc mãnh liệt được dùng để làm thức ăn cho linh hồn kỳ sĩ, là một người dùng để chứa linh hồn.

- Ta biết.- Scorpius mỉm cười- Chúng ta đi. Ta muốn tới Nhật.

- Nhật Bản?

- Đúng. Ta muốn gặp Rui.

- Vâng.

Trên khuôn mặt Zen hiện lên một nụ cười hiếm hoi. Anh cúi người nhận lệnh.

Scorpius ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía ánh sáng đang dần xuất hiện, nuốt trọn màn đêm âm u tối tăm. Trời đã sáng rồi...

~oOo~

Trong ngôi biệt thự sang trọng của Capricorn, dáng người của Sagittarius hắt qua tấm màn ngăn cách với bên ngoài. Hình ảnh của anh đang loay hoay di chuyển.

Sagittarius đang ở trong phòng của Capricorn, hai tay anh bôi tung mọi thứ, kiểm tra từng góc ngách trong căn phòng, từng cuốn sách, nệm giường đều bị lục lọi, kiểm tìm. Lòng mày anh nhíu chặt lại. Anh xoay người đi về phía kệ sách, lật từng cuốn sách, sau đó lại để lên chiếc bàn bên cạnh.

Chẳng lẽ sai sao?

Không thể nào! Anh tin chắc cô ta sẽ không nói dối! Chỉ là anh cũng mong rằng cô ta nói sai. Anh thật sự không mong Capricorn là...

"Cạch"

Sagittarius nhíu chặt mày nhìn xuống. Là một cái đầu sư tử được đặt trên kệ đã bị đồng sách anh vừa lấy ra che lấp. Đôi mắt anh thể hiện sự ngờ vực. Anh đưa tay, ấn vào đầu con sư tử, không có gì xảy ra nhưng khi bàn tay anh đề xuống đôi mắt của con sư tử, âm thanh ầm ầm vang lên từ phía sau lưng khiến anh giật mình quay đầu lại.

Chiếc tủ sách sau lưng chậm chậm ma sát với mặt sàn, di chuyển sang một bên, để lộ ra một cánh cửa đen. Sagittarius lập tức đi về phía đó, mở cửa ra.

Anh đứng ngoài cửa, đảo mắt quanh cái cánh cửa bí mật này rồi lại nhìn vào bên trong, nơi bóng tối bao trùm lên tất cả mọi thứ nhưng hoàn toàn không có bất cứ âm thanh nào bên trong phát ra, cũng không hề có mùi tanh nồng của máu mà là mùi hương thoang thoảng, dịu nhẹ mà anh không biết là gì. Đôi mắt anh thể hiện rõ sự tò mò, sự ham muốn khám phá bóng dung trào dâng trong cơ thể anh, Sagittarius nhấc chân lên, từng bước tiến vào căn phòng tối.

Một tay áp vách tường, một tay quờ quạng xung quanh, anh cuối cùng cũng tìm ra được công tắc, ấn vào, đôi mắt anh nhíu chặt lại. Đèn đồng từ gần nở ra trước ánh sáng đến bất ngờ sau một thời gian nằm im lìm trong bóng tối. Đôi mắt anh híp lại, cố gắng làm quen với sự thay đổi đột ngột.

Lúc này, anh mới phát hiện ra, mình đang đứng ngay trong một căn phòng nhỏ với màu chủ đạo là màu nâu đất ấm cúng. Khắp nơi được trưng những bức tranh hình hoa bồ công anh trắng muốt. Căn phòng nhỏ nhắn với màu sắc hài hòa, chiếc giường đôi rộng màu kem được đặt ngay góc phòng, trên giường là một bó hoa thủy tiên, kế bên còn có một giá vẽ, trên đó là một bức tranh chì đang vẽ dở dang, mẫu chính là bó hoa được đặt trên giường. Sagittarius không khỏi cảm thán, cô gái này thật sự là một tài năng nghệ thuật hiếm có.

Anh khẽ cười, chắc là nhầm rồi.

Quay người định bước ra ngoài, mắt anh tình cờ lướt qua cái bàn nhỏ, những vật dụng trên chiếc bàn khiến anh bỗng chốc tối sầm mặt.

Có lẽ... Không hề sai một chút nào...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

- Không có lệnh của ta, không kẻ nào được thả cô ta ra. Nếu cô ta trốn thoát, tự dâng đầu các người đến.- Libra khoác lên người chiếc áo khoác đen bước ra ngoài, giọng nói vô cảm vang lên truyền mệnh lệnh cho hàng người đang quỳ đó.

- Vâng.- Ông quản gia cúi đầu- Chủ nhân...

- Cái gì?

Bước chân đều đặn dừng lại. Libra không quay người lại nhưng giọng nói lại như ma quỷ đe dọa tính mạng ông khiến ông không khỏi run lên.

- 57 vị khách đã tới và đang nghỉ trong dãy phòng khác phía Tây, nên làm thế nào ạ?

Tất cả mọi người hít một hơi lạnh không dám thở ra. Phải nói thật, họ quá sức ngưỡng mộ lão quản gia đi, lúc chủ nhân đang giận dữ như vậy, mặc dù hai chân đang run rẩy nhưng vẫn nói về buổi đính hôn. Lão già à, hôn thê của chủ nhân đã bỏ trốn đấy! Chủ nhân đã đi bắt cô gái ngu ngốc đó về, lệnh không được để cô ta trốn đi, vậy mà ông còn dám nói về vấn đề này với chủ nhân sao?

Trái ngược với sự lo lắng cùng những tưởng tượng của bọn người hầu, Libra chỉ chậm chậm quay đầu lại, liếc nhìn ông quản gia đang cúi đầu, đôi mắt được giấu dưới hàng lông mày rậm rồi lại quay đầu lại, bước tiếp.

- Năm ngày nữa, vẫn diễn ra bình thường.

- Vâng.- Ông quản gia thở hắt ra, cúi gập người xuống rồi như nhớ ra gì đó, ông nói tiếp- Công chúa đã đến rồi ạ.

"Cộp"

Tiếng gậy mạnh mẽ đập xuống sàn, trái ngược hoàn toàn với âm thanh nhẹ nhàng từ lúc Libra vừa mới đi ra. Đôi mắt anh thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng rồi lại nhanh chóng được giấu nhem đi.

- Ta biết.

Để lại Aries trong phòng, Libra bước nhanh ra ngoài, tiến về nơi được chuẩn bị riêng cho Capricorn mà anh đã dặn dò ông quản gia, khu phòng nghỉ phía Nam, nơi chỉ có quý tộc cao quý được sự cho phép của anh mới có thể bước vào.

Libra đi vào khu nhà, bước chân trầm ổn bước ngay về phía căn phòng đang sáng đèn. Tuy không hề tạo ra âm thanh nào nhưng người bên trong vẫn biết. Tiếng cười khanh khách của người bên trong căn phòng làm cho khu nhà cổ như nhộn nhịp hơn.

- Anh còn không vô đây?- Giọng nói trẻ trung, vui vẻ thúc giục Libra.

Anh từ từ bước vào, cúi đầu chào Ara rồi ngồi xuống, vừa ngồi xuống, khuôn mặt tươi cười của Capricorn liền trở nên vui tươi hơn, hóm hỉnh hơn, đôi tay ngọc ngà nhanh chóng rút ra chiếc ly sứ được chạm trổ tinh xảo với những viên pha lê xa hoa. Màu nâu nhạt của trà cùng với làn khói trắng đục bốc lên nghi ngút. Tuy nhiên, trong đôi mắt của cô gái lại là sự tức giận và thăm dò.

- Có gì nói thẳng đi?- Libra nhìn rất rõ biểu cảm thật sự của cô, cầm lấy ly trà.

Đôi môi tao nhã nhấp một ngụm, hơi đắng.

- Anh cố tình?

Capricorn vẫn tươi cười, cô dùng hai tay bưng chén trà lên, thổi nhẹ, làn hơi trắng bay theo hướng thổi của cô, bay về cột khói trên tách trà của Libra.

- Về chuyện gì?

Libra mỉm cười, tay trái cầm lấy chiếc muỗng bạc được khắc hình con chim đại bàng mức một ít đường vào tách trà nhạt màu.

- Scorpius.

- Hừm?- Libra không nhìn cô, đôi mắt chăm chú vào tách trà của mình, tay vẫn dùng muỗng khuấy đều- Có sao?

Anh đang muốn cô tự nói ra? Capricorn cười lạnh, tốt nhất anh ta nên cho cô một lời giải thích rõ ràng. Nếu không, cô chắc chắn là mình sẽ phá nát tòa lâu đài này.

Libra mỉm cười nhẹ nhưng lúc này, đôi mắt anh đã ngước lên, nhìn vào đôi mắt của Capricorn. Cả hai dựa vào đôi mắt của mình liên tiếp công kích đối phương, chẳng hề quan tâm đến Ara đã biết ý bỏ đi từ lúc nào.

Capricorn nhướng mày nhìn anh, muốn đấu mắt với cô? Đôi mắt long lanh trừng lên, kèm theo ngọn lửa giận vừa được anh thổi bùng, hàm ý đe dọa rất mãnh liệt như muốn nói, nếu Libra không nói rõ ràng thì cô sẽ xử lý anh khiến cho Libra không tự giác đỏ mặt hời hợt.

- Tại sao cô nghĩ như vậy?- Libra nhếch mép cười- Bằng chứng đâu?

Cho dù có chút ngạc nhiên với điệu bộ của cô gái trước mặt nhưng Libra là ai chứ? Anh là người đứng đầu gia tộc Minlery Queen, một trong bốn gia tộc lớn nhất trong giới quý tộc hoàng gia vampire, làm sao anh có thể dễ dàng sợ hãi đến thế được?

- Anh muốn có bằng chứng? Được thôi!

Cô trừng mắt dữ tợn hơn nhìn anh, khuôn mặt đỏ lên vì tức giận.

- Anh đã có tính toán với Cancer từ trước, yêu cầu Cancer mang theo Scorpius đến đây rồi bỏ đi vì một lý do gì đó mà tôi không rõ là có thật hay là do anh bịa ra, rất tình-cờ để cho tôi và Aquarius nhìn thấy Scorpius, mà không, để cho tôi nhìn thấy Scorpius. Ngay từ đầu, anh đã có ý định để cho tôi gặp chị ấy, nhưng anh cũng biết chị ấy sẽ lập tức chạy đi nếu gặp tôi hay Aquarius.

Hay! Libra cười thầm trong lòng, quả không hổ danh. Chỉ tiếc cho Capricorn là cô không hề hay biết đến việc anh chưa kịp bịa ra cái cớ nào thì Cancer đã chạy tới lâu đài của Taurus, anh chưa kịp làm gì thì Song Hoàng đã mang cháu gái của hoàng đế tới đây, nói cô ta bị trúng độc tố Wie số hai. Nếu cô gái trước mặt anh biết được việc đó, cô ấy sẽ suy nghĩ như thế nào đây?

Nghĩ vậy, khóe môi của Libra vô thức cong lên.

- Anh cười đều cái gì?

- Không có gì, chúng ta tiếp tục đi. Vậy, cô nghĩ tại sao tôi phải làm như vậy? Tôi có lợi gì? Đừng quên, Cancer là thương nhân, tên đó sẽ không bao giờ chọn thứ có thiệt hại hay không đem lại lợi cho bản thân để giúp đỡ đâu.

- Vì vậy nên hẳn ta mới hợp tác với anh!- Capricorn không cần suy nghĩ, lập tức đáp lời- Vì hẳn ta biết nếu hợp tác với "Cáo đêm" sẽ có lợi hơn là hợp tác với hoàng tộc chúng tôi! Không có người bạn hay kẻ thù nào là vĩnh viễn, rất có thể anh sẽ trở mặt với Taurus bất kì lúc nào, đó là lí do khiến cho anh phải tìm cách để thu phục nhân tài về với mình.

Tốt lắm!

Khóe miệng của Libra tiếp tục được nhếch cao lên.

Biết được anh là Cáo đêm thì Capricorn cũng chẳng tầm thường gì. Anh thấy rất rõ, Capricorn đang phô bày ự sắc xảo của mình ra để đe dọa anh, nhưng tiếc cho cô, càng thể hiện chỉ càng làm anh muốn chiêu mộ cô đứng dưới trướng của mình.

- Anh biết tôi và Aquarius đang đứng ở phía trung lập, chính vì vậy mới muốn lôi kéo chúng tôi bằng cách cho chúng tôi gặp Scorpius. Anh biết chỉ cần gặp chị ấy, chúng tôi sẽ làm bất cứ thứ gì anh yêu cầu.

Tuyệt vời!

- Nếu có chị ấy, Aquarius chắc chắn sẽ đứng về phía anh, Taurus cũng sẽ không dám đụng vào anh, còn tôi thì anh chắc chắn rằng chỉ cần có thể gặp chị ta, thần quan trọng lại nắm vận mệnh- Spirit là tôi sẽ quy phục anh!

Hoàn hảo!

Libra cười ra tiếng, cười khùng khục, nụ cười đầy ma mị, thách thức và thỏa mãn.

Tốt lắm! Quả nhiên anh không hề nhìn nhầm. Cô gái này có cái đầu rất tuyệt vời! Chỉ tiếc là nó còn hơi non nớt. Không sao! Chim con không thể nào vừa tập bay đã thành đại bàng, anh vẫn còn nhiều cơ hội để đào tạo cô.

- Ô cô gái nhỏ, cô nói đúng đấy!- Libra nhếch mép cười, thừa nhận- Vậy chúng ta sẽ nói chuyện chính chứ?

- Anh còn gì để nói?

Capricorn khinh thường nhìn anh. Chút tự mãn nhỏ nhoi trong cơ thể như bám được thuốc tăng trưởng, không ngừng khuếch tán trong thâm tâm cô khiến cô nhất thời coi thường người đối diện.

- Rất nhiều là đằng khác chứ!- Libra vẫn giữ nguyên nụ cười- Chẳng hạn như việc cô chị gái yêu quý của cô đã chạy đến châu Á chẳng hạn?

- Cái gì?

Capricorn đứng bật dậy! Đôi mắt mở to, trần trối nhìn Libra thoải mái mỉm cười, từ từ uống trà, đôi mắt an nhàn ngắm nhìn khuôn mặt ngạc nhiên thất thần của cô.

- Vậy...- Libra cảm lấy chiếc muỗng, khuấy ly trà- Cô có muốn ngồi xuống, bỏ chút thời gian đàm phán với tôi không?

Đôi mắt cô hiện tại rất phức tạp, cả người đối diện cũng vậy, cô không tài nào đoán ra được ý nghĩ của hắn. Cẩn mòi, hai lòng bàn tay đã thấm đẫm mồ hôi từ lúc nào nắm chặt gấu váy, từ từ ngồi xuống.

Libra mỉm cười hài lòng. Vậy là anh sắp nắm được Capricorn rồi, ngày ấy sẽ không còn xa nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Khu rừng u tối.

Sương mù dày đặc.

Tiếng gió rít qua tai.

Những đôi mắt vàng rực sáng rỡ trong đêm tối.

Sự đáng sợ của khu rừng này khiến cho không một ai dám bén mảng tới. Cũng không biết tại sao mà chính quyền địa phương lại cho bảo vệ đứng canh ở bìa rừng, không cho ai bén mảng vào. Vậy mà bây giờ, một bóng người đang thong dong đi trong khu rừng, tay cầm một xấp giấy hơi ố vàng. Khuôn mặt người đó được lớp sương mù che đi tạo cảm giác lạnh gáy khiến cho hai người mặc bộ quần áo kiểm lâm xanh nhạt không dám lại gần nhưng khi thấy người đó sắp mất hút trong làn sương mờ dày đặc, một anh la lên:

- Này! Không được vào đâu! Quay lại đây!

Người đó hình như đã nghe được.

Con người bí ẩn hơi quay đầu lại.

- Biến đi. - Giọng nói khàn khàn, mệt mỏi.

- Này anh kia! Ra đây!

Người kiểm lâm nghe được giọng nói khàn khàn của đàn ông thì anh ta la lớn hơn, không đoái hoài gì đến lời xua đuổi của anh chàng đó.

Anh chàng đang giấu khuôn mặt mình qua lớp sương mù thấy người kiểm lâm không nghe mình nói thì lập tức quay đầu, tiếp tục đi vào sâu bên trong mặc cho lời la hét đe dọa của anh ta.

- Này! Nơi này có sự bảo vệ của nhà nước đấy! Anh có nghe không?

Người kiểm lâm tức giận, bước qua lằn ranh màu đỏ chói mắt, định chạy về phía chàng trai bí ẩn nhưng vừa bước được hai bước, anh ta nghe tiếng xé gió bên tai.

Những cái bóng đen to lớn vụt qua trước mắt khiến anh ta run sợ lấy bầy, có cảm giác như có cái gì đó đang nhìn mình chăm chăm. Anh ta theo phản xạ xoay qua xoay lại kiểm tra xung quanh nhưng khi ánh đèn sắp chiếu về phía anh chàng kia, một cảm giác đau nhói ở mu bàn tay khiến anh hoảng hốt, tay cứng đờ, buông rơi cây đèn pin.

Cơ thể anh run lấy bầy.

- Này! Mau ra đi! - Anh ta nghe thấy tiếng anh đồng nghiệp ở phía bìa lán đỏ.

Tiếp theo là ánh sáng hắt vào mặt anh khiến cho anh chói mắt đến mức nhắm chặt mắt lại.

- A... A.... A!!! - Người kiểm lâm đứng bên ngoài qua ánh đèn nhìn thấy.

Thánh thần!

Ông ta la lên!

Bỏ chạy!

Cây đèn trên tay rớt xuống, tiếp tục hắt ánh sáng về phía anh chàng kiểm lâm trẻ tuổi.

- Có chuyện gì sao? - Chàng trai trẻ tuổi hét lên nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng la của người đồng nghiệp lớn tuổi đang ngày càng nhỏ dần.

Chàng trai trẻ cảm thấy sợ hãi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Anh hé hé mở mắt, để ánh sáng hơi rọi vào mắt mình và khi quen được với ánh sáng, anh ta chết trân!

Một... Một bầy sói!

Anh ta muốn la!

Anh ta muốn bỏ chạy!

Anh ta muốn rời khỏi đây!

Nhưng...

Miệng anh ta khô khốc không nói được lời nào...

Chân anh ta đã cứng đờ...

Không thể nào nhấc lên được...

Đôi mắt anh ta mở to, đồng tử co rút lại, in hằn trong đôi đồng tử màu đen đục ấy là hình ảnh một con sói trắng với hàm răng nhọn, ó màu đang nhe ra, xung quanh đầu đôi đồng tử của anh cũng in hằn bóng loài động vật đáng sợ to biến dị này. Cả cơ thể run rẩy!

Con sói trắng! Với đôi mắt vàng phát sáng, những chiếc răng nanh được nhìn thấy rõ ràng khi mà con sói đang nhe ra, hai chân trước hơi khụy xuống như chờ thời gian để nhảy bổ về phía anh. Con sói to lớn hơn cả anh. Mà không phải chỉ có một con!

Một con sói không nói gì, bỗng nhiên vỗ đến phía anh ta!

Mà anh ta cũng không thể nào làm gì. Anh ta làm gì được chứ? Khi mà nỗi sợ hãi đang chiếm dần lấy tâm trí anh ta, khiến cho anh ta run rẩy, cả người cơ hồ như chỉ cần một ngọn gió cũng có thể xô ngã anh ta. Anh ta mở to mắt, trợn trừng lên, đến tận lúc những chiếc răng nanh sắc nhọn, lạnh lẽo của loài sói cắm sâu vào cổ anh ta. Kể cả lúc cơ thể anh ta bị con sói to lớn hơn anh ta dùng móng ghim chặt xuống lòng đất, máu dần thấm đẫm cái chất lỏng màu đỏ sền sệt, ấm nóng, anh cũng không nhắm mắt,

mà không, phải nói là không thể nhắm mắt! Cho đến cái giây phút con sói to lớn cắn nát đầu anh, bứt nó ra khỏi cơ thể, đôi mắt anh ta vẫn tròn trĩnh trong mồm của nó, không giây phút nào nhắm lại, tận đến khi cái đầu đã bị nghiền nát và chìm vào trong bụng con sói trắng, đôi mắt ấy vẫn như vậy...

Đôi mắt của người kiểm lâm trẻ tuổi trước khi bị con sói lớn nuốt trọn vào mồm, đôi đồng tử ấy in ra một hình ảnh: Anh chàng bí ẩn đó, không một con sói nào dám đến gần anh ta. Anh ta là ai?

Song Hoàng hơi quay đầu, nhìn cảnh tượng những con sói khác đang vây lấy cái xác không đầu ngấm nát ra, cắn thành từng khúc nhỏ. Những miếng thịt vẫn còn màu hồng nhạt của da người nhưng bị tẩm trong màu đỏ tươi đang thẩm lại của máu. Anh hơi nhếch môi lên.

Anh đã cảnh báo, là do hấn ta không nghe lời cảnh báo của anh. Song Hoàng quay bước, định đi tiếp thì phía sau, anh nghe tiếng tru. Anh quay lại.

Con sói vừa mới dứt đầu người kiểm lâm bước lên phía trước, cái mồm đầy máu nhớp nháp đến đáng sợ. Nó hơi khuyu người như muốn chào anh rồi lại tru lên.

- Ta sẽ không phá vỡ giao ước. - Song Hoàng đầu hơi ngước lên nhìn con sói trắng.

Con sói nghe như vậy, lại tru lên. Tiếng tru cao vùn vút như giọng hát thần tiên được vang vọng khắp khu rừng. Đầu đó, tiếng tru của nó được đáp lại, bầy sói phía sau lưng tiến về phía trước, hai chân trước khuyu xuống, cúi đầu chào anh.

Dưới ánh trăng, ánh sáng mờ ảo mà rõ ràng, hình ảnh chàng trai buông thõng hai cánh tay, hai vai thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt con sói đang cúi xuống nhìn mình, phía sau là bầy sói trắng được phản chiếu bởi dòng suối gần đó, khung cảnh huyền diệu khiến cho những họa sĩ có thể vẽ đi vẽ lại cảnh tượng này ở nhiều vị trí khác nhau, vẽ hoài không chán mà các nhà văn cũng có thể viết nên những bài thơ dựa trên hình ảnh này...

"Dưới ánh trăng bạc nhuộm đỏ bởi máu, loài sói to lớn được thuần phục. Kính cẩn nghiêng mình chào anh ta. Người điều khiển sói ngước lên nhìn, đôi mắt sâu lắng được phản chiếu bởi dòng suối được tắm bởi trăng, dần mờ ảo bởi giọt lệ máu của con người ngu ngốc và xấu số..."

Song Hoàng biết họ đã đồng ý, cúi chào lại, sau đó liền quay người bước đi.

Anh không nên ở trong lãnh địa của họ quá lâu.

Song Hoàng mở tờ giấy ố vàng ra. Theo như những câu đố trong tờ giấy này thì Chu Tước đang ngủ yên trong hang động lửa ở trong khu rừng này. Nhưng hang động lửa? Song Hoàng hơi chau mày, theo như anh nhớ, không có cái gì gọi là hang động lửa cả. Vậy là sao? Đôi mắt anh hiện lên sự lo lắng.

Hay là... Hỏi họ?

Ý tưởng điên rồ lóe lên trong trí não anh. Không được! Họ không thích giúp đỡ người khác nhưng biết đâu...

Song Hoàng dừng bước, quay lại phía bìa rừng, nơi những con sói trắng đang xử lý thi thể của người kiểm lâm xui xẻo.

Con sói đầu đàn đang nằm trên mặt đất, hai chi trước xếp chéo để làm điểm tựa cho cái đầu lớn, hai chi sau xếp chồng lên nhau trên mặt đất.

Nghe có tiếng loạt soạt, con sói mở hờ mắt ra, lườm nhác nhìn về phía Song Hoàng.

- Người có biết hang động lửa ở đâu không?

Con sói trắng nhìn Song Hoàng như nhắc nhở anh ta.

Ồ, anh cũng biết chứ nhưng anh đang rất gấp, đành phải cầu cứu họ thôi.

Con sói nhìn anh, rồi kêu lên một tiếng.

"Hang động lửa là cách gọi của lối vào những núi lửa."

Song Hoàng mỉm cười. Anh để xuống nền đất một chiếc hộp nhỏ rồi quay đi.

- Đây là quà cảm tạ. Cảm ơn.

Sói trắng không đáp lại, miệng hơi găm gừ đe dọa nhưng rồi lại im lặng, nhìn bóng dáng người đó bị làn sương mù che khuất và biến mất.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Trong khu rừng đen tối, một bóng dáng đen tuyền với đôi cánh lớn như một loài chim được bao phủ bởi ánh trăng đang bay trên không trung nhưng khi nhìn gần, có thể nhìn ra, bóng dáng đó mang hình dáng một con người.

Song Hoàng lượn trên không trung, đôi cánh vỗ nhẹ từng đợt dùng sức gió đưa cơ thể anh lên cao, bay vút lên bầu trời đầy sao sáng. Hình ảnh người con trai với mái tóc hơi dài được hất tung lên, lật phất bay, tô nét cho khuôn mặt góc cạnh và đôi môi đang mím lại, sau lưng là đôi cánh đen đang vỗ nhẹ cánh theo nhịp, để người đó có thể bay lên cao, ngắm nhìn toàn cảnh ở phía dưới. Cảnh tượng này thật sự rất đẹp, đẹp đến mức không cách nào thoát nên lời.

Anh tỉ mỉ, cẩn thận quan sát phía dưới. Anh đang cố tìm những ngọn núi lửa trong rừng mà còn cách nào đơn giản hơn cách bay lên mà tìm? Nhưng, sau khi bay lên rồi, anh mới phát hiện ra rằng, trong khu rừng bí hiểm này, có tới ba núi lửa khác nhau. Chẳng lẽ phải tìm từng ngọn núi lửa một sao? Leo không còn thời gian nữa. Phải làm sao đây...

Đôi lông mày hơi dày chau lại với nhau, phía dưới là đôi đồng tử đang căng thẳng.

Anh mở tấm giấy cũ kia ra.

"Khu rừng của sói được lựa chọn

Hang động lửa không được phát hiện

Chu Tước cẩn thận che đi hỏa và hoàng kim sắc

Ngủ vùi với thời gian và chờ đợi."

Tấm giấy óng vàng, cũ, sờn và rách nát, trên mảnh giấy chỉ vờn vện bóng câu thơ nhưng với chúng, có thể biết được vị trí Chu Tước chọn lựa, đặc điểm của vị trí. Câu khiến anh đau đầu nhất là câu thứ ba, "che đi hỏa và hoàng kim sắc" tức nghĩa là sẽ giấu đi ánh sáng đỏ và vàng rực do khí của thần thú phát ra, như vậy làm sao có thể phát hiện ra vị trí của Chu Tước?

Trong lúc suy nghĩ, đôi mắt anh bỗng thấy chói mắt liền nhìn về phía Tây khu rừng.

Đằng xa, ánh nắng chói chang cùng với mặt trời đỏ rực viên pha lê máu được kết tinh thanh khiết nhất, từ từ nhô lên khỏi những vòm cây, soi rọi cả một vùng.

Trời đã sáng rồi?

Khuôn mặt Song Hoàng bất giác trắng bệch. Anh có thể tới từng núi lửa để kiểm tìm nhưng Leo thì không còn thời gian. Cô ấy có thể chết!

Bình tĩnh! Song Hoàng tự nói với bản thân, không được phép để mất bình tĩnh như vậy, anh phải bình tĩnh lại.

Song Hoàng quay đầu, nhìn về ba ngọn núi lửa, từng cái một. Tất cả đều được ánh sáng mặt trời rực rỡ màu vàng chói mắt bao phủ.

Khoan!

Song Hoàng quay đầu.

Ngọn núi lửa kia, không được chiếu sáng!

Anh mở to đôi mắt như không thể tin nổi, nhìn về phía ngọn núi lửa, ngọn núi lửa đó cao nhất, mà cũng gần vị trí mặt trời đang mọc nhất, làm thế nào mà nó không sáng lên cùng với bầu trời vàng nhạt?

"Chu Tước cẩn thận che đi hỏa và hoàng kim sắc"

Cẩn thận che đi hỏa và hoàng kim sắc....

Che đi hỏa và hoàng kim sắc...

Song Hoàng mở to mắt! Đôi cánh vỗ mạnh một cái, hướng thẳng về phía ngọn núi lửa đó!

Chính là nó!

Anh cắn chặt răng.

Nó chính là nơi Chu Tước đang trú ẩn!

Leo sẽ được cứu!

Song Hoàng chần chờ nhiều thời gian để bay tới ngọn núi lửa đó, anh bay một vòng quanh ngọn núi lửa. Kì quái, tại sao lại không có cửa vào? Đáng ra phải có cửa vào núi lửa chứ?

Anh thờ dốt, vỗ mạnh cánh bay thêm một vòng nữa, vẫn không thấy.

Được, nếu vậy, trực tiếp vào miệng núi lửa luôn.

Đôi cánh lần nữa vỗ mạnh bay thẳng vào miệng núi lửa đang ngừng hoạt động.

Nơi đây thật sự rất tối khiến cho anh không nhìn thấy được gì, lại thêm sự cản trở do sức mạnh của Chu Tước, anh không thể nào sử dụng lửa được, xem ra phải dùng âm nhân thôi.

Song Hoàng do vampire sinh ra, chỉ được phát hiện hai sức mạnh, là lửa và âm nhân. Âm nhân là đôi mắt tối, ẩn bên trong đôi đồng tử bên ngoài, khi sử dụng có thể nhìn thấy được tất cả mọi thứ dù cho đang trong bóng tối, quá chói mắt hay bụi bay mù mịt, âm nhân đều có khả năng thích nghi với môi trường bên ngoài.

Song Hoàng nhắm mắt lại, làm bầm:

- Khai triển âm nhân!

Trong sự tăm tối, một tia sáng lóe lên nhưng rồi lại nhanh chóng vụt tắt.

Đã khai mở âm nhãn thành công.

Song Hoàng lúc này đã có thể nhìn được mọi thứ, nhưng việc này lại khiến anh khó chịu. Song Hoàng khẽ cau mày. Trong đây không có gì giống với trong miệng của núi lửa, mà chỉ là một cái hố không đáy, anh đập cánh mạnh hơn, bay thẳng xuống.

~oOo~

- Ngủ đi. - Gemini nhẹ nhàng đặt Leo lên chiếc giường màu xám tro, nhẹ nhàng nói với cô.

Anh nhúu mày.

Cả người Leo nóng bừng.

Máu của Gemini tuy kiềm được sự phát triển và tiêu diệt độc tố nhưng lại không hoàn toàn, sau một thời gian cơ thể của cô lại nóng bừng lên, khó thở.

Đôi mắt Gemini tối sầm. Chẳng lẽ khi máu anh được hòa vào cơ thể cô, nó sẽ không còn tác dụng nữa?

Chết tiệt!

Gemini đập mạnh tay xuống chiếc bàn gỗ.

"Uỳnh!" - Chiếc bàn gỗ được điêu khắc cẩn thận và tỉ mỉ với những bông hoa được mài bằng đá hết sức tinh xảo vỡ tan.

Gemini nghiêng răng.

- Song... Từ...?

Leo khô khốc mở miệng. Khi thật, cô thậm chí còn không nói được tên ngài rõ ràng.

Gemini ngược mắt nhìn cô, đôi môi mỏng mím chặt lại.

Anh dùng mở chiếc tủ ở hòm giường, lấy ra những chiếc ống kim tiêm bằng sắt lạnh lẽo, như chính tâm hồn của chủ nhân nó, anh cầm lấy một cái, đâm thẳng vào cổ tay mình.

"Phập"

Leo mở to mắt, căng thẳng nhìn anh.

Chủ nhân... Ngài định làm gì?

Leo trần trụi mắt nhìn anh. Nhìn anh lấy máu của mình bơm vào ống kim tiêm, rút ra. Nhìn anh đổ từng millilit máu đỏ vào chiếc ly rượu vang đỏ thẫm luôn được đặt trên giường. Cô nhìn anh. Nhìn anh lặp lại việc đó trong cơn giận dữ, đến khi chiếc ly không thể chứa thêm một giọt máu nào nữa.

Anh nâng mặt cô lên, thật nhẹ nhàng, động tác bên ngoài có vẻ là mạnh bạo nhưng thật ra, chỉ có cô mới biết nó dịu dàng thế nào...

Chiếc ly được đưa đến môi cô.

- Uống đi.

Cô ngoan ngoãn làm theo lời anh. Cô từng chút từng chút một nuốt vào dòng máu ấm áp lạ thường trong cơ thể anh. Cảm giác dòng máu ấm nóng tràn vào khoang miệng, chảy xuống dạ dày rồi lại thấm ra ngoài, hòa toan vào từng tế bào của cơ thể cô.

Nhiệt độ dần hạ xuống...

Gemini khẽ thờ phào, đặt chiếc ly xuống, vẫn còn khoảng năm phần sáu lượng máu ban đầu, khi nào cô chuyển biến tệ sẽ cho cô uống.

Gemini nhẹ nhàng đặt Leo xuống nệm, cẩn thận luồn mái tóc của cô vào tay anh, vuốt nhẹ. Sự phẫn nộ và bi ai thống lĩnh cơ thể anh. Anh không muốn nhìn cô đau khổ và mệt mỏi như thế này...

Anh muốn giúp cô nhưng anh biết anh không thể. Vì thứ duy nhất có thể giúp cô chính là thứ con người kia đang đi tìm, Chu Tước.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

- Capricorn?

Virgo ngạc nhiên nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình. Cô bước xuống giường, chạy lại phía Capricorn.

- Virgo. - Capricorn nở một nụ cười - M... Minh về rồi.

Bước chân của Virgo dừng lại. Cô giương đôi mắt ngạc nhiên lên nhìn Capricorn. Đôi môi cô run run.

- Capricorn? Có chuyện gì vậy?

Nụ cười của Capricorn thật rạng rỡ. Cả giọng nói của Capricorn cũng vậy, điều đó khiến Virgo giật mình. Đã có chuyện gì xảy ra?

Đôi tay của Virgo nắm chặt vai của Capricorn. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kì lạ của Capricorn nhưng Capricorn lại quay đầu, tránh đi ánh mắt của cô. Điều đó khiến cho Virgo bàng hoàng. Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Đối với Virgo, Capricorn là người bạn thân đầu tiên và cũng là duy nhất của cô trong tòa lâu đài lạnh lẽo này. Capricorn là người duy nhất nhìn cô với vẻ mặt thân thiện, chăm lo cho cô mỗi khi cô mệt mỏi trong cơn sốt, luôn luôn tìm cách chữa trị cho cô mỗi khi cô bị thương. Trong thế giới vampire xa lạ này, người duy nhất có thể thấu hiểu cô đang đứng trước mặt cô nhưng tại sao, cô lại cảm thấy xa lạ đến vậy?

Capricorn tránh đi ánh mắt của Virgo, cô cúi đầu xuống. Sự tội lỗi đang len lỏi ở trong tim cô.

- Không có gì đâu. - Capricorn gượng cười nhìn Virgo - Virgo... Cậu...

- Sao? Có chuyện gì vậy? - Virgo siết chặt vai Capricorn hơn.

Đôi mắt cô lo lắng nhìn người trước mặt. Capricorn là vampire, thế nhưng cô lại có tấm lòng của một con người và đôi mắt trong sáng, vui vẻ, tin tưởng với cuộc đời. Thế nhưng tại sao lần này đôi mắt cô lại trở nên lo lắng và u tối đến vậy?

- Cậu... Có muốn...

Giọng Capricorn trở nên khô khan một cách kì lạ, giọng nói cô khàn đi, phải khó khăn lắm cô mới thốt ra được vài ba chữ, những con chữ vô nghĩa. Vô thức, Capricorn cắn chặt răng.

- Capricorn...? - Virgo thôi siết vai Capricorn, sững sờ nhìn cô gái trước mặt - Sao cậu lại khóc?

Capricorn gạt mình.

Bàn tay cô đưa lên trên khuôn mặt, sờ lên bên má ướt ướt. Cô đang khóc thật sao? - Virgo... Cậu có muốn... Ra khỏi đây không?

~oOo~

- Tại sao tôi phải phục tùng? - Song Ngư ngồi trên giường trừng mắt nhìn Cancer.

Bỗng nhiên ngủ xong lại bảo cô từ bây giờ là nô lệ của hắn, phải phục tùng, làm sao Song Ngư có thể chịu được? Cô là công dân của đất nước tự do, cô có quyền được sống theo ý mình, cho dù trước mặt cô có là loài sinh vật hiếm người biết rằng có tồn tại đi chăng nữa thì cô cũng không-quan-tâm!

Cô gái Song Ngư với bộ dạng sợ hãi và yếu ớt trước loài sinh vật thần bí là vampire đã hoàn toàn biến mất, nhường chỗ cho người con gái kì lạ, dũng mãnh và đường như không hề sợ anh, hay loài vampire.

Cancer giật gù, tốt lắm! Khả năng thích ứng rất cao mặc dù anh cho rằng phần lớn công lao là thuộc về tên Lập Hộ để dãi cùng với Scorpius và Aries nhưng tạm thời, việc ở đây mới hai tuần mà cô đã có đủ can đảm để trừng mắt nhìn anh, thật đáng mong chờ!

Cancer nhìn Song Ngư.

Anh nhìn vào đôi mắt đen lay láy và sáng như sao trời, đôi mắt đẹp và có hồn.

Anh nhìn vào chiếc cổ trắng mịn thơm ngát dưới lớp áo thun rộng.

Anh nhìn vào mạch máu ngay dưới lớp da cô.

Đôi mắt Cancer ánh lên sự thèm khát, nhưng anh cố kìm lại. Mục đích của hôm nay là để hiểu rõ về con mồi trước mặt và mang cô ta tới King Nostle cho Capricorn trong vài tuần nữa. Cancer khép hờ đôi mắt của mình để Song Ngư không thể nhìn thấy ẩn sau hàng mi dài kia, đôi mắt Cancer đang tỉ mỉ tính toán.

Đôi môi Cancer khẽ nhếch lên sau khi đã suy nghĩ xong, anh nhìn chằm chằm vào Song Ngư.

- Người hỏi tại sao người phải phục tùng?

Nụ cười lạnh lùng, trào phúng nở trên môi Cancer nhưng đáp lại anh chỉ là đôi mắt vẫn đang trừng lên của Song Ngư nhưng anh có thể đọc được sự hoài nghi và chút lo sợ trong đôi mắt đen tuyền kia.

Tốt lắm! Đã bắt đầu biết sợ. Cho dù có thể thích nghi với sự tồn tại của vampire là tốt nhưng không được phép quên vampire mới là loài thống trị. Một con người nhỏ bé lại muốn trừng mắt làm con hổ giấy không biết tự lượng sức mình đứng trước mặt anh không khác gì một đũa ngọc!

- Vậy... - Cancer kéo dài câu nói, bước lại gần Song Ngư, tay đặt lên vai cô - Người muốn ta hiện tại giết chết người hay là đem chặt tay chân người và bắt người phục tùng?

Song Nưg khiếp đảm nhìn Cancer, đôi mắt mở to. Cả cơ thể nhỏ nhắn của Song Nưg run rẩy, vô thức co người lại. Khuôn mặt cô trắng bệch khi nghe người đối diện nói, sự tự tin lúc trước hoàn toàn biến mất.

Song Nưg sợ hãi nhìn anh. Tất cả tự tin cùng cao ngạo của vài phút trước đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn sự khiếp sợ. Đôi mắt của Cancer lúc này cho cô biết, anh ta sẽ làm như vậy, giết chết cô, làm bất cứ điều gì. Trong trí óc cô hiện lên hình ảnh làn khói xám đặc vây lấy chiếc cổ của mình lúc trước, làn khói đục ngầu như các xúc tua vây lấy cô lúc đó như là đang xuất hiện ở cạnh cô làm cho Song Nưg cảm thấy ớn lạnh, run rẩy.

Cancer cười, nụ cười khó đoán.

Anh biết cô gái này nếu làm quen được với bọn Orion, chắc chắn sẽ bị cái cách đối xử tôn trọng và bình thường của họ làm cho mẹ muội đến mức tưởng rằng con người hạ cấp có thể ngang hàng với loài vampire cao quý. Nếu không phải cô là do anh mang về, chưa biết chừng xác cô lúc này đang nằm ở đâu anh cũng không biết.

Cancer hài lòng nhìn Song Nưg đang trở nên run rẩy, đôi môi anh khẽ nhếch lên.

Bước đến bên cô, Cancer nhìn vào đôi mắt đang sợ hãi của cô, tay nhẹ nhàng luồn vào mái tóc dài mềm mại với màu đen óng ánh dưới ánh đèn. Đôi môi Song Nưg run run, nín thở quan sát cử động của anh.

Cancer hài lòng nhìn biểu hiện của cô, cúi mặt xuống, đôi môi mỏng ngậm lấy đôi môi hồng đang trở nên nhợt nhạt.

Song Nưg không tính đến việc này, cô kinh hãi mở to hai mắt, để mặc Cancer ngậm lấy môi cô.

Môi Cancer lạnh lạnh, mềm. Song Nưg có thể cảm nhận được, anh đang dùng răng, day day môi cô, động tác mềm mại, dịu dàng như con dã thú đang nhấm nháp con mồi của mình trong bữa ăn sớm.

Cancer nhắm hờ đôi mắt mình, môi phủ lấy đôi môi mềm mại mọng nước kia, nhẹ nhàng cắn rồi dùng lưỡi liếm nhẹ, luồn vào trong môi cô, cạy răng cô ra. Vì không phòng bị, đôi môi Song Nưg hé mở một cách dễ dàng, để mặc cho Cancer luồn lưỡi của mình vào, quấn lấy môi cô.

Đến lúc này, Song Nưg mới giật mình nhận ra, cô giãy giụa muốn thoát ra nhưng Cancer đã nhanh chóng ép cô nằm xuống giường, thân người rộng lớn đè lên người cô, lưỡi anh quấn chặt lấy lưỡi cô như muốn nuốt sạch mọi thứ trong khoang miệng của cô gái trước mặt.

Cả người Song Nưg bỗng trở nên nặng nề khó tả, cô dùng hai tay đẩy Cancer ra nhưng bàn tay to lớn của anh nhanh chóng bắt lấy hai cổ tay cô, đặt lên đỉnh đầu.

Song Nưg hiểu, chống cự lại loài sinh vật đáng sợ như anh là vô ích nhưng cô thật sự không biết làm gì khác. Cô hiện đã gần mười tám, đã từng có bạn trai, cũng đã từng hôn người khác nhưng đây là lần đầu tiên cô biết có thể hôn theo cách này, có cảm giác như không khí trong cơ thể đang bị Cancer cắn nuốt lấy từng chút một mà cả cơ thể bỗng nhiên có một cảm giác rất khác lạ khiến cô sợ hãi nhưng lại thích thú. Cảm giác đó khiến cô giật mình, càng muốn đẩy anh ra nhưng không được mà không khí cũng đã dần bị anh nuốt lấy, cô vô lực căng cứng cơ thể, hứng chịu nụ hôn của anh.

Cancer dùng lưỡi mình bắt lấy lưỡi cô, xoay theo vòng, để cô cảm nhận được rằng anh đang gặm nhấm cô. Anh ngấu nghiến đôi môi mềm mại như loài dã thú, dường như sự mềm mại của cô đã làm anh mê muội, càng ngày càng hôn sâu hơn, chiếc lưỡi càn quét trong khoang miệng của cô, cùng quỳện lại với chiếc lưỡi thom tho của cô rồi lại luồn vào những chiếc răng trắng thẳng tắp.

Nụ hôn thật sâu, thật dài đến mức Song Nưg tưởng rằng mình đã ngạt thở mà chết, Cancer mới dời môi mình đi.

Ngay khi đôi môi của cô được giải thoát, Song Nưg thở mạnh, cố gắng hít lấy không khí nhưng cô giật mình nhận ra, Cancer không phải là buông cô ra mà chỉ là rời khỏi môi cô.

- A...

Song Nưg rên lên khi cảm nhận được lưỡi cùng môi anh đang lướt đi trên cằm, má cô.

Đôi môi Cancer ướt át chậm chậm lướt trên chiếc má đang hồng lên của cô, thả những nụ hôn rơi rớt xuống cằm cổ trắng nõn, anh dùng răng day day lớp da trên cổ cô, thật mềm, thật thom...

Cancer không thể kiềm chế được trước mùi thơm ngọt ngào của dòng máu đỏ tươi bên dưới lớp da trắng muốt, chiếc răng nanh được hé ra, cắm phập vào cổ Song Nưg.

- A!

Song Nưg nhắm mắt.

Đau! Đau không thể nào chịu nổi. Song Nưg đau đến mức lông mày nhăn lại, nước mắt như muốn chảy ra, cô rên lên, càng đau đớn hơn khi phát hiện ra Cancer đang hút lấy dòng nước ấm nóng của cơ thể cô, cơ thể cô bỗng trở nên thật mệt mỏi.

Cancer cứ như thế dần dần lấy đi sự tinh táo và sinh mệnh của Song Nưg, đến tận lúc cô sắp ngất đi, anh mới dừng lại, rút hai chiếc răng nanh nhọn của mình ra khỏi cổ cô, một ít máu cũng theo đó chảy ra ngoài.

Hai tay Song Nưg được thả tự do, cô nhận ra Cancer đã buông tha cho hai cổ tay của cô. Song Nưg mệt mỏi mờ mắt nhìn anh.

Cancer dùng ngón tay cái quệt đi một vài giọt máu vương trên cổ cô, sau đó đưa môi liếm sạch, đôi mắt anh hiện rõ vẻ hài lòng.

- Cô thật sự rất ngon. - Đôi môi Cancer nhếch lên rất thoải mái - Vậy, cô nghĩ tôi nên làm gì?

Song Nưg hiểu hẳn đang muốn nói gì nhưng sự đau đớn đang xâm chiếm lấy não bộ của cô, cơ quan phân tích thính giác cho cô biết hẳn đang hỏi cô nhưng miệng cô lại không thể mở ra nói chuyện. Đôi mắt cô hoảng sợ nhìn hắn, ánh mắt van nài nhìn con người trước mắt.

Cancer dùng tay kéo cô ngồi dậy, thuận thế nâng cằm cô lên.

- Cô đã biết sợ?

Song Ngư khó nhọc gật nhẹ đầu, trốn tránh ánh mắt đáng sợ của hắn.

Cancer cong môi, hài lòng bỏ tay ra.

- Nếu vậy, cô tốt nhất nên biết mình cần làm gì. Đừng nghĩ rằng ở đây, bọn họ không làm gì cô, ngược lại còn quan tâm và kính trọng cô có nghĩa là cô ngang hàng với loài vampire chúng ta.

Song Ngư nhìn Cancer, hắn ta là đang dạy dỗ cô sao?

Không để ý Song Ngư, Cancer nói tiếp:

- Nếu không phải do ta mang cô về, đừng mơ tưởng bọn họ có thể chấp nhận một con người hèn mọn, bình thường. - Đôi mắt anh khinh thường nhìn cô - Nên nhớ cho kĩ, vampire là loài sinh vật cấp cao, khác xa với loài người hạ cấp như cô. Tự biết mình mà yên phận đi!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Xử Nữ mở to mắt trừng trừng nhìn Ma Kết.

Cô ấy... Vừa mới nói gì?

- Ma Kết, cậu...

- Cậu có muốn rời khỏi đây không? - Ma Kết lặp lại lần nữa.

Về mặt Ma Kết dùng dụng như đó là chuyện rất bình thường, vứt bỏ hoàn toàn sự đau xót và tự trách xuống đáy của tâm hồn.

Xử Nữ sùng sốt, biết lời Ma Kết nói là thật.

Cô nhủ mảy nhìn cô gái vampire trước mặt. Có gì đó rất kì lạ ở cô nhưng linh tính mách bảo cô tốt nhất đừng hỏi mà cho dù muốn hỏi, trí tò mò của cô cũng ngoảnh mặt làm ngơ, trong đầu cô hiện tại chỉ còn lại lời đề nghị của Ma Kết.

Rời khỏi đây?

Thật ra... Cô rất muốn! Cô muốn quay lại thế giới xinh đẹp và ngập tràn ánh sáng của sự sống, chứ không phải là tòa lâu đài lạnh lẽo này. Cô thêm khát sự tự do của một con người chứ không phải sự gò bó của một tù nhân. Cô ham muốn được tốt nghiệp đại học và được làm cái nghề mà mình yêu thích chứ không phải bỏ phí cả đời tại nơi này.

Nhưng...

Cô không nỡ rời xa anh....

- Xin lỗi, Ma Kết. Tôi không muốn rời đi. - Xử Nữ ái ngại nhìn người trước mặt, đôi mắt thể hiện rõ sự hối lỗi không dám nhìn thẳng mặt Ma Kết.

Để nói câu này với cô, có lẽ Ma Kết đã chuẩn bị sẵn tâm lí bị Kim Ngư phát hiện và trừng phạt, nhưng cô vẫn lựa chọn nói ra, vậy mà đổi lại là lời cự tuyệt của cô. Cô biết nó khiến Ma Kết hụt hẫng đến mức nào.

Nhưng! Cái Xử Nữ không biết chính là trong lúc đôi mắt của cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Ma Kết, cô đã không nhìn thấy sự ngạc nhiên và vui mừng cũng như cái thở phào nhẹ nhõm của cô nàng vampire tốt bụng.

Ánh mắt Ma Kết lấp lánh.

- Không sao đâu! - Ma Kết không giấu nổi sự vui mừng trong giọng nói khiến Xử Nữ ngạc nhiên nhìn cô nhưng cô không quan tâm - Vậy, mình đi trước đây.

Không để cho Xử Nữ trả lời, Ma Kết biến mất.

Trong căn phòng rộng lớn, giờ đây chỉ còn mỗi một mình Xử Nữ.

Cô ngạc nhiên nhìn vào vị trí trống không mà vài phút trước Ma Kết đã đứng. Cô thật sự không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Tại sao Ma Kết lại nói những lời đó rồi khi cô từ chối, Ma Kết lại vui đến như vậy? Sự khó hiểu và tò mò quay lại trong người cô, bắt đầu suy luận về sự việc vừa xảy ra mà không để ý hơi thở trầm đục của một người nào đó đã đứng ở góc phòng từ lúc nào.

~o0o~

Tokyo, Nhật Bản

Nhật Bản sau vài thế kỉ đã trở thành một trong những nước lớn mạnh nhất trên thế giới. Giữ vững lập trường hòa bình và phát triển của đất nước, Nhật Bản cho dù lớn mạnh nhưng thực hiện tốt các chính sách kế hoạch hóa gia đình, công nghiệp hóa đất nước và xóa nạn mù chữ cho người dân, lại thêm chương trình giáo dục và rèn luyện tốt, Nhật Bản trở thành nước lớn mạnh và phát triển nhất châu Á.

Và do sự lớn mạnh này mà chính phủ hoàn toàn có khả năng quản lí các hệ thống ma túy, cờ bạc, mại dâm,... Chỉ duy nhất hai việc bị cấm ở nơi đây là giết người và buôn người. Người Nhật Bản coi trọng quyền tự do của con người và các quyền lợi đáng có nên nếu không có án tử, các hình thức giết người đều bị cấm.

Các quán bar lớn mở cửa 24/24, nơi ăn chơi của các cô chiêu cậu ấm không có hồi kết thúc, tiếng nhạc xập xình vang vọng khắp mọi nơi trong quán bar lớn nhất nhì thủ đô như để thể hiện sự xoa hoa và nhộn nhịp của thế giới đêm Nhật Bản.

Thiên Yết nhếch môi cười nhạt, ngửa đầu uống hết ly cocktail màu xanh dương nhạt sóng sánh ánh nước. Dưới ánh đèn xanh đỏ chói mắt, đôi mắt sáng rực như sao của Thiên Yết chăm chú nhìn dòng nước cay xè đang giảm dần trong chiếc ly thủy tinh trên tay cô.

Bên cạnh, Zen dùng đôi mắt vô hồn mà tha thiết nhìn chủ nhân của mình.

- Xin người đừng uống quá nhiều. - Zen mở miệng nói, nhắc nhở cô gái trước mặt, đồng thời cũng quét ánh mắt lướt đi khắp nơi đề phòng.

Thiên Yết và Zen ngồi trong khu vực của hội viên, đương nhiên sẽ không bị làm phiền hay xuất hiện những tai nạn ẩu đả bất bình nhưng Zen nhìn thấy rõ những ánh mắt trần tục đang nhìn về phía Thiên Yết.

Thiên Yết đặt ly cocktail trống không xuống bàn, mỉm cười nhìn Zen.

Cô biết rõ, Zen rất ghét nói chuyện, cậu càng ghét việc bước vào một nơi như thế này nhưng vì lo lắng cho sự an toàn của Thiên Yết một cách vô lí và thái quá, cậu vẫn cùng cô bước vào đây với sự trầm mặc. Đây là câu nói đầu tiên của cậu kể từ khi hai người bước vào đây.

- Không sao đâu. - Thiên Yết trấn an Zen, giờ tay ý bảo người phục vụ lấy thêm một ly nữa.

Thật ra, cho dù là vampire nhưng khi uống rượu vẫn có thể say khướt mà tự Thiên Yết cũng biết rõ mình không thể uống quá nhiều, bụng của cô đang quặn lại từng cơn nhưng cô không muốn dừng, cô muốn mình phải say khướt, đến mức có thể đi vào giấc ngủ một cách dễ dàng mà không phải suy nghĩ gì nhiều. Không phải suy nghĩ về mọi chuyện, không phải suy nghĩ về kế hoạch ấy, không phải suy nghĩ về anh...

Người phục vụ mang ly cocktail đến cho cô. Thiên Yết lắc lắc thứ chất lỏng trong suốt màu xanh đẹp để ấy, đôi mắt mông lung như nhìn thấy anh.

Anh đã chứng chạc hơn rất nhiều. Đôi mắt anh trở nên trầm ổn hơn, làn da dường như có phần rám nắng hơn tuy nhiên đôi mắt anh vẫn như vậy, sâu thẳm và mãnh liệt khiến cho cô bỗng cảm thấy mình thật yếu đuối. Thiên Yết cười tự giễu bản thân mình, nhớ lại lúc đó, suýt chút nữa cô đã bước đến bên anh và khóc lóc kể cho anh nghe sự âm ứ của mình nhưng có thể sao?

Nụ cười tự giễu xuất hiện trên đôi môi hồng xinh đẹp.

Mọi chuyện sớm đã kết thúc, tại sao cô lại còn lưu luyến đến vậy?

Uống cạn hết ly này đến ly khác, Thiên Yết không biết rốt cục mình đã uống bao nhiêu. Sáng hôm sau cô tỉnh, những gì cô nhớ chỉ là mình không ngừng uống cocktail, sau đó lại chuyển sang rượu mạnh, cứ coi rượu như nước mà uống hết ly này đến ly khác.

Thiên Yết không hề nhớ, cô đã vừa cười vừa uống rượu, nhưng nước mắt lại chảy xuống, cô cũng không nhớ mình đã dùng hai tay đánh không biết bao nhiêu lần, cứ dùng sức đánh xuống lồng ngực rộng lớn của Zen khi cậu ôm cô muốn đưa cô về, càng không nhớ cô đã kể lể với cậu nghe về những đau khổ của mình, coi Zen như con người đó mà hung hăng mắng, đau khổ khóc lóc kể lể...

~oOo~

Ma Kết để lại hết mọi việc cho Đàn Tế, bay một ngày một đêm trở lại New York. Không biết tại sao, Ma Kết muốn gặp anh.

Cô thờ hồng học, chạy vụt vào nhà.

- Nhân Mã? - Cô gọi to nhưng chẳng ai trả lời.

Ma Kết nhú mày cảnh giác. Đèn trong nhà đã tắt hết khiến cho không khí trở nên âm u và đáng sợ. Cô bước nhanh quanh phòng khách, xác định là không hề có ai, mới bật đèn lên.

Ánh sáng chói mắt nhất thời làm cho Ma Kết cảm thấy đầu mình ong ong. Cô nhắm mắt lại, cố gắng thích nghi với ánh sáng khó chịu này rồi lại bước nhanh về phía cầu thang. Ma Kết cảnh giác nhìn xung quanh, môi mím lại thành một đường thẳng.

Cô cảm nhận được có người đang ở nơi này qua hơi thở nhẹ nhàng phảng phất bên tai cô nhưng cô không tài nào biết được vị trí của người đó. Ma Kết tự trấn an bản thân, có lẽ là Nhân Mã đang ngủ trên lầu thì sao? Cô bước nhanh lên phòng Nhân Mã, mở cửa ra.

Căn phòng trống không.

Ma Kết giật mình nhìn vào căn phòng tối tăm không một bóng người rồi nhanh chóng đóng sầm cửa lại, lao lên phòng mình.

Cảm giác bất an lần nữa trào dâng trong Ma Kết, cô lo sợ bước lên lầu, rồi lại muốn đi ra ngoài nhưng đôi chân cô vẫn cứ bước về phía căn phòng rộng lớn của mình. Ma Kết chậm rãi mở cửa ra.

"Kết"

Âm thanh nặng nề, chói tai vang lên trong tai Ma Kết, cô mở bung cửa ra.

Không có ai cả!

Ma Kết thở phào nhưng rồi lại nở nụ cười tự giễu.

Thật là, cô sợ gì chứ? Chẳng có gì phải sợ. Cô đường đường là một vampire thuần chủng mang dòng máu hoàng gia với sức mạnh vô song, việc gì phải sợ?

Ma Kết bước vào phòng mình, tay quờ quạng để mở đèn. Bỗng nhiên, tay cô chạm được một thứ gì đó như da người, tuy nhiên lại không có độ ấm, rất lạnh, như là... Người chết!

Khuôn mặt Ma Kết trắng bệch, rút tay lại, cảnh giác nhìn xung quanh, trong đầu hiện lên hình ảnh của người mà cô đang cho trú ở đây - Nhân Mã! Khuôn mặt cô tối sầm lại, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh Nhân Mã cả người lạnh toát, đôi mắt mờ lớn, trừng trừng nhìn cô, cả người đầy máu. Đường như cô có thể cảm nhận được nỗi hận và căm phẫn của anh qua đôi mắt trợn trừng lên, qua tứ chi đã bắt đầu co cứng lại.

- Nhân Mã! - Ma Kết hô lên - Anh ở đâu? Anh có sao không?

Đáp lại cô chỉ là một mảng im lặng, im lặng đến lạ thường, đến mức kinh dị. Ma Kết hoảng loạn kêu lên. Cô bắt đầu la hét, dùng hết sức lực để hét lên. Trong đầu cô bây giờ chỉ là hình ảnh Nhân Mã chỉ còn là một cái xác chết lạnh ngắt. Thì ra cảm giác không tốt mà cô cảm nhận được lúc mới tới lâu đài của Thiên Bình là do việc này.

- Nhân Mã! Nhân Mã! Nhân Mã!

Ma Kết bất chấp tất cả, mặc kệ nếu anh còn sống sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì, cô vurun nười lên không trung. Đôi môi mềm mại khẽ hé ra, một vài nốt nhạc vang lên.

"Xoàng"

Những chiếc cửa kính thủy tinh màu vỡ ra, cơn gió lạnh buốt tràn vào tòa lâu đài, tập hợp lại với nhau, quây lại thành một khối ngay sau lưng cô kết tinh lại thành một đôi cánh lớn trong veo như pha lê nhưng lại óng ánh sắc màu.

Ma Kết đập mạnh đôi cánh như pha lê kia, bay khắp nơi trong lâu đài rộng lớn tìm kiếm anh, giọng nói của cô không ngừng lại, cứ kiên trì vang lên mặc cho thanh âm càng lúc càng khàn đi:

- Nhân Mã! Nhân Mã! Nhân Mã!

Ma Kết thừa nhận, mình không phải đối với anh là "không quan tâm", mà thực ra có lẽ là "rất quan tâm". Cô bây giờ thật sự rất lo lắng cho anh. Cảm giác bất an vây lấy cơ thể cô. Đôi cánh pha lê sau lưng vẫn đập dòn vỗ cánh, đưa cô lên tầng cao nhất nhưng vẫn không có ai. Ma Kết nhìn bàn tay của mình, rõ ràng làn da lạnh ngắt lúc đó cô chạm phải là Nhân Mã, nhưng tại sao sau đó lại chẳng thấy ai trong căn phòng? Chẳng lẽ anh đã bị bắt đi đâu rồi?

Những dòng suy nghĩ ngồn ngộn cùng với sự lo lắng xâm chiếm lấy tâm trí khiến cho cô không phát hiện, có ai đó đang đứng ngay trên cầu thang, nhìn cô bằng ánh mắt rất phức tạp, nhưng ánh mắt ấy nhanh chóng biến mất, người đó nhảy lên không trung, bật thẳng về phía cô.

Ma Kết không hề phát hiện, thẳng đến khi một lực rất mạnh đè lên đôi cánh cùng lưng cô khiến cho đôi cánh pha lê vỡ nát, Ma Kết mới giật mình phát hiện ra, cô dùng chân móc ngược lên định bắt lấy người đang đè lên lưng mình thì người đó chặn chân cô lại, đè cô xuống.

Đôi cánh vỡ nát, Ma Kết cùng người đó từ giữa không trung ngã xuống.

Ma Kết hồi hận khi xây cầu thang theo vòng tròn, để trống một khoảng rộng hơn 3 thước ở giữa để giờ cả người cô lơ lửng trên không trung, không cần lại được lực hút trái đất mà rơi xuống. Chỉ là, bây giờ cô không thể nghĩ tới vấn đề này, cô cần phải xử lý người đang đè lên lưng cô để còn mau đi kiếm Nhân Mã.

Ma Kết xoay người tay định nắm lấy cổ hắn vận thì một tấm vải đen rơi xuống, phủ đi đôi mắt cô mà cô còn cảm thấy, người trước mặt đang cột chặt tấm vải lại thành một tấm che mắt, còn gấp nếp lại để tấm vải vừa vặn che đi đôi mắt của cô, vô hiệu hóa đi tầm nhìn của cô. Cô bắt đầu tức giận, cả hai tay quờ quạng bắt lấy cổ con người đó nhưng hai bàn tay giữa không trung bị người đó bắt lại, ép chặt, bàn tay to lớn hơn tay cô nhiều lần dễ dàng giữ chặt cả hai tay cô, cô còn cảm nhận được, bàn tay kia đang siết chặt lấy eo cô, bỗng chốc đã kéo cô vào người mình, để cho khuôn mặt của cô dựa sát vào vòm ngực rộng lớn.

Ma Kết chắc chắn, con người này là một người đàn ông rất khỏe mạnh, khi mà có thể cố định cả cơ thể cô trong lòng người đó như vậy.

"Rằm"

Cô choáng đầu, trong lòng có một cảm giác run rẩy. Không thể nào! Không thể nào có người từ độ cao như vậy lại có thể tiếp đất một cách dễ dàng như thế này, con người này không bình thường!

Cố gắng hết sức ngo ngoáy cơ thể nhưng cô tay cô vẫn còn bị bàn tay cứng như thép nắm lấy, cùng lúc đỡ hông cô để bế cô lên, cô khó chịu:

- Vampire hay Hunter? - Cô rít qua kẽ răng để phòng, hai chiếc răng nanh được phơi bày ra không khí đầy cảnh giác.

Nếu là vampire thì khả năng Nhân Mã còn sống là 0. Vốn vampire quý tộc và hoàng thất đều là con mồi béo bở của bọn vampire lang thang. Chính vì vậy đối với những người có sức mạnh chiến đấu yếu như Ma Kết luôn cần một vệ sĩ riêng, đó là Đoàn Tề nhưng bây giờ anh ta không có ở đây. Máu của Nhân Mã lại có khả năng là máu thuần khiết, làm sao bọn vampire tạp nham đó có thể kiếm được chứ? Còn nếu là Hunter... Ma Kết chắc chắn bọn họ sẽ không giết anh, mà biến anh thành vật thí nghiệm của mình. Bọn người máu lạnh đó luôn muốn tìm một "con chuột bạch" thí nghiệm để tìm hiểu về máu thuần khiết. Nếu như vậy, Nhân Mã sẽ phải chịu khổ sở biết bao nhiêu...

Suy nghĩ của Ma Kết bị gián đoạn, cô cảm thấy cơ thể mình được nâng lên. Người đàn ông này không còn bế cô nữa mà lại để cô ngồi lên cánh tay rắn chắc của anh ta, đầu tựa vào hóm cổ của anh ta. Sự đụng chạm cơ thể khiến cho hương thơm của máu xộc vào mũi cô rõ ràng hơn, Ma Kết bỗng cảm thấy miệng mình trở nên khô nóng.

Ngay khi cô sắp không khống chế được cơn khát, giọng nói trầm đục, hơi khàn nhưng lại dịu dàng theo hơi thở phả ra bên tai cô vang lên:

- Hunter.

"BỐP"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bầu trời âm u, tối đen như mực.

Những đám mây đen tối cuộn cuộn kéo tới, vây kín bầu trời, che lấp cả mặt trăng và những vì sao.

Mọi thứ thật tối tăm, y như tâm hồn của con người. Trong bóng tối, không ai biết được con người mục ruỗng đến chừng nào, và cũng không ai biết sự đau khổ của những "con mồi" được sinh ra từ sự độc ác của họ.

"Âm"

Tòa nhà sừng sững bị sụp xuống, chỉ để lại một đồng hoang tàn khiến cho người ta khiếp sợ sức mạnh của đối phương.

Một bóng đen từ trong mớ hỗn độn với khói bụi mịt mù bước ra. Đôi mắt đen, dày và chạm với nền đất tạo ra một âm thanh vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng, màu đen của đôi mắt vừa vận che đi nhưng giọt chất lỏng màu đỏ đen sền sệt đang khô lại. Khuôn mặt trắng xanh mờ ảo dưới chiếc mũ rộng vành. Đôi môi người đó không hề có lấy một nụ cười. Người đó nhìn xuống đứa trẻ mình đang bồng trên tay.

Đứa bé đang ngủ. Trông nó thật đáng yêu mặc kệ cho sự đáng sợ của những cánh rừng tăm tối về đêm trước mặt bé. Một giọt nước lấp lánh từ khóe mắt của con người kia rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của bé khiến cho bé cảm nhận được hơi ấm của giọt nước mắt. Đôi mắt to tròn, long lanh mở ra, chăm chú nhìn người đó. Đôi môi hơi hé mở ra, bé con không khóc mà lại cười rất tươi. Bé giơ ra hai bàn tay bụ bẫm nhỏ xinh của mình tới trước mặt người đó khiến chiếc nón đen rớt xuống mặt đất, đôi môi nhỏ chu lên, phát ra những âm thanh mà chỉ có bé mới biết.

Người đó là một người phụ nữ trẻ tuổi. Mái tóc vàng được búi cao lên, khuôn mặt gầy gò xanh xao góc cạnh chứa chan một tình cảm nồng nàn dành cho đứa trẻ nhỏ. Khuôn mặt tái xanh được đan xen với những dòng nước đỏ đen vương trên khuôn mặt, dòng nước đỏ hơi đặc sệt nhưng vẫn chảy xuống. Đôi mắt đỏ của bà đau xót nhìn đứa trẻ, hai tay không tự chủ ôm chặt bé con hơn.

Đứa bé khóc lên! Người phụ nữ giật mình nhìn đứa trẻ, một dự cảm không tốt trở dậy bên trong bà theo tiếng ngân của đứa trẻ đang khóc lên.

Bỗng, một bóng đen khác tiếp cận bà, nhanh như chớp. Người phụ nữ giật mình ôm chặt đứa trẻ, đưa một tay tạo khiên chắn bảo vệ cho mình và cho đứa trẻ. Đôi mắt bà mở to đầy hoảng sợ nhìn kẻ đứng trước mặt mình.

- Đưa đứa trẻ cho ta! - Người đối diện dùng tiếng Anh, khàn khàn ra lệnh cho người phụ nữ.

- Không bao giờ! Con bé xứng đáng có một cuộc sống bình thường! - Người phụ nữ hét lên đáp trả, xoay người bỏ chạy!

Cái bóng đen ấy gầm gừ lên đầy giận dữ, hai tay đập vào nhau một tiếng vang dội. Từ trong lòng bàn tay, thanh gươm sắc cùng với làn khói đen mịt mù lặng lẽ xuất hiện. Người đó cầm cây kiếm lên, ném thẳng về phía người phụ nữ!

Cây kiếm lao đi trong không khí lạnh lẽo nhưng dường như lại bị bốc cháy khi mà từng lớp khí xám ngốt bay ra từ thanh kiếm đang bay trong không trung.

"Crắc!"

Người phụ nữ giật mình quay phắt lại, tấm khiên của bà đã bị phá hủy!

"Phập!"

"Khụ!"

Người phụ nữ khụy xuống, miệng phun ra một ngụm máu đen lờm, đôi mắt mệt mỏi nhìn xuống thanh kiếm đen vẫn đang tỏa ra những bụi khói đen ngòm đến buồn nôn nơi ngực phải. Nếu bà không quay người lại, có thể nó đã đâm trúng tim bà và kết thúc mạng sống của bà ngay lập tức.

Bóng đen ấy dùng tốc độ của một vampire, thoát cái đã đứng ngay trước mặt bà.

- Đưa nó cho ta!

Người phụ nữ ôm chặt bé con mặc kệ cho cả cơ thể đang đau đớn đến mức điên dại, bà cố gắng nặn ra một nụ cười mỉa mai.

- Người không thể chạm vào con bé đúng không? Bởi vì con bé không cho phép Người chạm vào nó!

Nói rồi, mà cúi xuống hôn bé con đang ôm chặt lấy bà. Thoắt cái, con bé biến mất.

- Người đã gửi nó đi đâu? - Người đàn ông tức giận bước lại phía bà ta, găm lên đầy phần nộ, bàn tay thô kệch túm lấy tóc của bà buộc bà phải ngước lên nhìn khuôn mặt đáng kinh tởm ấy.

Bà mỉm cười. Một nụ cười thật đẹp, tươi như ánh mặt trời vừa ló dạng sau đêm giông. Đôi mắt bà mờ đi rồi từ từ khép lại.

Người đàn ông phát hiện ra bà đã chết, tức giận ném mạnh bà vào gốc cây gần đó.

- Shit!

Hắn ta thoát cái đã bỏ đi.

Hắn ta không hề biết, người phụ nữ đó vẫn còn hấp hối. Bà sau khi nhận ra hắn đã bỏ đi, liền cố hết sức để đọc một câu chú ngữ, ngay sau đó, một con quạ đen sà xuống trước mặt bà. Bà nâng cánh tay đang run rẩy của mình lại gần đôi cánh của nó, để cho máu của mình chảy vào đôi cánh đen tuyền của con quạ nhỏ.

- Đi... Đi đi... Bảo... Cho ngài... Ấy... - Người phụ nữ thì thào, cố hết sức nói thành câu nhưng vẫn bị đứt quãng bởi những dòng máu đỏ thẩm trào ra từ trong khoang miệng.

Con quạ như lướt tiếc chủ nhân của nó, ngập ngừng không chịu đi nhưng cuối cùng nó chỉ khẽ mổ nhẹ vào khuôn mặt tái xanh của bà, rồi sải cánh bay lên bầu trời đêm rộng lớn.

Người phụ nữ run rẩy lắng nghe tiếng đập cánh mạnh mẽ và vang dội của chú quạ nhỏ trong đêm tối yên lặng này bỗng nhiên nghĩ tới bé con ấy - Đứa trẻ mà bà đã hi sinh cả mạng sống để bảo vệ. Đứa trẻ là lí do duy nhất khiến cho bà sẵn sàng từ bỏ cả mạng sống để thực hiện cảm thuật dịch chuyển tức thời ấy.

- P... Pisces...

~oO~

-A!!! A A A A!!!

Capricorn mở choàng mắt! Cô không ngừng la lên, những tiếng vang đầy sợ hãi. Cô kinh hoàng khi phát hiện ra mình không thể nào ngừng la hét.

- A!!!

Tiếng hét trong trẻo hơn trở nên khàn đặc. Cổ họng của cô đau rất như bị xé nát nhưng cô vẫn không thể dừng la hét. Nước mắt trào ra từ hai khóe mắt, đầm đìa. Capricorn cố dùng hai tay ôm lấy cổ họng để có thể ngăn chặn tiếng hét nhưng tay cô không thể cử động được. Ý thức của Capricorn dần trở nên mơ hồ. Những giọt nước mắt nối đuôi nhau từ khóe mắt rơi xuống như một con suối dài và mặn chát. Cô đau đớn quá! Đã có chuyện gì xảy ra? Mắt cô mờ đi vì những giọt nước ứ đọng nơi khóe mắt, hiện tại cô không thể nào suy nghĩ được điều gì. Đầu cô ong ong.

- A!!! Á!!! Á A A A A...

Những tiếng hét vang vọng khắp mọi nơi trong căn phòng tối tăm nhưng Capricorn không thể cảm nhận điều gì.

Đôi mắt sáng như sao đêm của cô không nhìn thấy căn phòng ảm thấp không có một bóng người. Chiếc mũi nhỏ của cô không ngửi được mùi hôi thối bốc lên khắp nơi. Làn da trắng nõn như tuyết của cô không cảm nhận được cái lạnh thấu xương của căn phòng này. Hai chiếc tai nhỏ cũng không nghe được tiếng bước chân nặng nề đang càng ngày càng gần một cách vội vã.

- A... Hức... A a... - Cổ họng của cô đau nhói, âm thanh càng ngày càng khàn đặc và nhỏ dần - A a... Hức... A a...

Tiếng la càng ngày càng nhỏ dần, cho đến khi chỉ còn lại những cái hít mũi và tiếng nấc lên của cô, ngoài tiếng nấc, không một âm thanh nào thoát ra khỏi miệng cô nữa. Những giọt nước mắt vẫn lũ lượt rơi xuống, không còn bất cứ thứ gì...

- Hức...

"Cạch"

Cánh cửa cũ kĩ mở ra.

Lúc này, Capricorn đã nghe thấy được âm thanh kéo kẹt của chiếc cửa cũ, cô ngước lên, nhưng cô không thể nào nhìn thấy được gì. Đôi mắt cô đã bị một thứ gì đó che lại.

- Ai...?

Capricorn thì thào hỏi nhưng cô không thể nào phát ra một âm thanh nào. Đầu cô ong ong, cô cảm thấy mệt mỏi và đau đớn, cô không thể nào suy nghĩ được điều gì nữa. Những giọt nước mắt mặn chát thấm ướt cả miếng bịt mắt Capricorn, cũng như khuôn mặt góc cạnh gầy gò của cô.

"Chát!"

Má trái của Capricorn đau rát! Cô muốn ôm lấy mặt theo phản xạ nhưng Capricorn phát hiện ra chân và tay cô đều bị xích cố định trên bức tường lạnh lẽo.

- Thật là dơ bẩn!

Capricorn nghe được, đây là giọng của một cô gái, giọng nói cay nghiệt và xấu xa như đến từ địa ngục. Linh cảm nói cho Capricorn biết cô gái này không phải là người tốt. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là dòng máu hôi tanh ghê tởm của cô ta!

- Hoàng tử, ngài cũng thật mạnh nha, có thể bắt được cô ta dễ dàng như vậy.

Đôi mắt đỏ dần vẫn đầy nước mắt, Capricorn lại nghe thấy tiếng nói ghê rợn ấy.

- Đã xong chưa?

Giọng nói trầm ấm và mắt kiên nhẫn vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, hơi thở.

- Sagittarius?

Capricorn kích động giấy giữa, cô hét lên nhưng vẫn không có một chút âm thanh nào thoát ra từ cổ họng.

- O... Vâng..

- Vậy cô ta là của ta. - Giọng nói quen thuộc ấy lại vang lên - Biến đi!

Những giọt nước mắt lại lần nữa tràn ngập khắp khuôn mặt cô, khuôn mặt lấm lem đầy nước mắt. Capricorn cảm giác có ai đó đã tháo còng chân cho cô, khi mà lần lượt cổ chân trái tới cổ chân phải được thả tự do, bên tai, cô cũng nghe được tiếng bước chân hoảng loạn rời khỏi đây.

Cổ tay trái rồi phải, sự lạnh lẽo của những chiếc vòng kim loại rắn chắc dần được thay thế bằng cảm giác ấm áp của một bàn tay to lớn.

- Sagittarius?

Âm thanh vẫn không thể nào thoát ra khỏi cổ họng của cô. Sự bất lực hiện rõ trên khuôn mặt xanh xao gầy nhưng vẫn rất xinh đẹp của Capricorn.

Đối phương không hề lên tiếng. Anh nhẹ nhàng, cẩn thận tháo bỏ từng lớp còng, từng lớp xiềng xích bao quanh người cô. Ngay khi sợi xích cuối cùng được gỡ bỏ, cả người Capricorn rơi phịch xuống.

Capricorn biết mình đã không còn sức mạnh nữa, không biết vì sao nhưng bây giờ muốn đứng vững cũng là cả một vấn đề đối với cô. Cứ nghĩ là sẽ rơi xuống nền đất lạnh lẽo nhưng ngược lại, cô lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Những làn gió lạnh vuốt ve thân thể trắng nõn và gầy guộc của Virgo khiến cho cả cơ thể cô run lên. Đôi mắt được che phủ bởi rèm mi cong vút từ từ mở ra, đón nhận lấy ánh sáng ấm áp vào buổi sáng.

Virgo ngồi dậy. Cô nhìn về phía những tia nắng xinh đẹp màu vàng óng ánh.

Taurus tuy có thể đứng dưới nắng nhưng anh lại có bản tính trời sinh rất ghét ánh mặt trời nên lâu đài vẫn thường rất âm u. Tuy nhiên, sau khi biết được Virgo thích ánh sáng vàng rực rỡ của nắng, King Nostle được trang hoàng lại, các cửa sổ với rèm đen được thay thế bằng các cửa kính chạm đất với chiếc rèm trắng tươi.

Virgo mỗi buổi sáng đều thích nhìn chiếc kính thủy tinh ấy, vì mỗi lần nhớ đến việc Taurus mặc kệ sở thích của mình mà để King Nostle ngập nắng, cô lại không kìm lòng được nở một nụ cười.

- Em đang làm gì vậy?

Virgo giật mình quay người về phía cửa, nụ cười đông cứng lại.

Là Taurus.

- K... Không có gì.

Taurus nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, có chút đau lòng. Từ sau khi cô biết về việc ấy, cô không còn nhìn anh với ánh mắt như trước nữa. Cô đã thay đổi rồi. Tại sao chứ?

- Hôm nay ăn sáng cùng tôi được không? - Taurus thờ nhẹ một hơi chờ đợi.

Trong lòng anh đang có những đấu tranh nội tâm rất gay gắt về cô.

- A? - Virgo ngạc nhiên nhìn Taurus.

Anh mời cô?

Anh đã không hề mời cô ăn cùng anh kể từ sau vụ việc ấy, cô biết là anh đã thay đổi nhưng những lời an ủi vừa nói... Liệu... Có thể không?

- Vâng!

Đôi mắt Taurus mở to vì kinh ngạc, nhưng rồi lại mỉm cười.

- Tôi sẽ đợi em ở ngoài. - Nói rồi, anh bước ra.

Cả Taurus và Virgo đều thay đổi. Họ đều đã trưởng thành hơn và có những suy nghĩ, mối lo riêng. Tuy nhiên, họ không chịu thừa nhận mà chỉ trách người kia đã thay đổi. Chính vì vậy nên như thế này.

~oOo~

Năm năm trước

- Ô la la~ - Aquarius vui vẻ bước vào đại sảnh lâu đài King Nostle. Trên môi là một nụ cười vui vẻ và hưng phấn.

- Tôi đây làm gì? - Taurus đang đọc sách trên chiếc bàn gỗ sồi cổ khó chịu trước tiếng nói ồn ào của Aquarius, ngẩng đầu lên, hỏi - Không có việc gì thì mau chóng biến về đi!

- Ôi thật đau lòng quá! - Aquarius ôm tim, vờ khóc.

Mà đối diện với trò đùa nhảm nhí của cậu, Taurus chỉ nhếch mép cười một cách lạnh lùng rồi lại quay đầu vào cuốn sách.

- Tiễn khách.

Ngay khi Taurus ra lệnh, những người lính đang ở bên ngoài lập tức xông vào, định giải cậu đi ngay.

- Ấy ấy! - Aquarius trở mặt ra, hai chân lẩy đã nhảy lên cao - Từ từ đã nào, tôi có thứ này hay lắm! Đối diện với câu nói của Aquarius, Taurus vẫn im lặng chú tâm vào cuốn sách của mình, hoàn toàn gạt anh ra một bên.

- Là dòng máu hiếm đấy! - Aquarius lần nữa bật lên, nhờ sức gió đẩy anh về phía chiếc bàn cổ.

- Cái gì?

Taurus lúc này ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc nhìn Aquarius. Tên này có thể tìm được người mang dòng máu hiếm rồi?

- Ô, cuối cùng đã chịu để mắt tới tôi rồi à? - Aquarius thấy được sự quan tâm của Taurus về thông tin mình mới cung cấp thì lập tức ngẩng mặt lên - Đuổi bọn họ ra đi, tôi sẽ cho cậu xem!

Taurus đóng cuốn sách cũ lại, nhú mồm nhìn Aquarius. Liệu cậu ta có đang toan tính gì không? Cậu ta muốn gì? Tại sao... Những suy đoán liên tục xuất hiện trong đầu anh như những ảo ảnh, chúng đang xây nên một ngọn tháp cao hàng trăm mét mang tên "Nghĩ ngờ".

- Các người đi ra đi. - Taurus phất tay ra lệnh - Giờ thì cho tôi xem thử xem.

Đối diện với vẻ tò mò của Taurus, Aquarius chỉ cười. Cậu kiên nhẫn đợi cho tất cả mọi người rời khỏi đây, cho đến khi chỉ còn cậu và Taurus ở trong căn phòng rộng lớn, Aquarius mới lấy từ trong túi ra quả cầu thủy tinh nhỏ, đặt nó vào tay Taurus.

- Đây!

Quả cầu được làm bằng pha lê trong suốt rất đẹp, ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua lớp thủy tinh bảo vệ, chiếu lên làn da trắng nõn của người ở bên trong.

Taurus mở to mắt nhìn quả cầu nhỏ. Aquarius nhốt người đó ở trong quả cầu này? Đôi mắt anh tập trung nhìn vào quả cầu.

Trong viên pha lê trong suốt, hình ảnh một cô gái chừng mười tám, mười chín tuổi hiện ra trước những ánh sáng mờ ảo do cây nến đỏ đang cháy hắt vào. Cô gái với làn da trắng như tuyết, mái tóc đen tuyền đổ dài như thác nước, hàng mi cong vút che chắn cho đôi mắt đang nhắm chặt lại cùng với đôi môi đỏ mọng đang có một nụ cười nhẹ. Trông cô gái này như là một nàng công chúa vừa bước ra từ truyện cổ tích.

- Cô ta không phải con người. - Aquarius thích thú nhìn vẻ si ngốc của Taurus - Cô ta chỉ là nửa người.

- Vậy nửa kia là gì? - Taurus không dời tầm mắt khỏi cô gái đang ngủ, tra hỏi Aquarius.

- Đoán xem?

- Ma sói? Vampire? Yêu tinh? - Taurus đưa ra các nghi vấn nhưng đối lại vẫn là cái lắc đầu của Aquarius cùng với nụ cười đầy ẩn ý - Thế cuối cùng thì cô gái này là gì?

- Cô ta là con lai, nửa người nửa chim. Mẹ cô là con người, cha cô ta là người của Điều tộc. Tuy nhiên, hình như ngay cả cô ta cũng không hề biết mình không phải con người.

Taurus ngạc nhiên nhìn Aquarius, rồi lại nhìn cô gái đang ở trong quả cầu nhỏ.

Điều tộc là một trong những tộc người thú không được nổi trội nhưng theo chủ nghĩa hoà bình, sống trà trộn với con người. Thường thì họ sẽ lấy người trong cùng dòng tộc để bảo vệ dòng giống của gia tộc, đây là lần đầu tiên anh nghe được việc người của Điều tộc sinh con với con người bình thường.

- Cô gái này sống ở nước nào?

- Việt Nam. - Aquarius ngồi xuống chiếc nệm dài mềm mại Taurus thường hay dùng để ngủ trưa - Tôi thấy cô ta lúc đang đi ngang qua đó, cô ta bị thương ở tay nên tôi mới nghĩ được mùi máu này, xem chút nữa đã không kiểm chế được mà "ăn" sạch cô ta rồi!

- Tên?

- Virgo. Tên tiếng anh là Virgo nhưng tôi nghĩ chắc chẳng cần sử dụng. - Aquarius thấy một chiếc túi nhỏ màu nâu lên bàn - Thế nào?

- Tôi muốn cô gái này! Tôi sẽ cho anh ba bình Ngọc Huyết Tửu.

Aquarius gật đầu. Tốt.

- Được! Thành giao! - Aquarius bật dậy, vỗ vỗ vai Taurus - À, Tuổi trẻ cánh của Điều Tộc là hai mươi lăm nhé! Tôi đi tìm Scorpius đây!

Aquarius cười cười nhìn Taurus mà đáp lại là cái liếc nhìn sắc lạnh. Đây mới là lí do thật sự tên này đến đây! Thảo nào tự dưng lại dâng cho anh một sinh mạng quý hiếm đến thế này.

Con lai của con người và người thú. Thật không thể tin nổi!

Taurus mở viên pha lê ra, giải thoát cho người đang ở bên trong. Ngay khi tiếp xúc với không khí bên ngoài, cơ thể nhỏ nhắn của Virgo liền lơ lửng giữa không trung, biến lớn ra, quay trở về kích thước của một người bình thường. Tuy nhiên, cô vẫn không tỉnh lại mà tiếp tục giấc ngủ của mình.

Taurus nhìn cô, hai cánh tay vòng lấy cả cơ thể cô, đem cô đang lơ lửng nằm gọn trong ngực mình. Taurus chăm chú nhìn người con gái trong ngực mình, dường như khuôn mặt của cô như mê được, mặc dù anh đã ngắm rất lâu nhưng vẫn không tài nào dứt được. Thêm nữa, mùi hương trên cơ thể cô khiến miệng anh đắng chát, cơn khát máu đang trào dậy trong anh.

Taurus dùng một tay nâng cổ cô lên, kề sát với đôi môi lạnh băng của mình nhưng rồi lại thôi.

Không biết vì một lí do gì, anh không muốn hút máu của cô. Một cảm giác nhẹ nhàng như bông đang len lỏi khắp trong ngực anh, dọn sạch những lo âu và buồn phiền của anh, để cho trong trái tim anh ngập tràn hình ảnh của cô gái anh chỉ vừa mới nhìn thấy chưa đầy nửa tiếng đồng hồ.

~oOo~

- Thưa ngài, tiểu thư đã tới.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô hầu khiến cho Taurus giật mình. Anh chậm chạp nhìn về phía cửa lớn.

Ở phía đó, anh thấy Virgo đang mặc chiếc váy trắng thêu những chùm hoa cẩm tú cầu xanh. Chiếc váy được thiết kế với quai áo trễ xuống để tôn lên làn da trắng như men sứ ở cổ và vai của cô. Taurus nhất thời cảm thấy tâm trạng tốt lên hẳn.

Anh bước về phía cô, đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn đang để trước ngực, kéo về phía bàn ăn và thật lạ khi anh có cảm giác Virgo không hề run rẩy như anh nghĩ, cô đón nhận sự đụng chạm của anh rất tự nhiên, hết như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

~oOo~

Taurus đặt Virgo lên chiếc giường lớn trong phòng anh với sự nhẹ nhàng nhất mà anh có thể. Anh muốn cô có một giấc ngủ thoải mái nhất.

Nụ cười nhẹ vương trên môi anh.

Cả người cô mang theo một mùi hương rất đặc biệt, thật thơm nhưng ngoài mùi máu tươi, anh còn ngửi thấy mùi khác, là mùi của hoa. Anh không thể nhớ tên loại hoa này nhưng anh có cảm giác mình biết nó, anh tự hỏi đây là hương hoa gì. Hoa hồng, hoa bồ công anh, hoa thủy tiên?

Đều không phải. Mùi hương trên cơ thể cô ngọt ngào, dịu nhẹ như những hạt sương buổi sớm và ấm áp như tia nắng đầu tiên buổi ban mai.

- Ừm...

Taurus ngay lập tức nhìn về phía Virgo, hình như cô đã thức rồi.

Theo ánh mắt của anh, cô gái đang nằm trên giường hơi cựa quậy, hàng mi dài cong run lên, từ từ mở mắt.

Virgo chưa bao giờ thấy một con người nào đẹp như vậy.

Khuôn mặt của anh ta hơi gầy nhưng vai lại rất rộng, cơ thể lại rất cao lớn khiến cô có chút cảm giác áp bức mặc dù đối phương đang ngồi. Khuôn mặt của anh ta trắng bệch như người bị bệnh lâu năm nhưng đôi mắt thâm sâu lại trông tràn đầy sinh lực. Đôi mắt thật sắc sảo và đặc biệt ấy được che giấu dưới mái tóc hơi dài của anh ta. Chiếc mũi cao, thẳng ngay bên trên đôi môi mỏng màu hồng nhạt đang mím lại. Khuôn mặt góc cạnh của anh ta thật đẹp, nhất thời khiến cho cô ngơ ngẩn cả người.

- Cô tỉnh rồi? - Taurus mặc kệ ánh mắt ngây ngốc của Virgo, nhẹ nhàng hỏi cô.

- Ừm - Virgo nghe giọng nói của anh, nhất thời ngẩn người - Anh là vampire sao?

Cô vừa hỏi, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của người đối diện, Virgo vươn tay chạm vào má anh.

- Da anh thật lạnh. - Cô nhắm mắt lại rồi lại nói - Nhưng cũng thật ấm.

Sự đụng chạm nhẹ nhàng, tự nhiên biết bao nhiêu đã khiến cho Taurus nhất thời ngẩn người. Cô biết anh là một vampire, cô không những không sợ hãi, không la hét, không khóc lóc hay cầu xin mà chỉ chạm vào má anh, một sự đụng chạm tưởng chừng như thật tự nhiên, dễ dàng và thoải mái, cứ như điều đó là "tất nhiên". Đối diện với khuôn mặt hiền lành của cô, anh nhất thời thả lỏng cơ thể, hoàn toàn không phòng bị điều gì trước cô gái này, bởi vì anh có cảm giác, cô sẽ không hại anh.

Cô gái có ánh mắt sáng như sao trời như thế làm sao có thể là kẻ xấu được?

Chương 30

Trong căn phòng được trang hoàng thật lộng lẫy là một chiếc bàn dài đặt ngay chính giữa căn phòng được chiếu rọi bởi ánh sáng mờ nhạt vàng cam từ chiếc đèn chùm pha lê lấp lánh.

Ở một phía đầu bàn, Taurus nhàn nhã thưởng thức bữa ăn của mình, động tác thật nhẹ nhàng, hưởng thụ tưởng chừng như không quan tâm đến bất kì thứ gì nhưng đôi mắt anh vẫn gắt gao quan sát con người đang ngồi ở phía đối diện.

Virgo trông thật hợp với chiếc váy ấy, theo anh. Cơ thể hơi gầy của cô vừa vặn tôn lên vẻ kiêu sa của chiếc váy và đồng thời nó cũng tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Động tác của cô thật chậm rãi, nhẹ nhàng như không có gì, như là trước đây.

Nhưng là...

Lúc trước...

Cô với anh luôn luôn ăn cùng nhau như thế này, cho đến khi chuyện đó xảy ra...

~oOo~

Virgo từ khi bị Aquarius bắt, cô đã được biết mọi thứ về loài vampire này, để trở thành công phẩm dâng lên cho hoàng tử của dòng tộc vampire. Cô cam chịu điều đó, và chưa bao giờ cô nghĩ về việc trốn đi vì căn bản cô vốn là cô nhi. Sẽ không ai lo cho cô, không ai tiếc thương cho cái chết của cô, vì cô không có một ai cả.

Virgo cô độc lắm. Cô không có lấy một người bạn mà chỉ có những kẻ thù. Những kẻ ganh ghét, khinh bỉ, coi thường và sợ sệt cô. Thay vì có những giấc mơ về tương lai tươi đẹp, cô lại có những cơn ác mộng dai dẳng về sự cô độc trong suốt những năm qua.

Vì vậy, đối với cô, mọi chuyện có thể nào cũng được. Cho dù cô có trở thành một cái xác không hồn thì liệu có ai quan tâm cô? Nhưng biết đâu... Biết đâu khi cô trở thành một tế phẩm cho loài vampire này, cô sẽ có được sự quan trọng? Cô khao khát họ sẽ nhìn về phía cô nhưng rồi lại không biết phải làm gì khi họ làm thế.

Vì vậy, khi nhìn thấy Taurus, nhất thời những liên tưởng của Virgo về vị hoàng tử bí ẩn đã được thay thế bằng sự ngưỡng mộ và tò mò.

Từ khi cô tới đây, Taurus luôn luôn dành thời gian cho cô. Anh cho cô đặc quyền được gọi thẳng tên anh, cho cô một căn phòng rộng lớn cùng những bộ váy áo lộng lẫy và mọi thứ mà cô muốn, nhưng anh chưa bao giờ đòi hỏi máu của cô, cô tự hỏi chẳng lẽ máu của mình không phải là dòng máu hiếm giống như những gì Aquarius nói chăng?

- Taurus? - Virgo nhìn anh đang làm việc, đầu hơi nghiêng nghiêng ngắm nhìn đáng vẻ tuyệt vời của anh.

- Hừm? - Taurus không ngược lên nhìn cô mà chỉ nói một tiếng biểu thị cô nói tiếp.

Taurus bây giờ thật sự rất mệt mỏi vì tên kia đã đi rồi, bỏ lại cho anh ngoài câu chào còn có cả núi công việc của hắn ta mà không thể không làm, vì vậy nên anh phải thay hắn giải quyết hết những công việc này, thật sự là bận bịu đầu nhưng đối diện trước những hành động dễ thương của Virgo, anh vẫn muốn dành thời gian nói chuyện với cô.

- Tại sao anh không hút máu của em?

Taurus nghe cô hỏi, lập tức dừng bút. Anh quay sang nhìn cô với ánh mắt cực kì khó hiểu nhưng cũng rất ấm áp.

Taurus vốn nghĩ cô sẽ không thích bị hút máu nên luôn cố sử dụng hết khả năng để ép bản thân mình không bị con đói làm cho mờ mắt vì máu của cô thật sự rất thơm, mùi thơm ngào ngạt ấy luôn lan toả khắp nơi trong lâu đài nên anh luôn phải rất cẩn thận về việc kìm chế bản thân. Vậy mà cô lại hỏi về vấn đề này.

- Em muốn anh làm vậy sao? - Taurus cười nhẹ nhìn Virgo đang giương đôi mắt xinh đẹp nhìn anh hỏi ngược lại.

- Kh... Không phải!

Virgo đỏ mặt chối! Cô cúi gằm mặt xuống không dám nhìn anh. A... Ai ngờ lại bị anh trêu như vậy cơ chứ?

- Thật ra không phải là anh không muốn hay không thích đâu nên em đừng để tâm. - Taurus xoa xoa đầu Virgo - Mà là anh không muốn làm thương tổn em. Cảm giác khi bị cắn đau lắm đấy!

Virgo nghe Taurus nói, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Cô ngược lên nhìn anh.

Khuôn mặt Taurus đẹp như bức tượng của thần mặt trời Apollo với mái tóc mềm và mượt bao quanh khuôn mặt góc cạnh khiến cho cô dù nhìn thế nào cũng không thấy chán mà ngược lại còn cảm thấy rất hưởng thụ.

Taurus nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của cô, môi anh cong lên thành đường vòng cung rồi kéo cô sát lại phía mình, đặt lên đôi môi đỏ mọng của cô một nụ hôn dài.

~oOo~

Virgo đi theo Taurus dạo một vòng trong khu vườn rộng lớn. Cô ngắm nhìn mọi vật xung quanh đây, mọi thứ vẫn vậy, không hề thay đổi kể từ nhiều năm về trước. Những khóm hoa xanh dương mà cô không biết vẫn tro bông và xinh đẹp như ngày nào.

Lúc trước cô và anh hay ngủ trưa ở khu vườn này.

Cô nhớ anh không hề thích ngủ trưa dưới ánh nắng ban ngày nhưng vì cô, anh đã xây một cái chòi nhỏ được đặt ngay giữa con sông xanh "Memory" và được nối với bờ bằng hai cây cầu gỗ với những chạm khắc tinh xảo. Vào mùa đông, nước trong hồ đóng băng lại tạo thành một sân trượt cực rộng. Cô nhớ anh đã dạy cô trượt băng trên con sông này. Tuy nhiên mặc dù đã tập rất nhiều suốt cả mùa đông nhưng cô vẫn không thể nào trượt khá lên được.

Khi nhìn mặt hồ đã bị đóng băng lại trên dòng sông, trong đôi mắt mông lung của mình Virgo bắt đầu nhìn thấy ảo ảnh anh và cô đang nắm tay nhau đứng trên mặt hồ, bàn tay to lớn của anh nắm lấy tay cô kéo đi. Hình ảnh đó khiến cho cô giật mình, chẳng lẽ cô vẫn thích anh nhiều đến vậy?

- Em đang nhìn gì vậy? - Taurus thấy cô dừng lại thì quay lại hỏi, theo ánh mắt của Virgo nhìn về phía cái hồ rộng lớn bị đóng băng, anh nhất thời sững người.

Đây là nơi mà anh từng yêu thích nhất, nhưng sau chuyện đó, nơi đây đã trở thành nơi anh ghét nhất. Chiếc chòi cũng không còn được sử dụng thêm một lần nào nữa.

Tất cả là tại những việc đã xảy ra tại đây.

~oOo~

Virgo giờ cao bàn tay mình, đôi mắt ngắm nhìn những tia nắng xuyên qua kẽ tay chiếu vào ánh mắt cô.

A... Đã đến mùa xuân rồi và cô đã ở King Nostle được nửa năm. Virgo khẽ mỉm cười khi nghĩ đến việc này. Cô lại nhìn người đang làm cái đệm cho mình ở đằng sau mà không khỏi vui vẻ. Nửa năm rồi và anh vẫn bên cô. Thật sự rất ấm áp! Anh không quan tâm đến tình yêu lắm nhưng vẫn dành cho cô những cảm xúc ngọt ngào, có khi nào anh đang yêu cô không? Cô có thể có suy nghĩ đó không?

- Thừa hoàng tử, Giselle đang đợi người ở chính điện. - Một người đàn ông vào thông báo cho Taurus.

Cô thấy anh có khách liền lập tức ngồi dậy, ngoan ngoãn định về phòng nhưng khi quay lại để chào Taurus, cô lại thấy trong đôi mắt ấm áp của anh đang bị sự bất ngờ và nghiêm túc chiếm hữu. Tại sao thế? Người tên Giselle này là ai? Tại sao lại có thể khiến cho anh trở nên như vậy?

- Virgo, em về trước đi! - Taurus thấy Virgo đang chần chờ không bước đi liền hỏi thúc cô.

Anh muốn cô tránh xa người phụ nữ này.

- Ồ... Vâng..

Virgo nghe anh nói vậy liền lập tức xoay người định trở về phòng nhưng ngay trước khi cô kịp bước ra khỏi cái chòi, đã có một người bước vào.

- Virgo!

Một người phụ nữ ôm chặt cô khiến cô giật mình đông cứng lại nhưng rất nhanh sau đó cô đã phản ứng. Cô cự quấy muốn thoát khỏi đôi phương nhưng sức của cô lại không tài nào bị được khiến cho nhất thời cô không thể cử động. Tuy nhiên, chưa kịp để cô nghĩ thêm điều gì khác thì một cánh tay rộng lớn đã kéo về.

Không cần quay lại Virgo cũng biết, người đó là Taurus. Vì vậy nên cô không hề lo lắng mà nhìn thẳng vào người vừa mới giữ chặt mình và nhất thời cảm thấy ngỡ ngàng, đôi phương chỉ là một người phụ nữ mà thôi!

Cô ta có một cơ thể nhỏ nhắn và gầy guộc đến mức cô có thể nhìn thấy được từng chiếc xương qua lớp da sần sùi màu bánh mật đỏ. Khuôn mặt xương xẩu già dặn không được đẹp lắm với đôi mắt được che dấu sau lớp kính đen nhưng có gì đó nói cho cô biết là người này đang nhìn mình.

Đôi môi khô nhợt màu của bà ta phát ra những tiếng gì đó, cô đoán là tiếng Anh vì cô nghe được chữ "mother" nhưng thật sự thì cô không hề biết tiếng Anh. Tất cả mọi người khi gặp cô đều nói chuyện bằng tiếng Việt khiến cô nhất thời quên mất cô đang ở Anh.

- Taurus, bà ấy nói gì vậy? - Virgo quay lại hỏi Taurus.

Khuôn mặt anh lạnh lùng nhìn người đàn bà vẫn đang huyền thuyên về một điều gì đó nhưng cô chắc chắn anh đang rất tức giận khi mà bàn tay đang nắm tay cô vẫn đang vô thức siết chặt lại khiến cho cổ tay cô nhói lên từng cơn. Tuy cô biết rõ nếu cô kêu lên, Taurus sẽ buông tay ra nhưng không hiểu sao cô lại im lặng. Nhẹ nhàng, bàn tay của cô khẽ siết tay anh, đôi mắt ngày thẳng nhìn anh, chờ đợi.

Taurus nhanh chóng cảm nhận được cái siết tay của cô, anh khẽ cười nhìn cô rồi lại quay sang nói gì đó với người phụ nữ. Tuy không hiểu gì hết nhưng cô vẫn tiếp tục đứng đó, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng đối diện. Cô có một cảm giác cực kì sợ hãi người phụ nữ này.

- I'm your mother! (Ta là mẹ của con!)

Bỗng nhiên, người phụ nữ đó nắm lấy bàn tay còn lại của cô gào lên. Virgo mở to mắt đầy ngạc nhiên và sợ hãi.

Cô hiểu câu nói này. Nhưng lại không muốn hiểu nó. Bà ta là mẹ cô sao? Không thể nào! Rồi ràng mẹ cô đã chết rồi kia mà?

- Virgo, bà ta đang nói dối! Em đừng tin bà ta! - Taurus cũng nhận ra được cô hiểu câu nói ấy nên lập tức nói với cô, đồng thời ra lệnh đuổi người phụ nữ đó đi - Chúng ta về thôi!

Taurus muốn kéo cô về nhưng không ngờ cô lại đứng lặng yên, dứt khoát không chịu bước đi theo anh.

- Taurus, bà ta nói có thật không? - Virgo ngược nhìn Taurus, không hiểu sao giờ phút này cô thật sự mong mẹ còn sống.

- Không! - Taurus khẳng định chắc chắn với cô.

Virgo nhìn anh, cảm thấy thật kì lạ. Nếu vậy, tại sao lại có một người tự nhận là mẹ cô xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Song Hoàng trừng mắt nhìn thể xác to lớn trước mặt. Cả cơ thể khổng lồ được bao bọc trong biển lửa, đôi cánh to khép chặt lại như muốn thu hết mọi thứ lại, che giấu đi sức mạnh khổng lồ của nó.

Ánh lửa hồng đỏ nhấp nháy trong vòm núi lửa này Song Hoàng chỉ có thể thấy được khi anh sử dụng “âm nhãn” và điều này khiến anh càng kinh hãi! Ngay cả ánh lửa mạnh mẽ có khả năng thay đổi vạn vật cũng có thể che giấu được dưới bóng đêm như thế này...

“Người là ai?” - Giọng nói nhẹ nhàng tựa như gió vang lên, vọng lại trong lòng núi.

Song Hoàng khẽ liếc mắt nhìn xung quanh, không một ai nhưng giọng nói chắc chắn không phát ra từ con chim khổng lồ này.

“Ta là người tạo ra thế giới này. Lời nói của ta là gió, hình dáng của ta là lửa, sức mạnh của ta là thiên nhiên, nơi ẩn mình của ta là bóng tối, đôi mắt của ta chính là vạn vật.” - Giọng nói êm dịu, nhẹ nhàng như đang cười vào suy nghĩ của anh.

- Người là Chu Tước? - Song Hoàng hỏi, đôi môi vẽ lên một nụ cười bí ẩn, không biết là biểu hiện cho sự vui mừng hay là cái gì khác, anh chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đặt ra câu trả lời.

“Đúng! Ta là một trong năm thần thú kiến tạo nên thế giới này - Chu Tước.”

Giọng nói nhẹ nhàng, thân nhiên vang lên bên tay Song Hoàng khiến cho anh hài lòng nhìn về phía thân xác của vị thần thú to lớn, vĩ đại.

“Người là ai?” - Âm thanh trong trẻo như tiếng gió vút bên tai lần nữa vang lên.

- Ta muốn người trở thành linh thú của ta! - Song Hoàng ngạo mạn cất lời.

Anh vốn không có ý định nói vòng vo, thẳng thắn trả lời. Hôm nay cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải mang Chu Tước về cứu Leo.

“Tại sao?”

- Vì ta muốn cứu một người quan trọng với ta!

“...”

Chu Tước im lặng. Đôi mắt trong bóng tối chăm chú quan sát con người đứng trong màn đêm.

Lâu lắm rồi mới có người có đủ khả năng để đánh thức nó, và không ngờ đối tượng lại chính là một vampire.

Dáng người cao, gầy lại hoàn hảo tựa như một kiệt tác được điêu khắc dưới bàn tay tài hoa của Michelangelo. Khuôn mặt góc cạnh đầy cương nghị ngược thẳng lên nhìn vào thân xác của Chu Tước chứ không như những sinh vật hiếm hoi đã từng tìm tới đây. Sống mũi thẳng, cao cùng với đôi môi mỏng mím chặt, đi cùng là chiếc cằm nhọn và hoàn hảo nhếch lên một cách kiêu ngạo như một vị vua.

Thật sự rất quen!

“Người là William?”

Song Hoàng khẽ nhếch môi cười. Anh không ngờ sẽ bị nhận ra nhanh đến như vậy. Song Hoàng nheo mắt lại, nhìn cơ thể to lớn của Chu Tước bỗng nhiên sáng hơn cả lúc ban đầu. Cơ thể của con chim xanh ngày càng to hơn, đến mức chỉ cần thêm một chút nữa thì ngọn núi rộng này sẽ hoàn toàn bị phá hủy. Chu Tước có vẻ như đã chấp nhận cái “danh” của anh khi mà quyết định hợp thể lại với thân xác của mình. Đôi mắt khé chặt của con vật to lớn dần dần mờ ram để lộ đôi mắt to lại sáng như đá quý được khắc một cách khéo léo bởi một nghệ nhân vĩ đại. Đôi mắt màu xanh lúc sáng như màu xanh của bầu trời lúc lại xanh biếc như đại dương sâu thẳm. Đôi mắt như hai viên đá quý Aquamarine, quý giá và đặc biệt.

Chu Tước chớp chớp đôi mắt của mình, nhìn chằm chằm Song Hoàng với sự ngạc nhiên không thể nào tin được.

“Thật sự đã lâu lắm rồi.”

Vị thần thú khề cựa quậy như muốn cúi chào vampire nhỏ bé đang đứng trước mặt mình.

Song Hoàng không trả lời ngay mà nhắm mắt lại, dập tắt “Âm nhãn”. Lúc này, anh đã không còn cần nó nữa rồi!

- Người còn nhớ ta? - Song Hoàng khẽ mỉm cười nhìn Chu Tước, đôi môi khẽ nhếch lên.

“Làm sao ta có thể quên ngài được?” - Chu Tước khẽ cúi đầu thấp hơn.

- Người có bằng lòng trở thành thần thú của ta không? - Song Hoàng khẽ đưa bàn tay to lớn xoa xoa bộ lông mềm mại như lụa của Chu Tước, hỏi.

“Ngài biết rõ ta đã hứa rồi mà?” - Chu Tước đưa chiếc mỏ to nhọn của mình chạm nhẹ vào ngực anh.

Song Hoàng khẽ mỉm cười dịu dàng, vậy là đã đồng ý rồi.

Muốn Chu Tước xuất hiện cần có ba điều kiện.

Thứ nhất là khả năng giải được câu đố do Chu Tước để lại. Câu đố của Chu Tước gồm mười bốn câu nhỏ, mỗi câu trả lời là một phần trong câu đố cuối cùng chỉ vị trí của Chu Tước cũng như việc nơi đó nằm trong khu rừng Sói. Muốn giải được các câu đố đó, cần có “trí”.

Thứ hai: “dũng”. Cần có đủ sức mạnh và can đảm để trực tiếp nhìn thấy thân xác của Chu Tước, nếu có tìm cách để nhìn thấy thì cơ thể sẽ bị tan xương nát thịt, trở thành bụi khói. Cơ thể Chu Tước cũng như các thần thú khác chính là cội nguồn của thiên nhiên, là thứ tạo ra thế giới xinh đẹp này nên cơ thể đó có một sức mạnh vĩ đại hơn cả thiên nhiên và sáng chói hơn cả mặt trời. Hơn nữa, muốn gặp Chu Tước cũng không phải dễ vì xung quanh núi lửa có một kết giới rất mạnh được tạo từ những sợi lông vũ xanh của Chu Tước, xây lên bức tường lửa vô hình cách biệt với thế giới bên ngoài. Vì vậy, để bước vào được kết giới cũng cần có một sức mạnh đủ để có thể phá vỡ sức mạnh ít ỏi của Chu Tước từ những sợi lông vũ.

Thứ ba là “danh” - Một tài năng vang dội đủ để Chu Tước chấp nhận xuất hiện. Chu Tước không xuất hiện rất lâu rồi, lại tách biệt với thế giới bên ngoài nên “danh” ở đây chỉ dành cho những người Chu Tước chấp nhận hoặc nhận ra “khí” của đối phương như khi Chu Tước nhận ra “khí” của Song Hoàng. Có nghĩa là Chu Tước vốn đặt điều kiện này vì chỉ chấp nhận gặp những người mà nó muốn gặp, chẳng hạn như Song Hoàng.

Song Hoàng có đủ ba điều kiện: “trí”, “dũng”, “danh”. Hơn thế nữa, giữa anh và Chu Tước có một lời hứa đặc biệt, làm sao Chu Tước không chấp nhận anh?

“Chỉ cần ngài tìm được ta, ta sẽ làm tất cả mọi thứ cho ngài!”

Tìm Chu Tước rất khó nên Song Hoàng anh chưa từng nghĩ đến việc đi tìm nó làm gì, cũng không hề có ý định bắt nó phải thực hiện lời hứa của mình. Nếu không phải vì Leo, đến khi thế giới này biến mất anh cũng sẽ không đi gặp Chu Tước làm gì.

“Ngài muốn cứu ai?”

Cả cơ thể Chu Tước phát ra ánh sáng xanh lá đẹp đẽ, chói mắt đến lạ thường, tạo thành một kết giới mạnh mẽ bao quanh cơ thể Song Hoàng, đồng thời, thân xác to lớn của Chu Tước dần dần thu nhỏ lại.

- Ta muốn cứu người quan trọng nhất của ta! - Song Hoàng cười nhẹ nhàng, ánh mắt ánh lên niềm hạnh phúc khi nghĩ đến người đó.

“Vậy, tôi sẽ trở thành sức mạnh của ngài!”

Tiếng nói của Chu Tước vang vọng bên tai anh và ngay sau đó, một ánh sáng chói mắt xuất hiện bao quanh lấy cơ thể của Chu Tước đang ngày càng được thu nhỏ. Ánh sáng chói mắt đến mức Song Hoàng buộc phải nhắm mắt lại.

“Chíp”

Một thứ gì đó đang để lên má anh, Song Hoàng khẽ sờ hể mắt ra. Kết giới xung quanh núi lửa đã biến mất, ánh sáng ban mai đang tràn ngập trong ruột núi lửa. Và, bên vai anh là một phiên bản nhỏ của một con chim nhưng anh biết rõ, con chim này là Chu Tước.

Cơ thể của Chu Tước nhỏ bé như một con chim bồ câu với đôi mắt sáng như hai viên đá Aquamarine cùng với bộ lông mượt với hai màu xanh lá và màu đỏ tươi tạo thành các kí tự đặc biệt ở phần cánh của nó. Trên đầu có chòm lông vũ vểnh lên, cong về phía sau màu đỏ xen kẻ cam.

- Chu Tước?

“Vâng” - Âm thanh quen thuộc vang bên tai anh - “Hình dáng này sẽ tiện cho việc di chuyển và an toàn hơn.”

Song Hoàng cười, nhìn con chim nhỏ nhảy xuống cánh tay của mình. Trên tay anh, từ bắp tay tới khuỷu tay phía bên trái có những kí tự y hệt như những kí tự trên cánh của Chu Tước. Có vẻ giao ước của anh và Chu Tước đã thực hiện xong rồi!

Song Hoàng lại mỉm cười. Anh không thể ngừng cười được vì trong tâm trí anh lúc này chỉ nghĩ đến việc Leo có thể được cứu sống!

- Chúng ta về thôi!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhẹ nhàng đáp xuống ban công trước phòng của Libra, Song Hoàng khẽ thở phào vì đã cảm thấy ấm áp hơn so với tiết trời vừa sáng. Thu đôi cánh lại, anh không ngờ mình lại có thể trở về Minlery Queen nhanh đến như vậy. Chắc là do đã hấp thụ sức mạnh to lớn của Chu Tước.

Đẩy nhẹ chiếc cửa kính ra, anh bước vào trong, ánh mắt nhìn ngay về phía chiếc sofa lần trước Leo nằm. Anh muốn gặp cô ngay bây giờ!

Tiếc cho anh, hình ảnh Leo nằm đó không hề hiện ra như tưởng tượng của anh, tất cả chỉ là một mảnh trống không lạnh lẽo không chút hơi ấm. Không gì cả!

Song Hoàng mở to mắt nhìn không gian phẳng lặng, trống không trước mắt mà không biết phải phản ứng thế nào. Đôi mắt anh trợn trừng lên, môi mím chặt. Hai bàn tay cong các ngón lại như dã thú, anh muốn phá hủy tất cả mọi thứ!

- A... Ai đó...

Giọng nói nhẹ nhàng, run rẩy vang lên phía sau anh khiến cho Song Hoàng giật mình khựng lại. Giọng nói này khiến anh có cảm giác thật quen thuộc, Song Hoàng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh đó - Giường của Libra.

Trước mắt anh là hình ảnh của một cô gái với mái tóc vàng dài và rất đẹp được xõa tung trên giường lớn. Cả khuôn mặt bị bóng tối che phủ nhưng anh vẫn cảm nhận được con run rẩy và sợ hãi của cô qua từng đợt rung động của bờ vai trần trắng ngần và hai bàn tay đang nắm chặt lấy lớp mền dày che đầy cơ thể.

Song Hoàng khẽ thở dài. Libra đã làm gì vậy?

- Cô có sao không? - Song Hoàng nhẹ giọng hỏi cô gái đang run rẩy.

Anh cố gắng bình tĩnh lại, tự nhủ rằng Leo chắc chắn sẽ không sao đâu, vì Libra biết rõ Leo là cháu gái cưng của hoàng đế. Có lẽ chỉ là di chuyển cô ấy sang phòng khác thôi. Tuy nhiên, Song Hoàng không hề biết Libra đã hoàn toàn quên đi việc của Leo, anh ta chỉ quan tâm đến Aries và cuộc thương lượng với Capricorn mà thôi.

Song Hoàng nhìn cô gái kia. Thật kì lạ! Một người không quen biết gì lại mang đến cho anh một cảm giác ấm áp và nhẹ nhàng đến như vậy. Thật sự rất kì lạ!

- Anh... Anh là... Ai? - Giọng nói cô gái khàn đặc vì khóc và gào thét quá nhiều, sự sợ hãi không hề được che giấu mà được thể hiện qua từng hơi thở khiến Song Hoàng bỗng cảm thấy cô thật tội nghiệp.

- Tôi là Song Hoàng. - Anh nói, tay vén tấm màn che phía trước giường để ánh sáng chiếu tới khuôn mặt của cô - Cô có cần... Ari?

Song Hoàng giật mình nhìn khuôn mặt xuất hiện trước mắt mình. Khuôn mặt thật quen thuộc!

Cũng như anh, cô gái trên giường cũng giật mình nhìn anh, giọng nói run run hỏi:

- Anh biết mẹ tôi?

- Aries? - Song Hoàng không thể tin được - Con là Aries?

Ari! Con gái của em ở đây!

- Anh là ai? - Aries nhú mày nhìn con người đối diện nhưng vì ngược sáng nên không thể nào nhìn rõ được - Tại sao anh biết mẹ tôi?

Song Hoàng không trả lời, anh bước lại phía giường, ôm chặt lấy Aries khiến cô sợ hãi, ngỡ ngàng. Cái gì đang xảy ra vậy?

- Aries! Aries! Aries! - Song Hoàng không ngừng lặp lại tên của Aries, giọng nói của anh như đang kìm nén một sự hạnh phúc hân hoan khó tả.

Sự run rẩy, đề phòng và sợ hãi của Aries không hiểu sao lại được Song Hoàng làm cho tan biến hết. Cô giật mình không biết phải phản ứng thế nào trước cái ôm nồng nhiệt của người đối diện nhưng theo phản xạ, cô giờ tay vòng lấy lưng anh.

Cái ôm siết lạnh lẽo, có lẽ là vì anh vừa từ bên ngoài vào, nhưng lại chứa đựng sự ấm áp lạ lùng khiến cho Aries có cảm giác muốn bầu vùi vào anh nhưng ngay sau đó, cô chợt nhớ ra một chuyện: Cô không mặc đồ!

Aries đỏ mặt, cô đẩy Song Hoàng ra nhưng anh ôm cô quá chặt.

- B... Bỏ ra!

Giọng nói ngượng ngùng của Aries khiến cho Song Hoàng giật mình. Lúc này anh mới phát hiện ra việc anh đang ôm cô trong khi cô chỉ quần lót mền dày xung quanh cơ thể của mình.

- Ta xin lỗi. - Song Hoàng buông cô ra rồi cởi lớp áo khoác dày của mình ra, phủ quanh cô - Để ta giới thiệu lại, ta là bạn thân của mẹ con, Song Hoàng.

Aries nhận lấy áo khoác của anh, đang mặc vào thì nghe anh nói vậy khiến cho cô ngạc nhiên ngờ ngác nhìn anh ta. Người này... Là bạn của mẹ sao?

- Con cứ gọi ta là “Chú” cũng được. - Song Hoàng khẽ xoa đầu Aries - Con và Libra...

Nói đến đây, bỗng nhiên những chuỗi sự kiện từ quá khứ xuất hiện trong đầu anh, hàng vạn những ảo ảnh về quá khứ liên tục xuất hiện, xâu chuỗi tất cả mọi việc với nhau khiến cho Song Hoàng không thể nào tưởng tượng nổi. Libra! Cậu ta đã làm gì thế này?

Aries sau khi nghe đến tên Libra, khuôn mặt liền trắng bệch, đôi mắt sụp xuống đầy sợ hãi mà không hề để ý ánh mắt Song Hoàng dành cho mình, một ánh mắt dành cho kẻ Đáng Thương.

Song Hoàng nhìn chăm chăm cô gái nhỏ. Anh không thể nào ngờ được. Anh không bao giờ ngờ được Libra lại có thể làm như vậy! Anh ta! Đồ Khốn!

- Người đang làm gì ở đây? - Giọng nói Libra lạnh lẽo vang lên phía sau lưng Song Hoàng.

Aries vừa nghe đến âm thanh lạnh lẽo đó, cơ thể không tự chủ run lên, cô sợ hãi cuộn tròn người lại, nhích lại gần Song Hoàng hi vọng anh ta sẽ giúp cô mà Song Hoàng cũng đang có suy nghĩ đó. Anh kéo Aries sát vào vạt áo của mình, ánh mắt tức giận nhìn Libra.

- Sao lại là anh?

Libra ngạc nhiên khi Song Hoàng quay mặt lại, lúc này, anh mới nhớ tới Leo nhưng chưa kịp mở miệng thì Song Hoàng đã đâm thẳng vào mặt Libra. Cú đâm rất mạnh, không hề có chút nương tay nào khiến cho cả cơ thể của Libra đập thẳng vào tường, tạo thành một vết nứt lớn cùng với âm thanh kinh hồn đại diện cho sức mạnh to lớn của Song Hoàng.

- Hộc! - Máu trào ra từ miệng anh.

“Rầm”

Libra ngạc nhiên nhìn Song Hoàng, không thể hiểu nổi tại sao Song Hoàng lại đánh mình, anh nhìn vào đôi mắt khinh bỉ của Song Hoàng mà cảm thấy kì lạ nhưng đồng thời cũng tức giận khi nhìn thấy được cảnh vừa đánh anh xong, Song Hoàng đã lập tức quay trở về đứng cạnh Aries, đặt tay lên bờ vai gầy guộc của cô ấy đang được bao bọc trong lớp áo khoác của Song Hoàng.

- Bỏ tay ra khỏi cô ấy! - Libra gầm từng chữ, nhanh chóng đứng dậy, trừng mắt nhìn Song Hoàng - Cô ấy là của tôi!

- Tôi không thèm giành giật! - Song Hoàng gào lên - Đồ chết tiệt nhà anh! Anh nghĩ cái gì vậy?

- Cô ấy là vị hôn thê của tôi!

- Anh coi con bé là món đồ thay thế! - Song Hoàng gào lên - Anh muốn gây khổ sở cho con bé đến mức nào nữa? Có thấy con bé sợ anh đến mức nào không?

Libra sững người nghe Song Hoàng gào lên. “Món đồ thay thế”...

- Chú... Nói cái gì? - Aries run rẩy nhìn Song Hoàng đang tức giận - Món đồ thay thế?

- Mặc kệ tôi! - Libra gào lên - Cô ấy sẽ là vị hôn thê của tôi!

- Libra! - Song Hoàng tức điên lên, buông Aries ra, nhảy bổ vào anh - Tỉnh ngộ lại!

Song Hoàng giờ tay, muốn đâm vào khuôn mặt ngu muội đó nhưng Libra nhanh chóng né được, giờ tay phản đòn anh, đồng thời nâng chân thúc thẳng vào bụng anh khiến Song Hoàng lỉnh một lúc hai đòn, máu tứa ra. Tuy nhiên, Song Hoàng không quan tâm, anh tiếp tục xông về phía Libra, liên tục đâm anh nhưng Libra luôn đỡ được. Đôi mắt Libra hằn lên tia máu vì tức giận trước sự nổi giận của Song Hoàng.

- Tôi rất tỉnh táo! - Libra vừa gào lên vừa đâm vào bả vai Song Hoàng.

Song Hoàng né cú đâm của anh, thật lùi một bước rồi bước lên nhanh, đập thẳng vào cằm anh với sự phẫn nộ đến cùng cực!

- Tỉnh lại đi! Con bé là Aries! Không phải Ari! Ari đã chết rồi! - Song Hoàng gào lên không thua kém gì Libra, tay liên tục đâm vào mặt của tên ngu muội trước mặt.

Libra không thể nào đứng dậy. Cả cơ thể anh như bị rút hết sức lực, hứng chịu từng đợt đòn của Song Hoàng nhưng giọng nói anh đầy thịnh nộ khi nghe Song Hoàng gào lên:

- Câm miệng! Câm miệng!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

- Đã quay về rồi sao... - Gemini nhìn vào mảnh giấy nhỏ vừa được gửi tới, ánh mắt phức tạp.

Không ngờ đã trở về rồi.

Một phần, anh cảm thấy mừng vì hấn ta đã trở về và bắt được Chu Tước nhưng đồng thời, anh cũng cảm thấy khó chịu khi phải để hấn ta gặp Leo thêm một lần nữa. Tuy nhiên, đôi mắt anh bỗng nhiên trở nên lạnh lùng y như ban đầu, không hề lộ ra chút tình cảm nào.

Cứu Leo vẫn là ưu tiên hàng đầu.

Song Hoàng bước nhanh về phía căn phòng nhỏ, cánh tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra như không muốn làm cho người trong phòng thức giấc.

Đến gần chiếc giường, Gemini chăm chú nhìn khuôn mặt thân quen trước mặt mình, cảm giác tội lỗi dâng lên trong anh.

Máu của anh cuối cùng cũng phát huy được tác dụng. Sau khi uống gần ba ly đầy, Leo cuối cùng cũng đã có thể ngủ một giấc ngủ yên bình mà không có chút cảm giác đau đớn nào. Đây là tất cả những gì anh có thể làm cho cô.

- Ta xin lỗi. - Anh khẽ thì thầm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài, đen như mun của cô - Nếu không phải tại ta...

Nếu không phải tại anh yêu cầu Leo đến New York để điều tra việc đó, cô sẽ không gặp phải chuyện này. Tất cả là tại anh.

Nhẹ nhàng bế Leo lên, anh khoác chiếc áo lông dày quanh cơ thể nhỏ bé của cô rồi mới yên tâm ôm chặt lấy cơ thể yếu ớt này.

- Một chút nữa thôi...

Gemini cẩn thận ôm lấy cô, nhẹ nhàng tiến lại phía cửa sổ mà cô cũng như cảm giác được hơi ấm của anh nên vô thức vui đùa vào vòm ngực rắn chắc và an toàn của anh.

Gemini khẽ mỉm cười trước hành động của cô, tay nhẹ nhàng vuốt vài lọn tóc rũ xuống trước mặt qua tai Leo.

Những động tác, cử chỉ dịu dàng thế này chỉ nên để dành anh biết thôi.

Đôi cánh to lớn nhanh chóng xuất hiện sau lưng anh, vỗ phành phạch rồi đưa Gemini cùng Leo lên bầu trời rộng lớn, hướng về phía lâu đài Minlery Queen.

~oOo~

Cô không biết có chuyện gì đang xảy ra nhưng nghe chú và Libra nói chuyện, cô đã phần nào đoán được: Libra không yêu cô.

Aries cười khổ. Tình lại đi Aries, anh ấy không yêu mày, anh ấy yêu mẹ của mày. Mày chỉ là kẻ thay thế! Hận đi! Hận anh ta! Anh ta đã khiến cho mày mất tất cả! Tất cả đều do anh ta! Nếu không có anh ta, mày đã có thể sống hạnh phúc!

Những câu nói lạnh lùng thể hiện nỗi hận đến thấu xương vang trong đầu cô nhưng đồng thời cũng có những cảm giác đau nhói nơi trái tim cùng với nội tâm yếu mềm nhất của cô.

Thì ra... Ngay từ lúc đầu, anh không hề yêu cô. Tất cả những gì anh thấy ở cô chỉ là hình ảnh của mẹ. Nghĩ tới việc này, những giọt nước mắt mặn chát bắt đầu rơi xuống...

Aries dùng hai tay ôm chặt ngực. Cô cảm thấy khó thở... Cảm giác đau nhói, khổ sở. Cổ họng cô nghẹn đắng. Tại sao... Tại sao... Tại sao chứ?

Tại sao?

Tại sao lúc đó anh lại xuất hiện?

Tại sao anh lại cứu cô?

Tại sao anh lại cười với cô?

Tại sao anh lại ở bên cô?

Tại sao anh lại tặng cô đôi cánh đó?

Tại sao...

Vô vàn những câu hỏi tại sao xuất hiện trong đầu Aries. Từ khóe mắt của cô, những giọt nước mắt mặn chát trào ra, đi theo đôi mắt chạy xuôi theo gò má, chan hòa ở nơi đầu môi rồi tới cằm rồi rớt xuống dưới lớp nệm dày.

Tất cả những gì anh làm cho cô, những cung chiều ngày ấy, mọi thứ anh mang đến cho cô, cả những lần cứu cô thoát khỏi tử thần, tất cả mọi thứ... Đều dành cho mẹ cô?

Tất cả mọi cảm xúc anh dành cho cô, từ vui vẻ, buồn khổ, hận hay yêu, tất cả đều là do anh coi cô là mẹ, coi cô là người tên Ari. Tại sao chứ?

Trái tim... Thật sự rất đau.

Đau hơn cả cái tát trời giáng của anh vào ngày hôm đó.

Đau hơn cả cảm giác khi anh lạnh lùng đâm đôi răng nanh nhọn hoắt vào cổ cô.

Đau hơn cả những lời nói, cử chỉ tức giận, lạnh lùng, vô cảm của anh dành cho cô.

Đau hơn cả khi anh bẻ nát đôi cánh xanh.

Đau lắm...

“Cộp”

Âm thanh nhỏ xuất phát từ phía ban công lớn. Tuy nhỏ nhưng lại khiến cho cả ba người trong phòng cảnh giác quay mặt về phía đó.

Song Hoàng vội kêu lên

- Leo!

- Không được đụng vào cô ấy! - Giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến cho Song Hoàng khựng lại, đầu hơi ngước lên nhìn chằm chằm vào bóng người trước mặt – Cô ấy là của ta!

- Gemini? - Libra khàn giọng nói.

Ánh mắt của Song Hoàng tối sầm khi thấy Gemini và Leo.

- Libra, cậu để Leo bị tên này đưa đi như vậy à? - Song Hoàng tức giận nói với Libra đồng thời vươn tay ra muốn kéo Leo về phía mình.

- Bỏ tay ra! - Libra hét lên.

Mặc kệ cảm giác đau đớn khi phải chịu trận đòn vừa rồi, Libra dùng hết sức nắm chặt lấy hai tay của Song Hoàng.

- Là thái tử đấy! - Libra hét lên - Đừng có gây họa cho tôi!

Cho dù Libra có thân với Gemini, nhưng anh không hề có ý định để cho con người thất thường đó có thể tìm được bất kì cái cớ nào để hành hạ anh.

- Cái...

Song Hoàng nhìn chằm chằm vào cơ thể cao ráo phía ban công. Do không nhìn rõ mặt nên anh không nhận ra, nhưng giờ nghe Libra nói, Song Hoàng mới biết. Người đó chính là William Samity Vincent Gemini - Đứa con thứ ba của hoàng đế và cũng là thái tử của toàn thể vampire.

Đến lúc này, Song Hoàng mới nhận ra. Anis Shatow là gia tộc phò tá thái tử. Thì ra, Leo vốn là của người này.

- Người có thể cứu được Leo? - Gemini nhẹ nhàng đặt Leo lên ghế sofa, nhận được cái gật đầu của Song Hoàng mới bảo - Vội mau cứu cô ấy đi!

Gemini không hề quan tâm đến Libra đang giữ chặt Song Hoàng hay Aries với khuôn mặt đầm đìa nước mắt trên giường, tất cả những gì anh làm chỉ là ra lệnh cho Song Hoàng với giọng nói lạnh lùng của mình.

Song Hoàng nghiêng chặt răng. Lần đầu tiên anh phải nghe lời một thằng oắt con như thế này. Thật sự đây đúng là sự sỉ nhục đối với anh nhưng... Nhìn cơ thể mềm yếu của Leo đang nằm đó, anh cảm thấy thật hối hận và tội lỗi.

- Libra, thả ra.

Đối diện với sự bình tĩnh của Song Hoàng, Libra hơi chần chờ nhưng cuối cùng cũng buông tay, để mặc anh bước lại phía Gemini và Leo.

- Chu Tước. - Song Hoàng nhẹ giọng kêu - Ra đây!

Ngay sau đó, một con chim nhỏ với bộ lông xanh mướt như một đồng cỏ bát ngát được điểm những bông hoa màu đỏ như hoa hồng nhưng từ trong áo của Song Hoàng

chui ra, đậu lên trên vai anh.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] *The Vampire#39s Legend* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Song Hoàng nhìn chăm chăm vào thân xác bất động của Leo, trong lòng dâng lên một cảm giác nhớ nhung da diết nhưng cũng đầy tội lỗi.

Nếu anh cẩn thận hơn, cô sẽ không bị người khác hạ độc, cũng sẽ không nhanh chóng quay về với con người trước mặt anh này.

Tại sao Song Hoàng không nghĩ tới sớm hơn chứ? Gia tộc Anis Shatow là gia tộc phò tá cho thái tử của Huyết tộc, ba gia tộc còn lại đứng ở phía trung lập. Con trưởng của gia tộc luôn là người phò tá thái tử, trong khi Leo là đứa con đầu tiên. Quá nhiều chi tiết, quá nhiều thứ đặt ngay trước mắt nhưng tại sao anh lại không nhận ra? Tại sao lại như vậy?

Song Hoàng bước tới gần Leo, đôi mắt đầy thất vọng. Vốn tưởng..

“Ngài muốn cứu ai?” - Chu Tước nhẹ nhàng cất tiếng bên tai Song Hoàng, nhắc nhở anh.

- Cứu cô ấy. - Song Hoàng nói.

“Cô ấy?” - Chu Tước hỏi lại đầy ngạc nhiên - “Ngài nói ai? Cả hai cô gái trong căn phòng này đều bị thương mà?”

- Cái gì? - Song Hoàng giật mình nhìn con chim nhỏ đang đậu trên vai mình rồi lại quay qua phía Bạch Dương.

Cô bé ấy bị thương sao...

“Vâng, ngài muốn cứu ai?” - Chu Tước có vẻ như không quan tâm lắm đến vẻ mặt ngạc nhiên của Song Hoàng, kiên nhẫn hỏi anh.

Song Hoàng nghe Chu Tước hỏi, mới nhớ đến việc quan trọng nhất, anh đưa tay chỉ về phía Leo.

- Cứu cô ấy.

Giọng nói nhẹ nhàng, vốn tưởng sẽ rất vui mừng và hạnh phúc nhưng cuối cùng, nó lại có vẻ như âm ỉ, bi thương. Vì nỗi vui mừng của anh không trọn vẹn.

“Vâng” - Chu Tước khẽ cúi đầu rồi lập tức nhảy xuống cánh tay anh, khẽ dùng miệng gõ một cái.

Nơi Chu Tước chạm vào trên tay anh tạo thành một vết thương nhỏ, để cho máu rỉ ra, rơi vào đôi cánh của Chu Tước. Đến khi những giọt máu đỏ sẫm tràn đầy trên đôi cánh của con chim nhỏ, nó mới hải lòng rời đi, bay về phía Leo.

Con chim xanh nhỏ bé khẽ kêu lên một tiếng, sà xuống, đậu ngay trên ngực Leo. Đôi mắt xanh, tròn của chú chim nhìn vào khuôn mặt tái xanh của cô, rồi lại khẽ giơ đôi cánh ra, vẫy cánh. Phe phẩy vài lần, đôi cánh xinh đẹp màu xanh lá ngọc đã bị thấm đẫm máu của Song Hoàng phát sáng lên đến chói mắt khiến cho mọi người ở trong căn phòng đó đều phải nhắm mắt lại.

Chu Tước có thể mang bất kì sinh vật nào sống lại. Vì vậy nên rất nhiều người khao khát sức mạnh to lớn của Chu Tước, nhưng không một ai bắt được nó vì bản thân Chu Tước đã là kết tinh của những gì mạnh mẽ nhất, đẹp đẽ nhất của thiên nhiên.

Gemini biết rõ, Chu Tước chỉ chấp nhận một mình Song Hoàng, chính vì vậy anh mới cảm thấy mình thật vô dụng! Không có khả năng cứu cô ấy mà phải chờ đợi một người khác tới cứu cô ấy.

Ánh sáng chói mắt dần dịu đi rồi biến mất, để lại hình ảnh chú chim xanh nhỏ bé nằm yên trên cơ thể của Leo.

- Chu Tước! - Song Hoàng sau khi phát hiện ra Chu Tước đã ngắt, vội kêu lên, bước nhanh về phía Leo.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng nâng cơ thể nhỏ bé của Chu Tước lên, ánh mắt lo lắng nhìn đôi mắt được khép chặt. Anh đặt chú chim nhỏ vào trong túi của chiếc áo dày, rồi lại quay sang nhìn Leo, bàn tay không tự chủ nhẹ nhàng giơ lên, muốn chạm vào khuôn mặt lúc này đã có chút tàn sắc của cô.

- Không được chạm vào cô ấy! - Gemini nói, nhanh chóng đứng chắn trước Leo, không để cho Song Hoàng kịp chạm vào cô.

Song Hoàng sầm mặt, ngược đầu nhìn con người trước mắt. Vị thái tử của giới vampire này, cao hơn anh nhiều, và có vẻ cũng mạnh hơn anh khi mà sức mạnh từ sự giận dữ của anh ta đã khiến anh phải khẽ run lên.

Song Hoàng lùi lại vài bước, nhìn thẳng vào người đối diện.

Ngũ quan đẹp đẽ lại hoàn hảo, khuôn mặt góc cạnh lại lạnh lùng, cơ thể mạnh mẽ, cân đối, sức mạnh lại to lớn, đúng thật là một người rất hiếm có. Hơn nữa, người này còn là người sẽ đứng đầu xã hội vampire sau này...

- Phần thưởng người muốn là gì? - Gemini đề phòng nhìn Song Hoàng.

Song Hoàng nghe vậy, thật sự rất muốn hỏi, nếu anh nói anh muốn Leo, liệu người này có đồng ý không nhưng rồi lại thôi vì anh biết rõ câu trả lời sẽ như thế nào. Song Hoàng khẽ nhìn Leo đang nằm ngủ yên bình phía sau Gemini, lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhàng. Anh không tin, cô không có cảm giác gì với anh.

Song Hoàng tự nhủ, anh để cô đi, trở về nơi vốn có của mình nhưng anh tin, cô và anh vẫn còn sẽ gặp lại. Chắc chắn là như vậy!

Còn bây giờ... Song Hoàng tự nhủ, anh có việc phải làm. Đó là bảo vệ đứa con của Ari.

- Tôi muốn Aries thuộc gia tộc Santi Clare được tự quyết định cuộc đời của mình!

Một câu nói, làm cho tất cả ba người giật mình nhìn anh.

Gemini, Libra và cả Aries đều nghĩ Song Hoàng sẽ đòi lại Leo, nhưng không ngờ anh ta lại buông tay, chọn lấy phần thưởng như vậy.

Libra từng mắt nhìn Song Hoàng nhưng anh không quan tâm. Anh không cần biết Libra nghĩ thế nào nhưng anh chỉ muốn bảo vệ sinh mệnh nhỏ bé mà Ari đã để lại trên đời này.

- Được. - Gemini gật đầu đầy hài lòng khi biết anh không đề cập gì tới Leo - Cô ta đâu?

Gemini lập tức gật đầu không hề quan tâm gì đến sắc mặt của Libra. Ngay từ đầu, anh cũng đã ngửa mặt với việc này. Anh không ngại thơ như Cancer, làm sao anh có thể tin Libra chứ? Tuy nhiên, việc của Aries vốn là việc của Santi Clare, không tiện để anh ra mặt nhưng giờ có thể vịn vào lý do này để giúp đỡ Aries, để cho cô tự quyết định cuộc đời mình, ít nhất cũng sẽ khiến cho anh giảm đi cảm giác tội lỗi đối với Ari.

Song Hoàng bước nhanh về phía chiếc giường.

Lúc này, Aries đã mặc chiếc áo khoác dày của Song Hoàng, nhờ vạt áo dài nên vừa vặn ngang đầu gối cô, như một chiếc đầm ngắn.

- Aries, từ giờ, việc của người sẽ do người quyết định. - Gemini nở nụ cười hiếm hoi - Vì vậy, người có muốn đính hôn với Libra không?

Như vớ được một chiếc phao cứu sinh, Aries nắm chặt lấy bàn tay to lớn đang nắm lấy tay mình, ra sức gật đầu.

- Không thể được! - Libra gầm lên - Gemini, cậu đi quá xa rồi!

Đôi mắt của Libra lúc này chỉ là sự tức giận cùng thù hận, anh trừng mắt nhìn người trước mặt.

- Tôi đã làm gì cậu mà cậu lại làm như vậy? - Libra gào lên, muốn bước về phía Aries nhưng đã bị Gemini cản lại.

Đôi mắt của Gemini có màu tím than, bình thường sẽ tạo nên cảm giác bí ẩn và gợi cảm, mẹ hoặc nhưng lúc này, ánh mắt của anh ta lại có cảm giác kì dị, thâm trầm. Đối diện với ánh này, Libra không khỏi có chút cảm giác sợ hãi.

- Cậu có yêu cô ta không? - Gemini khinh thường nhìn anh - Cậu có yêu Ari không? Buong tha cho con bé, còn không thì đừng trách tôi. Hãy nghĩ đến tình cảm năm xưa của cậu và “Mẹ” con bé mà tha cho nó.

Gemini có tình nhấn mạnh chữ “mẹ”, anh biết, chỉ có làm như vậy mới có thể khiến cho Libra khuất phục.

Libra trong mắt anh là một con người tội nghiệp mà ngu muội. Cho dù là bạn anh, nhưng anh cũng không bao giờ nghĩ tới việc để người này phá hủy cuộc sống của người khác, đặc biệt là con gái của Ari.

Libra nghe Gemini nói vậy, trong lòng không khỏi bị phản nhưng anh cũng thật sự không biết, liệu mình có thật sự coi Aries là Aries không vì thật sự, Ari và Aries quá giống nhau. Đến mức làm cho anh không ngừng tưởng tượng, cứ xem như người trước mặt mình là Ari mà đối đãi.

- Thế nào, Aries? - Gemini lúc này quay đầu nhìn về phía Aries - Cô muốn thế nào?

- Tôi muốn rời khỏi đây! Tôi muốn đi cùng chú Song Hoàng! - Aries kích động kêu lên, siết chặt bàn tay của Song Hoàng.

Cô tin tưởng người này, không biết tại sao. Cả mẹ và người này đều có hương thơm thật giống nhau, khiến cho cô cảm thấy thật thanh thản, bình an.

- Vậy, người mang cô ta đi đi! - Gemini gật đầu hài lòng, liếc mắt nhìn Song Hoàng ra lệnh.

Song Hoàng khuôn mặt âm trầm nhìn Gemini, rồi lại nhìn về phía Libra. Ánh mắt Song Hoàng tán ra một sự tức giận khi nghĩ tới những gì anh ta đã làm nhưng cũng đồng thời là sự thương hại. Một con người cao ngạo đến như vậy mà lại không thể nào chấp nhận sự thật được, chỉ muốn tiếp tục sống trong ảo tưởng, tìm một người nào đó thay thế cho cô ấy. Đây thật sự là cuộc sống đáng thương hại.

~o0o~

Trên ghế sofa, đôi mắt nhắm nghiền của Leo, khẽ nhấc lại vì nghe được tiếng động, sự mệt mỏi trong cơ thể khiến cho cô đau nhức. Leo khẽ mở mắt ra.

Xung quanh là căn phòng quen thuộc mà đêm cô bị trúng độc tố Wie 2 Song Hoàng đã đưa cô đến. Nơi đây khá là quen thuộc đối với cô. Leo mơ mơ tỉnh tỉnh mở vành mắt, bên tai thấp thoáng nghe được tiếng của Song Hoàng và Gemini. Có chuyện gì...

- Vậy người mang cô ta đi đi! - Giọng nói của Gemini thật rõ ràng vang bên tai khiến Leo khẽ ngẩng đầu.

Cô nhanh chóng xác định được vị trí của Gemini, lại nhìn theo ánh mắt anh. Song Hoàng? Và cô gái ấy là ai?

Cô gái ấy cả người được bao bọc trong lớp áo khoác dày, lại dài tới đầu gối. Cô nhận ra được, chiếc áo khoác ấy anh đã mặc vào ngày đưa cô tới đây.

Một cảm giác kì lạ bò quanh người cô. Cảm giác tê rần, lại bức bối.

- Tại sao cậu lại làm như vậy? - Giọng nói của Libra vang lên, đánh thức tâm trạng bức bối của Leo.

Lúc này, Song Hoàng và cô gái kia đã biến mất mà Gemini lại đang đi về phía cô.

Leo hoảng loạn nhắm mắt lại, không hiểu vì sao cô lại sợ hãi vờ ngủ.

- Cậu không yêu Aries. - Gemini trầm giọng nói, nhẹ nhàng bế Leo lên - Mà Song Hoàng lại rất yêu quý cô ta, đó là sự khác biệt.

- Tôi cũng yêu quý cô ấy. - Libra phản bác.

- Song Hoàng không hề đối xử với Aries như một người thay thế như cậu.

Cả người Leo chói với trong không trung rồi lại ảm áp yên vị trong lòng ngực rộng lớn lại ảm áp mà quen thuộc. Leo biết rõ, Gemini đang ôm cô vào lòng. Mùi hương của Gemini tràn vào khoang mũi khiến cho cô cảm giác thật an toàn nhưng rồi bên tai lại vang lên tiếng của Gemini vừa nãy.

Cảm giác tức giận vô cớ xâm chiếm cơ thể của cô. Gì vậy chứ? Rõ ràng là mấy hôm trước còn kéo tay cô yêu cầu đi cùng với anh ta, thế mà giờ lại ôm một cô gái khác bỏ lại cô, như vậy là sao chứ?

- Tỉnh rồi thì mở mắt ra. - Âm thanh lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu cô khiến Leo giật mình.

Không ngờ anh ta đã nhận ra rồi.

- Xin lỗi ngài... - Leo khẽ nói, đôi mắt khẽ hé.

- Ngươi mau an phận trở về như lúc đầu đi. - Gemini lạnh lùng nói với cô, phe phẩy đôi cánh vừa xuất hiện trên lưng - Nhiệm vụ của ngươi giờ không làm nữa.

Leo ngạc nhiên nhìn khuôn mặt thần nhiên của Gemini, lòng không khỏi run rẩy. Anh ta đã nhận ra được điều gì rồi, cô rất muốn hỏi nhưng rồi lại khẽ thờ dài. Gemini nói đúng, cô không có quyền làm vậy. Nhiệm vụ của cô là ở bên Gemini.

Ánh mắt trầm tĩnh lại một môi của Leo hướng về phía bầu trời giờ đã chan hòa ánh mắt chói chang. Cảm giác vừa chớm nở của cô không sâu nặng, cũng không quá đặc biệt, cô chỉ muốn quên đi.

Những làn gió buốt lạnh thổi qua tim cô, một cảm giác thật an toàn, lại bình thản. Leo biết, chỉ có nằm trong vòng tay ảm áp của người này, bầu trời lạnh lẽo mới có thể ảm áp đến như vậy.

Hết hồi 2: Tia sáng thứ hai

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

- Chủ nhân. - Orion khẽ cúi đầu - Tôi thành thật xin lỗi vì đã làm phiền ngài nhưng bên phía phòng thông tin đã phạm sai lầm vì đưa thiếu bức này cho ngài.

Cancer đang nhắm nghiền mắt nghỉ ngơi nghe vậy cũng tùy ý giờ tay ra. Orion biết ý, nhẹ nhàng đặt bức thư vào tay anh rồi bước ra ngoài.

Cancer khẽ thờ dài. Orion không có thói quen phá hỏng thời gian nghỉ ngơi của anh nên chắc việc này phải gấp lắm. Đôi mắt anh lười biếng mở ra, tay tùy tiện giờ cao bức thư để đọc rõ ràng hơn. Taurus? Đôi mắt anh mở to, thì ra Taurus gửi thư cho anh sao? Anh khẽ nhếch môi, xé phong bì. Đáng vẻ một môi nhưng hứng thú của Cancer nhanh chóng bị đánh bay khi đọc nội dung bức thư.

Anh đứng bật dậy, cầm lấy áo khoác bước thẳng ra ngoài. Bức thư được gửi mấy ngày trước, và ngày mà anh cần đi gặp Taurus là 12 giờ đêm nay!

~oO~

Taurus đưa Virgo tới khu thần điện nước, đôi mắt phức tạp nhìn khuôn mặt trắng nõn mà xanh xao của cô rồi lại đưa mắt nhìn qua cửa sổ. Lúc này đã gần nửa đêm rồi.

- Tại sao anh lại đưa tôi tới đây? - Virgo hỏi, nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên, đề phòng.

- Đúng 12 giờ... Là sinh nhật lần thứ 27 của em - Anh nói, thương tiếc vuốt ve gò má cô.

- Thì sao?

Virgo cố nén cảm giác xúc động, hỏi anh.

- Những người thuộc Điều tộc lai với con người, đúng tuổi sẽ mọc cánh.

- Cái gì?

Virgo tròn mắt hỏi lại, ánh mắt ngạc nhiên nhưng ngay sau đó, tiếng chuông báo hiệu 12 giờ vang lên.

"Coong! Coong!"

Đi đôi với âm thanh ấy là sự đau đớn như bị xé nát từ phía lưng của Virgo, cô không kịp chế được la lên.

- A!

Cảm giác đau đớn đến đáng sợ. Cô không biết nó là gì nhưng cứ ngỡ có người đang dùng dao rạch nát lưng cô!

- Virgo, em không phải con người! - Taurus tiến lên, ôm lấy cơ thể đang co lại - Em là con lai.

Virgo đang đau đến nhũn nhão mặt, nghe được lời anh nói mà mờ to mắt, trừng trừng nhìn vào không trung.

Anh ta đang nói cái gì vậy?

Cô khó chịu siết chặt lấy cánh tay rắn chắc của anh, cả người tựa đầy mồ hôi, các cơ như căng cứng lên khiến cho cơ thể thật đau đớn, cứ như xương đang bị bóp nát hết vậy!

- A! AAA! - Virgo đau đớn kêu lên.

Taurus ôm chặt cô, mảy mui chặt lại. Bảo Bình có nói con lai của Điều tộc khi mọc cánh sẽ rất đau đớn vì Điều tộc ghét con người. Tộc trưởng của Điều tộc đã ra lời nguyên nếu có người nào của Điều tộc dám có con với con người thì đứa con đó đến năm 27 tuổi sẽ mọc cánh nhưng sẽ phải chịu con đau đớn khi cơ thể thiết lập xương cánh. Sau đó, họ sẽ phải chìm vào giấc ngủ mê và phải có một trái tim khao khát được sống mới có thể thoát ra khỏi cơn mê đó, nếu không, trong vòng 27 tiếng đồng hồ sẽ chết. Tuy nhiên, cũng có người không chịu nổi cơn đau mà chết. Chính vì vậy Taurus càng sợ khi cô trải qua giai đoạn này, cô sẽ chết! Nếu cô chịu để anh biến cô thành vampire, cô chắc chắn sẽ không có chuyện gì nhưng cô lại dứt khoát giữ lấy dòng máu con người của cô. Anh không hiểu, tại sao lại phải như vậy? Tại sao?

- Virgo, em không được chết! - Taurus thì thầm vào tai cô - Nghe ta, không được chết! Cancer sẽ sớm đến đây giúp em!

Virgo nhắm mắt, cả người tựa đầy mồ hôi, đầu cũng cảm thấy thật choáng váng, cô chỉ nghe loáng thoáng Cancer. Cancer?

- Tau... - Virgo khó nhọc lên tiếng nhưng cổ họng cô khô rát như bị nung lên, không tài nào phát âm rõ ràng được.

- Virgo! - Taurus vội kêu lên.

Đôi mắt nhắm chặt khẽ hé mở, rồi lại khép lại, tất cả những gì còn trong đầu cô chỉ là khuôn mặt lo lắng của Taurus, cô chìm vào cơn hôn mê.

- Virgo! - Taurus lay lay Virgo, đôi mắt anh hoảng loạn nhìn thân thể đang căng cứng và dần trở nên lạnh ngắt của cô - Virgo, không được ngủ! Mau thức dậy cho ta, nhanh lên!

Mặc cho Taurus có kêu thế nào, Virgo cũng không thể nào mở mắt ra được nữa, cả cơ thể cô rơi vào trong bóng tối vô tận, không hề có một điểm sáng, một khung cảnh thật tuyệt vời để thần chết đến mang cô đi.

- Taurus! - Cancer kêu lên, đập mạnh vào vai anh.

- Cancer, mau cứu Virgo! Cô ấy không chịu nổi cơn đau này! - Thấy Cancer như bắt được một cái phao cứu sinh khiến cho Taurus vội nói.

- Được rồi. - Cancer khẽ gật đầu, cầm lấy tay Virgo - Xin lỗi vì đã tới muộn.

Cancer nhận được tin báo vài tiếng trước thì đã tức tốc chạy đến đây tìm Taurus.

Lá thư được gửi vào thời điểm anh, Scorpius và Aries ra ngoài nhưng đến hôm nay Orion mới mang đến cho anh, đáng chết thật, bọn người đó ngoài Orion thì không có Scorpius là không được.

- Không quan trọng, mau cứu cô ấy! - Taurus vội nói - Đừng để cô ấy chết!

Cancer không nói gì nữa, tập trung nhắm mắt lại, tay nắm chặt bàn tay đang dần trở nên lạnh ngắt của Virgo, truyền sinh khí vào người cô.

Virgo à, cô thật ngu ngốc! Cancer thầm nói.

Taurus yêu quý đứa con người này đến mức chấp nhận lời xin lỗi của cậu! Trong khi bao nhiêu năm trôi qua hấn ra đều không đội trời chung với cậu. Chỉ vì một người con gái.

Sinh khí của Cự Giải từng chút từng chút đi vào cơ thể của Virgo khiến cho nó ấm lên hần nhưng đôi mắt của cô vẫn nhắm nghiền và không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy cô sẽ tỉnh lại nhưng mặc dù vậy, Cancer đang cảm thấy cái gì đó. Một cảm giác thật bối rối, mâu thuẫn và đau khổ. Đây là... Kí ức của Virgo!

- Thế nào? - Taurus nhìn khuôn mặt của Cancer đang dần trở nên tái đi vội hỏi - Cancer, cô ấy...

- Im lặng đi! - Cancer không mở mắt ra, quát nhẹ người kia - Để cho tôi tập trung.

Thật phức tạp! Ngay cả chủ nhân linh hồn cũng không muốn sống! Không, nói đúng hơn là không có lí do nào để sống! Tại sao lại thế này? Cancer mệt mỏi nhũn mảy.

Nếu Virgo muốn sống, nếu cô ta vẫn còn khát vọng sống, cậu có thể dễ dàng kéo cô ta ra khỏi cơn say của Điều tộc nhưng cô gái này không hề có bất cứ lí do gì để sống!

Chết tiệt!

Cancer truyền cho Virgo toàn bộ sinh khí của con người có trong có trong cơ thể. Ít nhất làm như thế này có thể giữ được mạng cho cô khá lâu cho đến khi nghĩ được cách cứu cô ta.

- Phải... - Cancer khẽ thở ra vì mệt mỏi.

- Thế nào rồi? - Taurus vội vàng hỏi khi thấy Cancer ngẩng mặt lên.

- Cô ta không muốn sống.

Cancer lạnh lùng nhìn Taurus, khác hẳn vẻ cợt nhả thường ngày.

- Sao? - Taurus ngạc nhiên nhìn Cancer - Ý cậu là sao?

- Ý của tôi là cô ta không hề có bất kì lí do gì để sống! - Cancer quát lên - Cô ta không muốn sống, cô ta không có bất kì động lực nào để sống và trong trái tim của cô ta thậm chí còn không biết lí do gì mình tồn tại và tất cả là do anh!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Capricorn cảm giác mình đang nằm trên một thứ gì đó mềm mại và ấm áp. Cả cơ thể cô mang theo sự mệt mỏi rã rời khiến cho cô không muốn di chuyển cơ thể của mình nhưng cô vẫn khẽ duỗi tay ra, gối đầu lên cái gối ôm mềm mại, tay thuận thế ôm chặt chiếc gối hơn, thay đổi tư thế nằm cho thoải mái rồi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ. Tuy nhiên, cô không hề hay biết

Nhìn cô như thế, anh không khỏi buồn cười. Chẳng lẽ cô không nhận ra được mình đang bị đặt vào tình thế gì sao? Nhưng mà, anh khẽ thở dài. Cô cũng là do anh nên mới mệt mỏi như thế này, mà hình như cô cũng ốm hơn so với lúc đi. Anh thật muốn bồi bổ cô cho béo tốt một chút để ôm cho dễ chịu.

- Ha ha! - Anh bỗng giật mình, rồi cười nhẹ.

Anh đã quên mất một điều rất quan trọng: Anh và cô là kẻ thù!

Đôi mắt anh bỗng trở nên thật đáng sợ, thâm trầm tựa như bóng tối vào buổi đêm không trăng.

Capricorn... Anh khẽ chạm vào má cô. Má của cô vẫn còn hồng rở năm đầu ngón tay, chắc hẳn là lúc đó cô rất đau đớn, nhưng mà liệu cô có biết nỗi đau của anh khi bị phản bội còn đau hơn gấp trăm lần?

Tên của cô... Ha ha... Đáng ra ngay sau khi lấy lại được trí nhớ, anh phải biết cô là ai chứ? Tại sao lại không hề hay biết? Capricorn! Tại sao anh lại không nhớ ra sớm hơn cơ chứ? Cô là con gái độc nhất của hoàng đế các vampire!

Hàng lông mày của anh nhíu chặt lại. Tại sao chứ? Tại sao cô lại là vampire? Giá như... Giá như cô là con người... Anh nhẹ nhàng ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng, trong đầu là những suy nghĩ đầu tranh kịch liệt. Chết tiệt! Tại sao lại thành ra thế này?

Anh tự cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn. Anh hận cô đến tận xương tủy vì đã lừa dối anh. Anh hận cô đến mức rất muốn giao cô cho bọn tra khảo, nhìn cô bị bọn chúng tra tấn liên tục đến mức chết đi sống lại nhưng vì cái tế bào chết tiệt trên cơ thể kia mà cô sẽ không bao giờ chết. Anh thật sự rất muốn chứng kiến từng cơn đau đớn hành hạ cô như thế nào nhưng tại sao? Khi nhìn cô bị đưa con gái kia tát một cái, anh lại không tài nào chịu được? Tất cả những gì anh muốn làm lúc đó chỉ là tìm mọi cách kéo Capricorn ra khỏi những xiềng xích đã rỉ sét đang cào mạnh vào làn da trắng tái nhợt của cô.

- Capricorn... - Anh khẽ kêu, giọng nói đầy thâm tình nhưng cũng đủ nhẹ nhàng để cho cô không bị thức giấc.

Tại sao anh và cô lại vướng vào cả mớ rắc rối và hỗn loạn như thế này?

~o0o~

Taurus trừng mắt nhìn Cancer bộc phát cơn giận dữ, anh không thể tin vào mắt mình. Tại sao Cancer lại có thể nổi giận đến như vậy? Nhìn đôi mắt vẫn tia máu của cậu mà anh không khỏi khó chịu. Tại sao lại là lỗi của anh? Anh luôn giúp đỡ cô, anh bảo vệ cô, anh giúp cô tránh khỏi mọi đau khổ có thể đến với cô nhưng tại sao...

- Tôi không hề hại cô ấy! - Taurus chậm rãi nói.

Một câu đơn giản, nhưng không hiểu tại sao lại khó nhọc đến như vậy? Tại sao câu nói này lại nặng nề đến như vậy?

- Vì anh mà cô ta không có lí do để sống! - Cancer vẫn chưa hết tức giận, cậu tiếp tục hét lên - Tại sao anh lại có thể độc ác đến như vậy? Cô ta đã làm gì anh? Cô ta là con người! Cô ta có suy nghĩ, cô ta có cảm xúc! Anh là đồ độc ác khi lợi dụng cảm xúc của cô ta!

Cancer run người lên. Anh không ngờ bản thân lại có thể thốt lên những lời như vậy nhưng anh thật sự không thể chịu được! Kí ức của Virgo... Đó là kí ức kinh khủng nhất mà anh từng đọc! Cancer bỗng nhiên cảm thấy ngưỡng mộ cô. Làm sao cô có thể chịu được cuộc sống như vậy trong bấy nhiêu năm?

Cổ họng Taurus bắt đầu khô đi. Anh không tài nào phản bác được lời của Cancer. Sự thật là thế... Nhưng anh không tài nào chấp nhận được! Anh chỉ muốn giúp cô, cứu cô tránh khỏi tương lai tối đen như hồ sâu tuyệt vọng thôi, chẳng lẽ... Anh làm như vậy lại là sai sao?

- Virgo! Tôi biết cô có thể nghe thấy tôi! - Cancer áp trán mình với trán cô, giọng nói dịu dàng hết mức có thể - Cô nghe tôi nói. Cô còn sống! Cuộc đời của cô vẫn còn rất dài, vì vậy nên hãy mở mắt ra đi.

"Tôi không muốn sống nữa. Tôi thậm chí không phải con người!" - Luồng suy nghĩ của Virgo truyền vào anh.

Khi cơ thể rơi vào trạng thái chết giả, anh luôn dễ dàng đọc được suy nghĩ của họ.

- Là con người quan trọng lắm sao? - Cancer hỏi cô.

"Tôi bây giờ không là gì cả."

- Sai! Cô là một người rất quan trọng đối với Carpricornus. Chính cô ấy đã nhờ tôi cứu cô. - Cancer nói, mắt đau đáu nhìn vào Taurus.

Cancer biết Taurus hiểu, nhắc tới Taurus bây giờ chỉ khiến cho mọi thứ phức tạp hơn.

"Carpricom...?"

- Đúng vậy. Tôi cũng hi vọng cô sẽ trở về. - Đôi mắt Cancer trở nên mờ ảo nhưng giọng nói của anh vẫn vậy, dịu dàng và chậm rãi.

"Tôi không cần! Tôi muốn được chết đi!"

Cancer cả người đầy mồ hôi, khẽ thở dài rồi buông tay ra khỏi đầu Virgo, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt lo lắng của Taurus.

- Tôi muốn anh hứa một chuyện.

- Chuyện gì?

- Nếu tôi có thể cứu được cô ấy, cô ấy sẽ trở thành thành viên của gia tộc Santi Clare, cả đời sống dưới sự bảo vệ của gia tộc tôi.

- Không thể được!

Taurus trả lời ngay tức thì, trừng mắt nhìn Cancer.

Tại sao anh phải trao cô cho hắn ta chứ? Bất kì thứ gì, bất kì ai thì Cancer cũng có được! Lần này ngay cả Virgo mà hắn ta cũng muốn?

- Ở cạnh anh là cả một cực hình đối với cô ấy! - Cancer lạnh lùng nói - Chỉ khi sống ở nơi khác cô ấy mới có thể sống lại được, chỉ khi không có anh, cô ấy mới có cơ hội sống!

Cancer không hề nói dối. Tất cả những gì anh nói đều là sự thật, nỗi đau mà Taurus tạo ra cho Virgo quá lớn! Bây giờ lại cộng thêm cả nỗi đau và thất vọng khi biết mình không phải con người. Virgo không có khả năng chịu đựng nỗi đau đó!

Bỗng nhiên, Cancer nghĩ đến Song Ngư. Liệu có khi nào anh sẽ khiến cho cô trở nên như vậy? Cancer nhớ về tập tục nô lệ máu của vampire... Trong đầu anh là những suy nghĩ kì lạ và bất đồng không tài nào hiểu được.

- Làm sao tôi tin cậu được? - Taurus nhếch mép nhìn Cancer đang bản thân đứng đó, hai tay anh nắm chặt lại.

- Tin hay không tùy anh nhưng hãy nhớ tôi là người duy nhất giúp được cô ấy! - Cancer trừng mắt nhìn Taurus - Grus sẽ không giúp cô ta đâu! Anh biết rõ Grus ghét con người cỡ nào mà?

Cancer nói đúng. Grus chắc chắn sẽ không giúp! Taurus tức giận nhìn Cancer rồi lại nhìn Virgo.

Cơ thể Virgo càng ngày càng lạnh, dường như anh không thể nào cảm nhận được chút sinh khí gì của cô nữa mà chỉ có thể tin cô vẫn còn sống qua từng đợt thờ yếu ớt, nặng nề.

- Quyết định đi! - Cancer đương nhiên nhìn ra suy nghĩ của Taurus nên liền hỏi thúc anh - Cô ấy không thể cảm cự lâu nữa đâu!

Virgo đứng là không thể nào chống cự tiếp được nữa, Cancer biết rõ vì số sinh khí con người anh truyền cho cô đã gần cạn kiệt. Một phần là do khí của điều tộc trong người cô đang ăn mòn sinh khí của con người nên sinh khí mất đi càng nhanh!

- Được! - Giọng nói méo mó được phát ra, bay vào tai Cancer.

Quai hàm Taurus bạnh ra, căng cứng lại, hai hàm răng nghiền siết vào nhau, giọng nói bị biến dạng rít qua kẽ răng khiến cho Cancer cảm nhận rất rõ sự mâu thuẫn trong

Taurus. Anh ta có tính chiếm hữu quá cao!

- Tốt! - Cancer như rất hài lòng, bước nhanh về phía Virgo - Virgo! Hãy sống lại đi!

"Không! Tôi không muốn sống nữa." - Giọng nói của Virgo vang lên trong đầu cậu.

- Tại sao chứ? - Cancer hỏi cô, mặt kẻ đôi mắt ngạc nhiên của Taurus.

"Tôi không là ai nữa! Tôi không còn là người nữa!"

- Cái gì? - Cancer ngạc nhiên.

Giọng nói của Virgo đến từ hư không, hoàn toàn không bị xen lẫn bởi tiếng nghẹn ngào khóc lóc hay nấc lên mà chỉ là giọng nói của cô. Ấy vậy mà Cancer vẫn hoàn toàn cảm nhận được sự đau khổ và đau đớn của cô.

Cancer đưa một tay chạm vào tay Taurus, anh để Taurus nghe thấy giọng nói của Virgo.

- Cậu muốn làm gì? - Taurus nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

- Im lặng mà nghe đi! - Cancer quát.

Mặt Taurus tối sầm

Đường đường là hoàng tử của giới vampire, ấy vậy mà một tên bá tước ranh có quyền quát mắng anh sao? Nếu không phải do gia tộc Santi Clare hùng mạnh và được hoàng đế yêu quý, hẳn ta còn lâu mới có quyền gặp anh!

Đang định nhắc nhở Cancer về thân phận của mình, một âm thanh mềm mại lọt vào tai anh khiến Taurus sững người.

"Tôi không còn là người nữa! Máu của tôi không còn là máu thuần nữa! Taurus cũng sẽ không cần tôi nữa!"

Cái gì?

- Vậy cô có muốn trở về với hắn ta không? - Cancer ngạc nhiên hỏi cô.

"Không! Tôi không muốn gặp anh ta!"

Khi con người còn sống, họ có khả năng nhận thức những gì xung quanh mình và có thể che giấu được cảm xúc, suy nghĩ của bản thân họ nhưng khi họ chỉ còn lại linh hồn, tất cả những gì sâu thẳm nhất, sơ khai nhất đều được phơi bày ra.

Vì vậy mà những cảm xúc của Virgo đối với Taurus Cancer đều có thể hỏi cô và tất cả những gì cô trả lời đều là sự thật.

- Tại sao? - Cancer siết chặt tay Taurus, anh nhiều mày hỏi cô.

"Bởi vì anh ta không cho tôi tự do! Tôi không muốn làm một con búp bê trang trí trong căn phòng lạnh lẽo ấy! Tôi muốn được đi tìm hiểu về người phụ nữ đó! Tôi muốn được hít thở không khí trong lành! Tôi muốn được sống một cuộc đời của con người bình thường! Tại sao tôi không được như vậy cơ chứ?"

Giọng nói của Virgo như đang nói một chuyện rất bình thường nhưng những gì cô nói lại gây chấn động mạnh với cả Cancer và Taurus.

Taurus như quay cuồng. Tất cả những gì anh cho là tốt cho cô lại khiến cho cô khổ sở đến mức này.

- Tôi sẽ giúp cô! - Cancer thờ dãi - Ngoại trừ việc cho cô một cuộc sống bình thường, tất cả mọi thứ khác tôi đều sẽ giúp cô. Hãy tin tôi!

"Anh sẽ giúp tôi?"

- Đúng vậy! Giống như Scorpio!

Cancer khẽ mỉm cười một cách dịu dàng. Cậu đang cười với cô mặc dù cô không hề nhìn thấy nụ cười hiếm có đó!

- Tôi chắc chắn sẽ giúp cô!

Taurus nhìn Cancer dịu dàng nói chuyện với Virgo mà lòng đầy khó chịu. Tại sao anh giúp cô, cô lại cho rằng anh hại cô còn khi Cancer nói sẽ giúp cô thì cô lại tin? Scorpio cũng vậy! Virgo cũng vậy! Anh có gì thua hắn ta chứ?

"Được!" - Virgo quyết định ngay. Dường như lời nói của Cancer có sức tác động cực lớn đối với Virgo, đặc biệt là sau khi Scorpio được nhắc đến.

Ngay khi Virgo chấp thuận, Cancer lập tức dùng hết sức đẩy Taurus ra xa hết mức có thể rồi hai tay cậu nắm chặt hai bả vai cô, nhắc cô ngồi dậy, nhắm chặt mắt lại, niệm lẩm nhẩm đọc một thứ tiếng cổ xưa kì lạ mà Taurus không thể nào hiểu được nhưng có vẻ như nó đang có tác dụng khi mà cơ thể của Virgo đang dần sáng lên, giật liên hồi. Dường như có một sự thay đổi đang xảy ra trong cô và ngay sau đó, ánh sáng chói chang soi rọi cả căn phòng khiến cho Taurus phải nhắm chặt mắt lại.

Một cơn gió thoảng qua khiến trước mặt anh lạnh ngắt nhưng anh vẫn không thể nào mở mắt ra trước ánh sáng này, chỉ có thể đứng im nghe những âm thanh kì lạ đang xuất hiện. Như có cái gì đó đang ngo ngoét, nhấp nháy cùng với những tiếng phành phạch kì lạ.

Đến khi mở mắt ra được, trước mặt Taurus là hình ảnh của Virgo đang ngủ ngời trên giường, đôi mắt của cô vẫn khép lại nhưng ở phía lưng cô, có hai cái cánh nhỏ đang phe phẩy.

Đôi cánh màu trắng muốt nhỏ xíu, dính đầy những chất lỏng nhầy nhụa sền sệt lên nhưng vẫn đang nhẹ nhàng phe phẩy.

Taurus không tin vào mắt mình! Virgo đã chính thức trở thành người lai rồi! Cô đã mang dòng máu của Điều Tộc rồi.

- A! - Taurus giật mình nhìn sang phía Cancer.

Cả hai cánh tay của Cancer đều đầy máu. Lúc này Taurus mới để ý, lưng của Virgo cũng vậy. Anh không hiểu điều gì đã xảy ra nhưng căn phòng này bây giờ ngập tràn mùi máu tươi khiến cho anh bỗng nhiên cảm thấy xây xẩm, đôi mắt dần biến thành màu đỏ.

Anh không có khả năng kiềm chế cơn khát tốt như Cancer. Đặc biệt, máu của Virgo luôn luôn kích thích anh nên anh không bao giờ muốn hút máu cô vì sợ mình sẽ không kiềm chế được. Bây giờ cho dù dòng máu của Điều Tộc đang cuộn cuộn chảy trong người cô nhưng hương thơm và sức quyến rũ của nó vẫn không thay đổi.

Đôi chân anh bước về phía hai người họ trong sự vô thức và sự điều khiển bởi cơn thèm máu người của anh...

"Chạy đi!" - Taurus chỉ suy nghĩ như vậy, dòng suy nghĩ cuối cùng trước khi anh hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Aquarius luôn luôn nghĩ rằng mình có thể đứng vững trước mọi khó khăn, thử thách, bởi anh là gió! Mà gió thì luôn thoải mái, tự do. Anh có một cái đầu điên khùng! Chẳng giới gì trong mấy môn Sinh, Hóa, Lý, Toán,... Scorpius mà thật ra còn khá ngu ngốc ấy chứ! Tuy nhiên, suy nghĩ của anh lại được cho là phản khoa học một cách cực kì khoa học!

Anh không theo bất cứ quy luật nào và tất cả mọi thứ quanh anh đều do anh quyết định, sắp xếp. Tại sao? Vì anh là người đứng đầu của gia tộc Minches Willow cơ mà! Là người cai quản ngầm của cả châu Á, châu lục đầy hứa hẹn, đến mức cả Ngài ấy còn phải nể anh thì tại sao mọi thứ lại có thể trái ý anh được? Tất cả mọi thứ đều theo những sắp xếp, trật tự lộn xộn không có nghĩa của anh nhưng khi nhìn lại thì cực kì khoa học, trừ một thứ duy nhất!

Nghĩ tới đây, Aquarius lại cảm thấy khó chịu! Anh không suy nghĩ nhiều, ngay khi rời khỏi bầu trời xanh để trở về mặt đất, anh lập tức đi tới quán bar nhộn nhịp nhất của Japan - Azer.

Ở đây không khác các quán khác là mấy, ngoại trừ việc nếu lên tầng cao nhất, có thể ngắm được toàn cảnh Tokyo đẹp như đang đứng trên tháp Tokyo vậy, đây thật sự là một tòa nhà hoàn hảo khi mà cảnh vật đẹp nhất đều được khai thác triệt để như vậy.

Vừa bước lên tầng cao nhất, Aquarius liền theo bản năng, bước nhanh về phía chiếc bàn sát góc số ba, nơi có thể nhìn được mọi thứ đối với anh là đẹp nhất! Tuy nhiên khi tới đó, bước chân anh khựng lại. Không phải vì ở đó đã có người, nếu có người thì anh có thể nói phục vụ dọn dẹp bàn đó cho anh mà là vì người ngồi ở đó là Scorpius!

Anh không tin vào mắt mình. Tại sao cô ấy có thể ở đây được? Cô ấy đã chạy ra khỏi lâu đài của Libra và đến đây sao?

Những hình ảnh xưa cũ ùa về trong tâm trí anh. Từ những hình ảnh giản đơn như lần đầu tiên Scorpius đến Tokyo gặp anh cho đến những hình ảnh khi anh và cô ngồi ở bàn số ba của quán bar này, cùng ngắm nhìn cảnh đêm trắng lộng lẫy của Tokyo với những ánh đèn neon lấp lóe, những âm thanh cười đùa vang dội không bao giờ tắt bất kể ngày đêm,... Tất cả những hình ảnh ấy thật đẹp, chói lóa, nhưng mà giờ đã không còn nữa!

Aquarius nhìn chằm chằm vào cơ thể xinh đẹp của Scorpius mềm oặt ra đến mức tên linh hồn kĩ sĩ kia phải đỡ lấy cơ thể của cô. Nhìn cảnh tượng cơ thể của cô lọt thõm trong lòng của một người khác, Aquarius bỗng nhiên thấy tức giận!

Anh đã sai! Anh đã dẫn vật tội lỗi của mình trong rất nhiều năm và cho đến tận bây giờ. Tuy nhiên, như vậy là đủ, anh sẽ không nhường nhịn Scorpius nữa!

Trùng mắt một cái, Aquarius đem tư tưởng của mình áp đặt lên hành động, bước nhanh tới chỗ linh hồn kĩ sĩ đang ôm chặt lấy cô. Anh sai những bước chân dài, vững vàng bước lại đó, giật phắt cơ thể thân thuộc ra khỏi vòng tay của tên kia, ôm chặt vào người.

Aquarius đã suy nghĩ kĩ rồi. Tại sao cứ phải trốn tránh nhau, dẫn vật làm gì nữa? Cứ như Libra nói, bắt về trước đã rồi từ từ làm cho Scorpius nguôi giận sau. Nếu không làm vậy, sợ là cả đời cũng không có chuyện cô sẽ tha thứ cho anh, vì cô gái ngu ngốc này vẫn còn đang mặc cảm mình gây ra cho "đứa con gái" đó! Mà anh thì nhu nhược đủ rồi! Dầu sao cũng đã bị ghét bỏ đến mức thấy anh là chạy, gặp anh là trốn thì còn gì để mà bảo anh hãy bình tĩnh nữa?

Zen đang định đưa Scorpius về thì bỗng nhiên cơ thể mềm mại nồng nặc mùi rượu của chủ nhân anh bị đoạt đi mất! Anh quay phắt lại, tay sờ lấy thanh kiếm dài giắt ngang hông nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương thì anh lại khựng lại, không rút kiếm ra mà chỉ nắm chặt nó, nhìn Aquarius bằng ánh mắt vô hồn vốn có của mình.

- Trả lại chủ nhân cho tôi! - Anh mềm mỏng nói.

- Ta sẽ lo cho cô ấy!

Aquarius nhú mày nói, đối phương vẫn đang nhìn hạ, thông thả đứng đó khiến cho anh tức giận.

Zen không quan tâm lắm đến lời nói hay suy nghĩ của Aquarius nhưng anh rất quan tâm một chuyện là chủ nhân anh rất để ý đến Aquarius, vì vậy nên anh không thể làm gì hấn ta được. Zen vuốt nhẹ thanh kiếm giắt ngang hông, thanh kiếm này có thể lấy mạng bất kì sinh vật bất tử nào, nếu không phải đối diện anh chính là người mà chủ nhân coi như mạng sống, anh đã ra tay giết hấn từ lâu rồi!

- Không phải chuyện của anh! - Zen nói, không biết dùng tốc độ thế nào lại có thể vượt mặt cả người đứng đầu của gia tộc Minlery Queen, cướp lại Scorpius một cách dễ dàng - Đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, không thì tôi có thể lấy mạng anh đấy!

Aquarius trừng mắt nhìn đối phương. Anh không tin nổi vào mắt mình, anh mà lại bị hấn ta vượt mặt sao? Aquarius nắm chặt đôi bàn tay trống trải. Mới vừa rồi, cơ thể quen thuộc kia vẫn còn trong vòng tay anh...

Zen mặc kệ khuôn mặt đau buồn và thất thần của Aquarius, nhanh chóng đưa chủ nhân của anh rời khỏi nơi ồn ào, náo nhiệt này.

~o0o~

Tất cả mọi thứ lúc này cứ như rơi vào trong vòng xoáy mọi sự việc, hận lòng hận, toan tính lòng toan tính khiến cho vòng xoáy đó cứ trở nên càng ngày càng đen ngòm, càng ngày càng khó thoát ra, khiến cho những người bị vướng vào trong vòng xoáy đó trở nên lạc lối và dần dần cũng chẳng biết phải làm gì, cứ bước đi trong vô thức mà chẳng biết là thoát khỏi nó hay là đi vào tâm bão...

~o0o~

Lâu đài Santi Clare

Trước khi rời khỏi đây, Cancer đã ra lệnh cho Orion nhốt Song Ngư ở trong phòng của cô. Cho dù Song Ngư cảm thấy rất khó chịu trước mệnh lệnh của Cancer nhưng cô chẳng làm gì được. Hơn nữa, Aries và Scorpius không có ở đây nên cô cũng không dám ra ngoài. Những người ở đây đều là người của Cancer, tuy nhiên họ lại không như Cancer, Aries và Scorpius mà luôn nhìn cô với ánh mắt thèm khát và điều đó khiến cho cô ít nhiều sợ hãi.

Nhưng cho dù là vậy, việc cứ bị cô lập một mình ở trong phòng cũng không phải là ý muốn của cô. Cô rất muốn trốn ra ngoài rồi nhưng thật đen đui cho cô, Orion luôn túc trực quanh phòng cô, bất kì hành động nào trong phòng, hấn ta đều có thể nghe rất rõ!

Song Ngư chán nản lục tung cả kệ sách lớn, đôi mắt lạnh lợi đảo liên tục qua những tựa đề trên gáy sách nhưng có vẻ như không có cuốn sách nào có thể thu hút sự chú ý của cô. Đôi mắt lạnh lợi thường ngày lúc này chẳng còn đảo quanh nữa mà chỉ lạnh nhạt nhìn những cuốn sách chất đống chán ngắt.

Lần đầu tiên, Song Ngư thật sự hiểu được cảm giác bị nhốt một mình như thế này. Bỗng nhiên, cô muốn gặp Cancer.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên, làm cho Song Ngư giật mình nhưng ngay sau đó liền lập tức chạy về phía cánh cửa gỗ. Người duy nhất gõ cửa phòng cô chắc chắn là Orion.

Song Ngư bước vội về phía cánh cửa, mở tung ra:

- Orion, tôi thật sự rất chán...

Tuy nhiên, Song Ngư không kịp kết thúc câu nói đó, bởi vì đối diện cô không phải là Orion, mà là một người hoàn toàn xa lạ. Cô không biết người này.

Song Ngư theo bản năng lùi lại, trừng mắt nhìn đối phương.

- Thì ra đây chính là người mà Cancer đột nhiên bắt về? - Người nọ khinh thường nhìn Song Ngư, dùng đôi mắt đen tuyền quan sát cô.

Song Ngư không hề hiểu đối phương đang nói gì. Trước giờ tiếng Anh của cô không tốt lắm, đều là Cancer và những người khác dùng tiếng Việt để nói chuyện với cô, vậy mà bây giờ cô còn không biết người này dùng thứ tiếng gì để nói chuyện với cô.

- O... Orion! - Song Ngư hét to lên, dùng hết sức mà hét - Orion! Orion! Orion!

Song Ngư muốn đập cửa lại nhưng không tài nào di chuyển cánh cửa được, cô chỉ có thể trừng lớn hai mắt, quan sát đối phương.

Người trước mặt là một người đàn ông cỡ chừng ba mươi tuổi, có khuôn mặt góc cạnh gầy guộc, mái tóc đen ngắn và đôi mắt lạnh băng.

Song Ngư trước giờ ngoài Cancer, Aries, Scorpius và Orion, cô chưa từng tiếp cận với ai khác vì bọn họ đều nhìn cô với ánh mắt rất kì lạ và việc đó khiến cho Song Ngư cảm thấy rùng mình. Việc cô có thể giữ bản thân mình vẫn tỉnh táo khi sống trong một nơi xa lạ, xung quanh toàn những “sinh vật không phải con người” thế này cũng đã là cực hạn của cô. Huống hồ, lúc này, trước mặt cô không phải là Cancer mà lại là một người khác, nhìn cô với ánh mắt lạnh băng, tựa như lần đầu tiên cô gặp Cancer.

- Thưa ngài Cetus! - Orion nói lớn, thu hút sự chú ý của cả Song Ngư và người đàn ông kia.

Khuôn mặt Orion lộ rõ sự sợ hãi trước người đàn ông này. Anh vội chạy ra đứng chắn trước mặt Song Ngư, hơi cúi đầu nói với người tên Cetus:

- Thưa ngài, ngài Cancer sẽ về trong ít phút, mong ngài hãy ra phòng khác chờ đợi.

- Orion, cô gái này là? - Cetus không quan tâm đến câu nói của Orion mà hỏi câu hỏi trong lòng mình.

- Là người ngài Cancer vừa mang về hai tháng trước ạ. Mong ngài thứ lỗi cho sự vô lễ này, mời ngài tới phòng khách. Người của chúng tôi sẽ đưa ngài đến đây để nghỉ ngơi. - Orion cẩn thận trả lời Cetus nhưng vẫn không quên tìm cách đẩy Cetus ra khỏi đây.

Cetus liếc nhìn Song Ngư đang trừng mắt nhìn mình, khẽ nhếch mép cười rồi quay lưng bỏ đi. Orion thấy thế liền thở phào. Lúc này, anh mới quay qua Song Ngư:

- Tại sao cô lại mở cửa cho ngài ấy?

- Tôi nghĩ đó là anh. - Song Ngư lí nhí nói - Orion, đó là ai vậy?

Lúc trước nghe Aries nói, Orion là một trong ba người thân cận của Cancer, tất cả mọi người đều phải kiêng dè. Vậy mà lúc này, anh ta lại sợ hãi cúi đầu trước người lúc này, quả thực khiến cho cô tò mò, nhưng nhắc tới chuyện này, cô lại nhớ về ánh mắt lạnh băng của hắn.

- Tại sao người đó lại tới đây? Cancer đâu rồi? - Song Ngư bắt lấy cánh tay của Orion, lay lay hỏi anh.

Không hiểu sao, nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông lúc này khiến cho cô rất bất an, cũng không biết tại sao lại cảm thấy sợ hãi. Chỉ là bỗng nhiên cô cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên trong đầu Song Ngư hiện lên hình ảnh lần đầu tiên cô gặp Cancer. Những hình ảnh của quá khứ đột nhiên như một thước phim chiếu lại trong đầu cô khiến cho Song Ngư bỗng dưng cảm thấy khó chịu, hoa mắt.

“Rầm!”

Orion còn chưa biết phải trả lời cô thế nào thì đột nhiên Song Ngư ngã xuống khiến cho anh giật mình.

- Song Ngư?

Vội vã đỡ lấy Song Ngư, Orion cẩn thận đặt cô lên chiếc giường lớn, cho người ở lại chăm sóc rồi mới chạy ra ngoài.

Anh biết rất rõ nguyên nhân cô ngã. Orion bắt đầu cảm thấy không ổn, anh vội vã chạy tới phòng thông tin, ra lệnh gửi một bức thư đến cho ngài Cancer ngay lập tức để thông báo tình hình hiện tại ở Santi Clare.

Trong lòng Orion lúc này nóng như lửa đốt. Đột nhiên ngài Taurus gửi thư triệu tập ngài Cancer, Aries và Scorpius lại không biết tin tức, ngài Cetus đột ngột tìm tới Song Ngư và Song Ngư bị ngã!

Tại sao tất cả mọi thứ đều đột nhiên xảy ra như thế này?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38

Zen nhẹ nhàng đặt Scorpius xuống chiếc giường lớn, cẩn thận tháo giày, áo khoác cho cô. Sau đó, anh vào phòng bếp lấy một chút nước ấm, đem chiếc khăn nhỏ ra giúp cô lau mặt, thật chậm, thật tỉ mỉ như sợ cô ngủ không yên lòng...

Sự quan tâm chu đáo đó của Zen đã khiến cho Scorpius lầm tưởng như người đó là Aquarius của ngày xưa...

- Aquarius... - Scorpius khẽ mấp máy môi, sau đó là những tiếng nấc nghẹn ngào... Tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Trong cơn mơ, Scorpius như thấy được những kí ức xưa cũ, khi mà anh và cô chưa cách xa đến thế này...

~oOo~

“Phập”

Cancer giờ tay về phía Taurus, để mặc anh cắn sâu hai cái răng nanh nhọn hoắc vào bắp tay mình, đồng thời nhanh chóng đứng chắn trước Virgo, ngăn không cho Taurus lại gần.

Nhìn vào đôi mắt đỏ của Taurus, Cancer biết rõ hắn ta không giữ bình tĩnh được nữa rồi. Nhất là với máu của Virgo thì lại càng khó mà kiềm chế được.

Cancer dùng một tay nhẹ nhàng đặt Virgo nằm xuống giường, cẩn thận không để cho cánh của cô bị đè ép quá nhiều rồi mới dùng cánh tay lành lặn ấy nắm lấy bả vai của Taurus. Đôi mắt của Cancer nhìn Taurus bỗng nhiên trở thành một màu xanh đen huyền bí như vũ trụ bao la với vài chấm nhỏ li ti như những vì sao sáng chói trên bầu trời. Đôi mắt ấy như chiếc đồng hồ thời miên của nhà ảo thuật gia, làm cho đôi mắt bị mờ đi vì cơn đói của Taurus cũng dần dịu lại, chỉ còn một chút mơ hồ mệt mỏi do cơn khát chưa được thỏa mãn. Và khi thấy vẻ mặt mệt mỏi ấy của Taurus, Cancer rất hài lòng. Anh biết rõ Taurus không thể hút máu của anh, vì vậy anh mới đưa tay ra cho hắn ta cắn.

Chậm rãi rút tay ra sau khi thấy Taurus đã bình tĩnh lại, Cancer thở dài.

- Tôi sẽ mang Virgo đi. - Cancer nói - Tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng hãy nghĩ đến mối quan hệ của hai người. Cả hai cần phải bình tĩnh lại.

Taurus nhìn Cancer, bằng đôi mắt mệt mỏi mà tuyệt vọng, anh khẽ hé môi, như muốn nói điều gì đó, như muốn níu giữ điều gì đó... Nhưng anh lại không thể nào cất lời. Mọi thứ vẫn cứ nghẹn trong cổ họng, không tài nào bật ra được.

Có lẽ Cancer nói đúng, anh và cô cần thời gian...

Taurus mệt mỏi tiến lại phía Virgo và lần này, Cancer lui lại, để cho Taurus từng bước chậm rãi tiến về phía người con gái mà anh luôn I vọng những điều tốt đẹp nhất cho

cô.

Thấy Taurus như vậy, Cancer quay đầu, bước ra ngoài, để cho Taurus có thể có một chút không gian riêng tư.

Taurus thấy Cancer bước ra ngoài rồi thì lập tức quỳ xuống trước chiếc giường nhuộm đầy máu, nơi Virgo đang suy yếu nằm đó. Hoàng tử của toàn thể vampire, người mà ai cũng phải kính sợ, lúc này lại quỳ trước mặt một đứa con lai. Đây có phải sự thật không? Có, đây chính là sự thật. Là một sự thật đau khổ cho một mối tình vẫn chưa kết trái mà đã tàn phai, một mối tình đẹp để thưởng ban đầu nhưng lại biết bao đau thương vào lúc sau, khiến cho hai sinh mệnh phải lìa xa nhau, khổ sở từ bỏ nhau..

Đau khổ làm sao!

Trở thù làm sao!

Tại sao? Không ai biết được. Chỉ có những sinh mệnh bắt từ ngày ngày gặm nhấm nỗi đau không bao giờ khép miệng, chìm đắm trong nỗi cô đơn bất tận... Vampire rốt cuộc là sinh vật thế nào? Chúng liệu có ác như chúng ta nghĩ hay không? Hay chỉ là một sinh vật đáng thương với một cuộc sống bất tử?

Đau khổ làm sao...

Taurus lấy trong túi áo ra một chiếc nhẫn bạc với viên đá màu đỏ thẫm lấp lánh đẹp đẽ. Viên đá đó được làm từ máu của anh.

- Virgo... - Anh nói, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào tay cô - Đợi anh, anh chắc chắn sẽ tới tìm em..

Lúc này, Taurus tự hỏi: Nếu lúc đó, anh đem mọi việc nói hết với cô thì mọi việc sẽ thế nào? Liệu mọi chuyện có thay đổi? Liệu anh và cô có thể như ngày xưa hay không?

Taurus không nhớ được mình đã làm gì khi Cancer mang Virgo đi. Anh chỉ bản thân suy nghĩ về những chuyện xưa cũ, không ngừng hỏi bản thân, mình làm như vậy có đúng hay không..

~oOo~

Aries được Song Hoàng đưa tới một lâu đài lớn trên lãnh thổ của Australia. Tuy không rộng và lộng lẫy như của Libra nhưng Aries nhận ra được đây cũng là một trong những tòa lâu đài cổ nổi tiếng của Australia.

Ngay khi bước vào cổng, một ông lão đã bước về phía bọn họ.

Ông lão thoạt trông khoảng bảy, tám mươi tuổi với những nếp nhăn trên trán và đuôi mắt rõ rệt. Tuy nhiên, ông vẫn thẳng lưng, khỏe mạnh nhìn Song Hoàng và cô, trên môi nở một nụ cười hiền lành.

- Ông Chou. - Song Hoàng gật đầu chào ông.

- Tôi không ngờ cậu sẽ quay lại đây nhanh đến vậy. - Ông Chou trả lời Song Hoàng - Lần này cậu mang con gái của Ari về là có việc gì?

Aries ngạc nhiên nhìn ông lão. Ông ta biết mẹ cô sao?

Vô thức, cô siết chặt áo của Song Hoàng.

- Cậu chủ... - Ông Chou dùng tiếng Trung nói với Song Hoàng - Cái gì không thuộc về mình thì vĩnh viễn không thuộc về mình. Tôi hi vọng cậu hiểu ý của lão già này.

Song Hoàng sao có thể không hiểu ẩn ý của ông Chou? Anh chỉ cười nhẹ rồi bước thẳng lên lầu, định mang Aries tới phòng dành cho khách, thuận tiện nhìn ngắm xung quanh.

Tòa lâu đài rộng được xây bốn tầng. Phòng khách rộng lớn có hai cầu thang đi lên ở hai bên rồi chập lại ở giữa. Một cái cầu thang ở ngay cạnh cửa ra vào, một cái ở phía đối diện của mặt tường. Song Hoàng không bước ra giữa phòng mà trực tiếp bước lên cầu thang, nhìn xuống quan sát xung quanh.

Tòa lâu đài này hầu như không thay đổi gì so với lúc anh vừa rời đi. Những viên gạch đỏ hồng thẳng tắp, chiếc đèn chùm vàng cổ kính, kiêu sa,... Tất cả mọi thứ đều được giữ nguyên hiện trạng và vì vậy càng làm anh hoài niệm về một cuộc sống yên bình, thoải mái mà anh đã từng trải qua với ba người bọn họ. Khi bước đến chỗ hai chiếc cầu thang chập vào nhau, anh đột ngột dừng bước, bản thân nhìn vào khung ảnh lớn được treo ngay trên bức tường, che đi toàn bộ bức tường rộng lớn.

Aries thấy anh dừng lại cũng ngạc nhiên nhìn anh, rồi theo ánh mắt của anh nhìn về phía tấm ảnh.

Trên khung kiếng rộng lớn ấy là bức hình được phóng to của bốn người, gồm một cô gái với mái tóc dài phất phơ trong gió đang ngồi trên một chiếc ghế mây và ba người con trai đang đứng phía sau lưng cô ấy mỉm cười. Aries biết bốn người này.

Người con gái đang mỉm cười ấy giống cô y đúc, hệt như đang soi gương, nhưng cô biết, đó là mẹ cô - Ari. Và cô cũng không khó nhận ra, ba người còn lại là ba cô, Libra và Song Hoàng. Một phần nào đó trong tim cô nhói đau. Lúc này, cô lỡ mở nhận ra mọi chuyện. Thì ra, đây chính là lý do Libra luôn luôn ở bên cô, từ lúc cô có thể nhận thức được, Libra đã ở bên cô... Anh yêu mẹ của cô...

- Đừng xem. - Song Hoàng nhận ra Aries đã đoán được phần nào mọi chuyện nên anh không muốn làm cô quá đau buồn, nói với cô.

Anh xoay bước, nhanh chóng bước lên lầu một, đưa Aries vào một phòng dành cho khách ở lầu một, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

- Đây là phòng của mẹ con khi cô ấy còn ở đây. - Song Hoàng vuốt tóc cô, nói.

Rồi mặc cho Aries ngược đôi mắt một mối nhìn mình, Song Hoàng vẫn cứ mỉm cười buồn bã, vừa xoa đầu cô như để an ủi, vừa nhìn cô với ánh mắt đầy thương yêu.

Aries quả thật rất giống mẹ, giống đến mức anh phải ngạc nhiên. Cô có đôi mắt đen tuyền như có thể phản chiếu toàn bộ thế giới, dù không có được cảm giác ngọt ngào

như mẹ cô bé nhưng lại khiến cho người ta không thể không yêu thích. Mặc cho việc cô không có được suối tóc đen óng mượt dài đến đầu gối, cô vẫn có mái tóc vàng mềm mại hơi xoắn dài ngang lưng, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp. Còn khuôn mặt thanh tú cùng đôi môi hồng tươi và cả chiếc mũi cao thì hệt như Ari.

- Ủm... Chú... - Aries ngập ngừng cắt đứt suy nghĩ của Song Hoàng.

- Hừm?

- Mẹ con từng ở đây thật sao? - Aries mệt mỏi hỏi anh.

Aries từ nhỏ chỉ được nhìn thấy cha qua tranh ảnh, còn mẹ thì cũng chỉ được ở cạnh gần bốn mươi năm. Sau đó, mẹ cô đột nhiên mất mạng ở bên ngoài, đến xác cũng không tìm thấy... Dù cô có gào khóc, van xin thế nào, Cancer cũng nhất quyết không cho phép cô rời khỏi lâu đài Santi Clare. Từ lúc đó đến tận bây giờ, cô chỉ có thể tới lâu đài Minlery Queen và lâu đài King Nostle, hoàn toàn không được bước ra ngoài trừ những khi đi cùng Cancer hay Libra. Và ngoài những người của gia tộc Santi Clare, cô cũng chỉ biết những người ở lâu đài King Nostle và... Libra. Libra luôn có mặt ở bên cạnh cô, từ khi mẹ cô còn sống cho tới tận bây giờ...

Đến tận lúc này, cô vẫn luôn cho rằng Cancer và Libra không cho cô ra ngoài một mình là vì sợ cô gặp nguy hiểm. Bởi cô là thần quan chúc phúc duy nhất của gia tộc Santi Clare, nhưng lúc này đột nhiên cô nảy ra suy nghĩ, liệu có phải vì hai người họ không muốn cho cô biết đến quá khứ của cha mẹ hay không?

- Ủm - Song Hoàng gật đầu.

Anh mở chiếc tủ đầu giường, lấy một tấm ảnh của Ari cho Aries. Trong bức ảnh, Ari đang vui đùa trong chăn, mái tóc dài hơi rối xõa tung trên chiếc nệm trắng. Thoạt trông cứ như một thiên sứ xinh đẹp động lòng người.

- Con giống hệt mẹ con hồi trẻ. - Song Hoàng nói - Khiến cho ta lần đầu nhìn khuôn mặt con cũng nhầm lẫn, ngỡ như Ari vẫn còn sống, xinh đẹp đến lạ kì.

Aries nghe vậy cảm thấy có chút tự hào, nhưng rồi lại cảm thấy đau lòng. Chỉ vì khuôn mặt này nên Libra mới muốn cưới cô. Không phải vì anh yêu cô, vì anh yêu mẹ cô... Trước giờ, ngoài Libra, cô hầu như không gần gũi bất cứ người đàn ông nào khác. Vậy mà bây giờ lại chợt nhận ra, người đó không yêu cô...

Thật trớ trêu làm sao!

Aries khẽ cười, không biết là cười vì lời khen của Song Hoàng hay là cười khổ cho số phận trớ trêu của mình?

Aries nhìn mẹ mình trong tấm ảnh, trong lòng không khỏi xúc động.

Cô không có nhiều ảnh của mẹ, chỉ có vài bức mẹ chụp cùng cha và chụp cùng cô. Không ngờ có ngày cô có thể nhìn thấy hình của mẹ khi bà còn trẻ thế này, cũng không ngờ mẹ lại xinh đẹp thế này... Dù nói cô giống người nhưng cũng không thể nào có được sắc đẹp mê hồn đó được... Thảo nào...

- Con có muốn nghe chuyện về cha mẹ con lúc nhỏ không? - Tình ý nhận ra cảm xúc của Aries, Song Hoàng nhanh chóng chuyển chủ đề, không muốn cô vì chuyện của Libra mà buồn lòng.

- Chú sẽ kể con nghe sao? - Aries ngạc nhiên hỏi - Thật không?

- Thật! - Song Hoàng mỉm cười, hài lòng khi thấy trên mặt Aries đã xuất hiện chút sinh khí - Nhưng trước tiên con cần phải nghỉ ngơi đã. Đợi ta lấy cho con chút gì đó để ăn rồi ngủ một chút, khi nào con dậy, ta sẽ kể cho con nghe, được chứ?

- Vâng! - Aries nghĩ tới việc có thể nghe về cha mẹ, không khỏi chờ mong, vui mừng, nhất thời quên đi sự buồn phiền của mình - Con muốn ăn dâu!

Song Hoàng ngạc nhiên nhìn cô rồi nhanh chóng vờ như bình thường, cốc đầu cô một cái.

- Vội vỉnh!

Song Hoàng cười vui vẻ nhìn Aries che đầu lại, oán giận nhìn anh rồi mới rời khỏi phòng. Lúc đã đóng cửa phòng lại rồi, anh mới khẽ thở dài. Vừa rồi, hình như anh đã thấy Ari...

“Song Hoàng, em muốn ăn dâu!”

Đúng là mẹ con, không ngờ lại có thể giống nhau đến vậy!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] The Vampire#39s Legend được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).